

ELLENA

ROMAN ORIGINAL DE DATINE POLITIC-FILOSOFIC

DE

D. DIMITRI BOLINTINEANU

Editor: Stephan Rassidescu.

BUCURESCI.

TIPOGRAFIA NOTIONALĂ A LUI ST. RASSIDESCU.

1862.

AUTOR *D. Bolisistineanu*
VOL *Elena - roman*
Nr. *275* ANUL *1862*

Era zioa de Mărcureș a anului 1859.

Mai multe familii de boeri desbrăcați la 24 Genariș, de privilegele reglementare, făgind de kapitala revoluționară, se adunaș la o momie lungă Illoeschi unde, fără cea mai mică temere, puteaș să critice lucrările mi oamenii noi.

Peș a introduse pe cititori în mijlocul a chestii cherk de desprivelegiaș ka să le facem cunoschina bărbănilor mi femeilor de kare era kompas, să vorbim despre momia boereaskă.

Satș ei era sitșat pe o înălțime de unde okișl vedea o întindere de două ore, fără să întîmpine de kât o lănkă lată koperiș de tanete kș diferite kolori. Pe așeste tanete se vedea Praxova alergînd capricios fărînd abateri, întoarșeri mi vîrșînd în șrma sa nișce gemete sîlbatece.

Kasa era sitșată pe vîrfșl dealșrilor. Ea domina grădina de arbori prin înălțimea sa. Să

нз вѣ астенгаїі а вѣ дѣче їнтр'єн кастел ка че-
ле дѣне Рин.

Пѣрингаїї nostri n'aș zidit kastele pe la mo-
mii, din kaza nestabilității timpurilor de atenui,
invasiunelor de Тѣрчї ми де Тѣтарї, їnainteа кѣ-
rora nimik nămaї uestea sta. Maї тѣрзиș sѣb fa-
narioga, кѣнд datѣ che mai mѣlte familiї de as-
tăzi, бѣтрїниї nerdѣрѣ gѣstel de а тѣри pe la mo-
mii, atăť їn кѣт єniї đin che mai avșgi de mѣlte
orї нз schiaș їn che parte de lok se aflaș momi-
ile lor. Kasa proprietarșlșї nostrѣ era fѣkăťѣ
de zече anї nămaї. Кѣ doșѣ rїndѣrї, кѣ єn bal-
kon de fer la rїndel din тѣiș. Șn salon, o sa-
lѣ de mѣnkare. O bibliotekѣ, тѣрѣ niчї o karte.
Restel era noѣ kamere miчї. Їn partea dreaptѣ
a kasiї eraș dependїngele, бѣкѣтѣria, grajdїș-
rile etc.

Їn partea stăngѣ era grădina.

Zioa de їntăiș Maiș fșsesе frămoasѣ пѣнѣ
pe la anșșlї soarelșї: dar de aчї їnainte, чerșl
se їntănekѣ. Șn vїnt reпede, o ploaie fșrioasѣ,
їnчeпѣрѣ а bate mi а șda mi đїnѣрѣ asfel пѣнѣ
aproape de zioѣ. Societatea che se afla aiчї fșse
nevoitѣ а se їnkide їn kasѣ mi а кѣта distrak-
đїșnele sale їn konvorbiri mi jokѣrї inocente.

Era zече oare din noante. Printre vșetel
vїntѣrilor, mi plăiї, Se așzi de odatѣ strigătele
depărtate ale postamilor; dar ast-fel кѣт, o ș-

rekie sperimentatъ ar fi gîcit, dăne strigăte, kъ kaii eraș stătîrî. Societatea kreș neapărat kъ o familie astentatъ aiçî, se îndrenta kătre sat. Iatъ dar o distrakçione че pentră şu черкă de oameni înkimî în kasъ, la đarъ, este şu mare evenimînt.

Стăпънъл kasîi trimise oameni înaintea postîi sъ se informe.

Salonъл era mobilat kъ oglinzi, kananele, skaşne, fotolişrî. Pereçîi tanisağî kъ xărtie kъ kolorî. Societatea de fağъ se forma de vre-o zeye persoane din kare patră bърбаğî mi mase dame.

Стăпънъл kasîi se kema Posteînikъ George; era şu om ka de çinçî zeyî de anî; oakemă mi kъ пъръл jămătate alb. Înalt de stat mi пѣğin înkovoiat; figūra sa avea trăssrî pronşngate fъръ sъ fie inteligintъ. Toate fakəltăğile sale пѣrea kъ rămăseserъ fъръ niçî o esersigîşne. Jădekata la dînsъл era tot d'aşna falşъ: toate efektele îl inpresionaş kъ vioiçşne, mi niçî odatъ nă-mî da ostenealъ a slăbi açea inpresişne prin черçeta-rea kaszelor че le prodăçeaş. Săfletъл săş nă пѣtea a se înълđa niçî odatъ din черкъл ştrimt al intereselor egoiste: niçî o ideie mare nă пѣtea sъ пѣtrănzъ aiçî. Avea o mare dozъ de răştate. Falş, intrigant, şiret, ar fi fost peri-

kşlos, daka natşra nş iar fi refşsat mijloacele intelektşale.

Lşkrş şisdat! ayeastş natşrş a fşkşst o minşnatş kşmpşşnire: şast-fel vedem fearele chele mai înrşştşşşite şşşşse la o lege che regşleasş kş mare avarigişne reprodşkşişnea lor! fiingele veninate, şint nevoite a se tşrî şi linsite de fakşltatea de a şbşra!

El mostenise o mikş avere de la tatşlsşş. Kşnd intrase în servicişl Statşlsş era şşrak. Retribşişnea kşnoskşş ia fost atşst de pşşşinş în kşst nş nşmai nş-i ar fi permis a şi mşri averea; ba înkş nş-i ar fi ajşns nişş la întreginerea vieşşii; kş toate ayeatea, emi din servicişş, dşne doi-spre-zече anş, kş mase miş galbenş venit în momiş. Nimenş nş se mirş de ayeasta, kşşş asemenea faşşş şint demş în ayeastş şarş.

Kşnd se retrase din servicişş kş înşenşşşl gşvernşlsş interimarş al prinşinelş A. Gika, şi veni ideia de a se însşra. Postelnikşl George era o partidş ştrşşşitş în Bşkşresşş. Era bogat şi boer mare. Ayeate kşalitşşş şint de ajşns pentş şn bşrbat ka şş chearş mşna chelei dintşişş fete din şarş. Era bştrşn, rşş kreskşst, fşrş şşirit, fşrş învşşşşşşş, înkşkat de defekte fisişe, şi morale; însş în şara noaştrş, în kşşştoriş, nş se cere de kşst avere şi şn nşme.

Avea dar drept sã kaste o fatã de 16 ani Frãmoasã, bine kreskãtã, kã spirit, kã inimã mi kã avere mare. El trimise în toate pãrgile de sãire sã i se gãseaskã o mireasã kã toate aqeste kvalitãþi. Pãnã a nã se gãsi mireasa, se nãse sã-mi kãmpere kaĩ, kalesçi, kase. Mi skrise la trei kabinete o petitiune çirkularã çerĩnd a i se da o dekoratiune pentrã servichele çe a fãkãt în timpel okãpãrii dũrilor de streinĩ.

Dãpe trei lãni de çerçetare pe içi pe kolo întãmplarea fãkã sã gãseaskã o mireasã, mi kã toate kvalitãþile çe dorea el.

Sĩnt trei ani, era în Bãkãresçi o fatã, o minãne, o perfektiune sãb toate raportãrile. Jãnie, frãmãsege, spirit, krestere, simtimente delikate toate le poseda în nãntel çel mãi ĩnalt; ĩn fine era ãna din aqele finge rarĩ, ãniçi poate, çe Dãmnezeã din timp ĩn timp fãqe sã nas-kã ĩn ãnele soçietãþi degenerate ka kãm ar voi ka oameni sã-mi adãkã aminte kã nã ĩa pãrãsit.

Astfel era femeia çe se gãsi demnã a fi sakrifikatã aqestãĩ omã. Legenda mearpelãĩ din fãntãnã kãrãia se da pe toatã zioa kãte o verginã sã devore, nãmaĩ ka aqesta sã lase pe lokãitoriĩ çetãþiĩ a lãa ana, este o ĩngenioasã metaforã a istoriĩ, ãnor bãrbadi kãro-ra, pentrã interese oare kare, li se sakrifikã-

aceste dălcăi mi inocente finge. Nă s'a găsît înkă şn sântăl George ka sč învingč trăfia a-cestor bălăgrî.

Se înţelege kă fata nă priimi băkăros a da măna acesčî om; dar păringiî stăvîrč se-rios. Edăkădăşnea sa sşperioarč, şnitč kă sim-đîmînteles chele mai nobile de abnegare, făse ka-şza perderiî jăneî Elene. Ea priimi, kăčî asfel voiaş păringiî sčî, priimi prekşm ar fi priimit sč meargč într'o mănăstire, saş sč moarč ka sč faktč plăcere păringilor.

Nănta făse splendidč. Lămea vorbi mălt despre acesč menagiş. Čeî mai măldî, ferichîrč ne Elena uentră şn asfel de konsorte mi mai toate mşmele îmi şraş uentră fiichele lor partide ka Postelnikşl George. Toatč sočietatea din Băkăresčî, în timp de zeye zile nă vorbi dekčt de dăşrile če se trimiserč miresiî.

Lămea văzč în timp de doşč lăni acesčî în-şşragî arătîndăse la grădina de la barierč, saş la operč italianč, apoi înşşragiî dispăşşrč, se dăşserč sč trăiasčk la đarč, mi făşrč şitagiî.

Elena nă îşbea ne sočişl sčş, kăčî nă pă-tea ničî sč-l stime, ničî sč-l admire; din kon-tra toate fanteles sočişlăş sčş în timp de trei anî eraş de natşrč ka konsoarta sa sč-l despre-đăiasčk.

Ea însă nă-î o arăta nici lăi, nici celor alți oameni.

Domnezeș ka să o konsole, îi dete o fetiță.

Săferingele daseră frământărilor sale o grație kă totă rară, săfletă săș se înobilase mi mai măt în ačeste săferingi. În vocea sa, în espreșionele sale, în priririle sale, în mimăkrile sale, era un parfăm de melankolie atăt de săv, atăt de ideal, kă čei kare o vedeaș kredeaș să vază čeva dăle mi čeresk če ar fi zărit într'un din visele vieții.

Bărbății eraș preokupați kă politika zilei kare îi desmostenise. Ună se kema logofătă Kostantin. El însăși nămăra činči-zeci de ani. Ačesta înčenșse kariera sa politikă săb reglămînt. Trimis să învege legile la Paris, să înțarnase livenđiat, abia venise mi se nămi profesore de drept. Mai țărziș părăsi profesorată mi intră în magistratură, kă gătă a se face într'o zi ministră, servi ne čei trei domni reglamentari mi înaintă; dar nă se lini kă inima de kăt de cel mai răș dintre čei trei domni. Kăt pentră al patrulea Domn îi era enmik deklarăt. Om kă învăđătără, kă inteliginđă, kă voinđă foarte; dar dintr'o margine în čei altă a ființei sale fisisč, intelektuale mi morale, ka să gătăsim vorba čea mai jăstă: *anost*, kă se zice la Bă-

kresyî în stilul familiar. În fine unul din acei oameni pe care nimănui nu poate să i se vorbească, nici însoțim amantele lor.

Unul din cei alți doi se kema Iordake, se trăgea din viață de domn, tatăl său, să-l momească, făcuse fiș de domn, beizade. Totuși îi ziceaș prinținele Iordake, el însoțim îmi da acest titlu ca îngăduință. Soția sa, mai ales era în stare, să răpă religiozitatea ca cea mai bună amică care nu-î ar fi zis prinținesă. Aveaș un fiș de șase ani kărbia pătângii ei însoțim îi ziceaș prinține! maladie ridicată ce băntuie de la un timp în toate multe capete seculare; fruct al moravelor streine ce sună române în kărbitoriiile lor în Europa aș pătat să kăleagă în kărbile ferate, în birturi, în balsuri publice pe unde aș lănekat. Ea va trece prin propagarea ideilor lămnate mi serioase.

Konsoarta sa era fiica unui negustor avșt: aveau kondigine mai mult kontribuisse a presenta în okii săi titlu de prinține ca o valoare mult mai însemnată. Avea sa făcuse pe Iordake să o ia de konsoartă. Iordake risipise averea părintească înpresunț ca toate kăstigurile de mare funkționar al Statului în timpul de mai multă ani mi akem trăia din averea femeii sale.

Mai venea unul, un bădăran în avșgit mi

boerit, şu om de 60 de ani, kş pşrgl siv. Acesta închenşse kariera sa ka bşiat în kasş la şu boer mare, mergea dşne kaleamkş şi dşcea çişbşkşl boerşlş. Dşne şu serviciş de mai mşlşl anş, fşse nşmit koniş la o kanşelarie, şunde, prin protekşişnea stşpşnşlş stşş, în kşşlş va anş ajşnse la chele mai înalte fonkşişnş, şi îşl fşkş o avere în momil de ont-sure-zeye mî galbenî venit pe an. Acest om are fakşltatea esenşionalş de a deveni instrşmint rşş fşkştor. Viada lşl politikş şi socialş este şu mir de trşdşrî, de intrigî, de lamitşşl, de abşzşrî.

Prinşenele Bibesks de kşte orî îl vedea la palat în zile de reşenşione, îl întreba: Çe face Konsşlşl rşş? . . Sarkasmşl Spiritşalşlş Domnitorş era lşatş de đînsşl pentş şu komplimînt.

Femeia Sa tin de bşdşranş parvenitş, pare kş a nşskşt în lşme ka şş formeze aşeastş nereke fşrgş rival.

Fiika lor çe se aflş akolo e frşmoaşş, alt nş are nimik. Aşeastş familie de parvenitşl pşrta nşmele *Seresks*, şi ka şş-şl dea mai mşlt lşstrş, adşoga pe kşrgile de visitş şşb koroana de komite, propoşişişnea *de*.

Mai era o damiçelş, dintr'o familie kşnoskşş. De şi pşrgşitş de îngrijirea şnei mşmî, Katerina era îngeleantş; lînsitş de o edşkagişne

strălucit, natura îi făsesse favorabil, spirit, frumusețe, grații se dispunea kare să-î aducă mai multe omagine. Era pe atenui damicela la mod. Ksalitabile ei eraș lădate de togă.

Iată cele din tăi noțiuni despre persoanele de față.

Să ne întornăm în salonul Postelnikșii George în momentul când se așază în departare strigăte de postamă.

Čea din tăi ce dete alarma mi alergă către fereastă, făse Katerina. Ana fiika parvenitșii chelșii avșt • șrmă dșpă datina damicelor ce se din șna de alta, mi kare fakș de șrid kș malicie bșrbșdii.

— Čine poate să fie? Zise ea. Tșdorina Korleaska; Mariga mi Zoe Șeni kș bșrbatșșă., Era vorbă să vie!..

— Amă dori mult să vșz pe ačeste nebșne. Zise Elena. Mai ales pe Zoe Șeni, de mi nș aproapez părțarea lor în timpul Karnavalșii.

Xo! xo! strigă Prinčinele Iordake, ce kre-deaș kă noi amă rșmas în șrmă kș moravele Parisienilor?.

— Aș jșkat pe drakșl pe vîrșl degetelor! zise Post. George, în toate nopțile dșne bal, se dșcheaș ele mi altele, kș atșdii kraj, la birtșl lșl Hșg șnde se pșneaș pe mșnkare mi bșștșrș pșnș la zioș; mi . . .

— **Ии че?** response Elena, negremit nă
почиș anroba aचेastă părtare; dar ničї nă почиș
aї da zăș karakter kăpnabil. .

Ama sїnt mșierele, zise Postelnikăl kontra-
riat. Se anără zăa ne alta!

Elena Deveni Romie.

— Dar kănd pїoi sune, zrmă, el, kă a-
चेastă bandă zmoară de mșierї, dăne çină se
păneaș de kăntaș mї jăkaș kă Blana Franzeza
tontoroisl de gīt?..

— Nă sçїș, răspunde Elena.

— Nă sçїї?! dar eї însămї le'am văzăt,
kă okїї meї, eram la Băkresçї, trăsesem la o-
telă lăї Hăg, dormeam; m'am destentat de kio-
tele lor.. am deskis zma kamerї să văz doare
s'a anrins birtă. — Çe am văzăt? aचेle mș-
ierї strigīnd mї săriud īnprejărăl mesїї, kă
ză kărd de golani Gīndesçї kă s'aș rășinat
de mine kănd m'aș văzăt? xon! xon! m'aș
kemat să iaș parte kă dīnsele. Nene George!
vin aїçї!..

— **Ии nă te'aї dăș?** īl īntrebă Prinçinele
Iordake.

— Eș!

— Eș m'amї fi dăș, amї fi kăntat mї jă
kat kă ele tontoroisl.

— Nă-mї sūșї? zise Prinçinesa, aї mї mș-
tră de asfel de petreçerї!..

— Eș! xei! xei!.. Kînd ai sçi...

— Tokmaî kъ sçiș....

— Nș sçiî nimik!. Dar askșltъ, or sъ vie aiçi.. Sъ le facem kșrte...

— Era voraъ alaltъerî la Bșkșresçi, zise Sereskș, sъ vie Ńi Talangiș, kș familia.

— Ńi Șer. zise Prinçipesa.

La aचेaste vorbe katerina tresъri Ńi șn vъl de pșrpșrъ trekș ne fada sa: nimenî nș bșgъ în seamъ aचेastъ tșrbșrare.

Mingnat orator! este Talangiș!.. zise Sereskș, kъnd vorbeste se face tъcere adînkъ, ar zice çine-va kъ vorbele kșrъ din bșzele lșî ka mșrgșritarele.

— Nș sînt de aचेastъ pșrere, arxon Logofete.. Șer vorbesçe maî bine!. în adșnarea de sșb Bibeskș eraș oratori bșnî!. xei: çe timpșrî!.. Eram denștat.. nș maî așzit vorbind în adșnare niçi odatъ? îmi adșk aminte înkъ kșm fșlgeramș într'o zi opozigia! nimenî nș maî çerș sъ vorbeaskъ în seanga aचेia... Era kș priçina lșî Trandafirof kъnd çerș Rșsia sъ esploateze minele, Grozav bștșrșm ne o poziçie.. adoъ zi înkiserșm adșnarea..

Strigъtele postășilor se așzirъ akșm în kșrte. Osneçiî alergaș în kanșl skșriî, servitorîi venîrъ kș lșmînșrî. Eraș patrș trșșșrî înkise. Kъlștorîi se koborîrъ, apoî șrkarъ skara,

îndatǎ se așzirǎ mǎlǎime de vocǎ sgomotoase de femeǐ.

NOII VENIȚI.

Salonul era plin de lume.

Talamgiul kǎ familia, Șer. Tǎdorina; Zoe Șer. kǎ bǎrbatǎsǎș, mi algiul kǎ kare vom face mai tǎrziș kǎnosçingǎ. Deokamdatǎ sǎ ne okǎ-
pǎm de o persoanǎ nekǎnoskǎtǎ ȝe intrǎ kǎ Șer.

Permitegi-mǐ a vǎ prezenta pe D. E-leskǎ, zise Șer, înaintînd kǎtre D-na Elena, însoçit de un jǎne nekǎnoskǎt. D-na este Ro-mǎn, adǎogǎ el, amik al meș din komilǎrie, Strein în ðarǎ, kǎȝǐ linsesȝe de aȝǐ de çinȝǐ-spre-zecǐ anǐ.

Eleskǎ se înklinǎ kǎ respekt înaintea Ele-niǐ, Elena îl privi kǎ bǎnǎtate mi îi zise, Bine aǐ venit, Domnșle,! kredete în aȝeastǎ kasǎ ka în mijlokul snor vekǐ mi intimǐ amiȝǐ. —“

Pe șrmǎ Șer îl presintǎ la toate damele mi la stǎpǎnșl kaseǐ.

Sǎ vorbim pǎgîn despre noiǐ veniȝǐ.

Talamgiș este un om politik. O fiingǎ bi-zarǎ.. ȝe gine prin sistemul nervos de natșra poegilor mi femeilor. Șșșçentibil de a se întș-

sîama îndatǎ; esaltat pǎnǎ a nǎ ȝine seamǎ de linia amezatǎ între sǎblim mi ridikol. Fanatik în ideile sale, neșitînd nimik, neînvȝȝînd nimik. înklinȝtor, sfios, prin temperamînt, vorbind kǎ ȝn talent natǎralǎ; dar Sofist. ne strȝlȝcînd de kȝt atȝuȝi kȝnd este a vȝrsa veninȝl sȝș în rȝ-nile partideior politice. Integrȝ alfel, dar de ambigȝne; virtȝtea la dînsȝl este o rolȝ ȝe a xȝ-tȝrît sȝ joȝce, este o amestekȝtȝrȝ bizarȝ de bȝn mi de rȝș; de leal mi de perfid; ȝn lȝ-krȝ neîȝdeles, ne isprȝvit kȝrȝia lînsesȝe foarte pȝȝin a fi perfekt, foarte pȝȝin a fi ridikȝl.

Astȝzi asuîrȝ a fi kan de partidȝ, a reînvia privilegeȝȝii mi privilegele moarte, mi ajȝ-ka rola profetȝlȝi Samȝel. Sistemȝl nervos îl în-rȝresȝe nînȝ în kredîȝdele sale.

Șer este de 36 de ani, natȝrȝ întȝrziетоare, tot este înkȝ jȝne într'ȝnsȝl saș ȝel pȝȝin el krede kȝ abia akȝm întrȝ în viȝȝ. Inima îi lînsesȝe sniritȝl sȝș este komȝn. Pare a fi nȝskȝt sȝ strȝlȝȝeaskȝ în toate lȝkrȝrile miȝi, este dȝka pȝtem al nȝmi asfel, *genisl nîmî-kerilor*.

ȝele doȝȝ dame Tȝȝorina, mi Maria sînt doȝȝ tinȝrî diferite ȝe rekiamȝ Loreta de la Paris. Șna frȝmoasȝ; tȝkȝtȝ, gravȝ; snirit mȝr-ginit; inimȝ seakȝ de or ȝe simȝȝimînt. Iȝbind plȝȝerile pentȝrȝ kȝ s'a întîmȝlat sȝ fie arȝnka-

тă în karentsl lor, чеї altă, spiritsală, viiçioasă, seamănă a fi venită ka să faktă a se isbi plъcherea.

Соçисл сѣѣ, *un bon enfant*.

Ън jъne de 30 de anī че veni kă aчeste dame, de mi de o nasçere kă totsl obskєrъ, dar avereă mare че-ї rъmase de la пъринѣї, фѣкєсѣ fie priimit kă oare kare egalitate în soçietatea privilegiadilor; ачеста îl kostă mѣlt, el kastă сѣ-ші plъteaskă întrarea prin nenșmerate presentsinte oferite damelor. Кѣtre ачестea el are snirit plъkєt, че este o jєstă kompensadіone pentră fisiksl сѣѣ.

Vom vorbi inkă de ѣn noș sosită kă femeia sa, de Шені, ѣn boer mare, kare nș a tost tot d'аsna mare, în jєnia lѣї era сѣrak, mi dat kă totsl la desfrъnєrї. Era ѣn fel de *Lovelas*. ачеста dovedesche kă în jєniea sa avea o figєrъ plъkєtă. Тѣнѣr inkă se insєrъ, maritagisl il фѣкє сѣ se аnъche de komerçіѣ, kєstigъ, фѣкє stare kolosală.

Astă-zї kasa sa este çel din тѣїѣ salon în Бѣkєresçї, nimenї nș sçie niçї сѣ trѣiaskă niçї сѣ priimeaskă mai bine pe streinї de kєt dїnsł.

Соçia sa Zoe єїтă nșmѣrsl anilor че se skєrъ sѣb niçioarele sale mi se krede inkă тѣнѣrъ mi proprie tєtєlor ideilor tїnere.

Konversaciunea ce începuse acest cerc era plină de interes, mai întâiș întrebare noastră din capitală.

— Să ne ferească Dumnezeu de mai răzise Talangiu.

— Iar a mai făcut ceva liberalii? întrebă Postelnikul George.

— Liberalii! liberalii! este vorba de liberali?.. credeai d-ta că ai nostri or să meargă până să priimească nu numai a rămănea în minister, ba încă să serve interesele unei stări de lucrări nerecunoscut de năsterele garante, mi să dea astfel mai multă țarie regimului de astăzi; dar ce astenții de la K.... înțeleg ei ceva?.. în cărind are să fie pe aici în vecinătate o tabără ostășească, știți ce va să zică aceasta? că dacă năsterele nu vor recunoaște votul de la 24 Genariș, ne vom lăsa ca armele în mână. Sînt fini nu este îndoială. Europa nu se află în poziție de a permite nici unei năstere vecine să ocupe gara, pentru un mic lucru, ar face-o cîndă ară isbăcni o revoluție... Mi nu este de mirare să vedem că se recunoaște avelă votă monstruoasă!.. Avem să ne astentăm la lucrări triste, arhonș Postelnice...

Ast fel vorbi Talangiu. Ce mai multă bărbăție îl înconjură.

— Triste! triste! zise Postelnikxl George. Revolguî, sçiderî. . . .

— Toate acestea nş sşnt nimik — rşspşnse Talangiş. . . Eş şnel nş mş tem de ele; dar le doresk, kşçî, ele vor adşce kş voie fşrş voie okşpaşişnî streine, mi okşpaşişnele vor adşce vekişl regim de ordinş legalş, dar din nenoroşire nş mş astent la acestea, mi iatş pentrş şe sşnt în adevşr sşpşrat.

— Ama este! Strigarş Sereskş, mi Prinşinele Iordake.

— Dar, revolşionariî de meserie, şrmş Talangiş, pare kş aş îngeles lşkrşl, kşçî ei akşm propaş kontra revolşişnelor.

— Daka îmi este ertat, Zise Eleskş, voiş face o mikş obiekşişne la toate acestea. Şçîş kş lînsesk de mşlş anî din şarş; nş am lşat parte în şertele de partide. . .

Prin şrmare vşd lşkrşrile kş sşnge reş — îngeleg aceste şerte, îngeleg dar mi esistenşa partidelor. Ele sşnt natşrale, le vedem în toşî timnî, la toşî popoliî, mi nş nşmaî kş nş mi se par perikşloase, dar înkş le kred ştile în interesele generale ale naşişnî. ele sşnt kare fak de nasş lşmina, daş vigoare mi energie kşgetşrilor mi akşişnelor. Dar nş trebşie a perde din vedere kş aceste şerte, ka şş adşkş resşltate bine-fşkştoare, kaşş şş rşmşie în şer-

kăl opiniişnelor în kestiişni ordinare. Văd însă kă ele la noi trek linia  e le este însemnată.  i at n i devin do  tabere,  na a   rii; alta avan-garda streinilor în țară;  na voies e m rirea, fe-rea, neat rnarea na i nei;  ei-alt  neapărat o să vie a kombat , prin  rmare a  ere kontrari . Iat  dar kă a este partide devin perik loase intere-selor generale. D. Talangă ne zice kă asteant  m nt irea în ok na i ni streine.  ns  kare m n-t ire? a  nei klase sa  a   rii? ok na i nele streine pot să fie favorabile  nei klase,  ns  ni i odat  intereselor  nei   ri. De k te ori strei-n l kalk  ne a est p m nt, este o konsek ing  nat ral  s  r neask  k te  n drent din k   na a est i  opol. K t pent  mine, kondamn a- aste tending  k tre ok na i ni streine, k  i o repet, ele favoar  interesele  nei klase  i lovesk interesele   rii. Dar treb   o filosofie k  to-t l re e ka s  n  k dem în asemenea erori.

A este k get ri  generoase ale l i Eles-k  n  p tea  să fie de g st l  nei societ  i kare n  le  ngelegea.  ei mai m l i s rise-r  k  n etate,  n l  on i în ridik l. „De în-de ne-a i ad s ne a est filosof? era akolo  n s flet kare îl  ngelegea: Elena. Vorbele l i at n-ser  inima a estei feme ; Ea a zi vorbind -se în limbagi  kare    era k nosk t. Ast-fel ka  n prisionier kare d     e a trăit mai m l i an 

într'o dură streină, aşde de-odată limba sa natală. Nici o rekomandăciune nu putea fi mai bună pentru Eleskă înaintea Elenii de cât sim-gimintele sale. Ea intră în konvorbire mi zise:

— D-nă Eleskă are dreptate; noi sântem prea înpătimaşi ca să rezonăm în kînsul în kare rezonă D-lă.

— Nu are dreptate. Strigă Talangis.

— Dar, Domnule meş, respunde Eleskă. Nu vei respinge că certele de partide de astă-zî pe tărîmul pe kare sânt năse, nu fak să kăstige data nimik?

— Mi prin şmare, doresci să ne împăcăm? zise Talangis. Mi că cine? că revoluţionarii de meserie, enimişii proprietăţii, familiei religiei? că bandele de deskăldi ce se hrănesc în vise că sîngele boerilor, pînă kînd vor încene a-vea să'l soarbă?... Să ne înfrîngim că kărbii nostri. Vezi, Domnule, că ideile D-le sânt ştonii.

— Nu voişi pace că partida adversă, kăci kredeşi că oamenii kare o kompon v'ăş atakat privelegele de klasă; dar preferaşi amicia streinilor, kare tolerîndă-vă acele privelege parţiale, vor să răpească independinţa dării! Ertăci-mi, a vă spune că nu vă îndeleg: mi că politika D-v. este egoistă.

— Mă prinde mirare să te aşd vorbind as-

*

fel, zече zile дѣпѣ venirea D-le în ȕarѣ! Sѣnt sigѣr кѣ аї кѣзѣт ѣndatѣ ѣn кѣrsele лѣї Rѣse-take, Brѣtieni, Goleșciї mi kompanie?

— Ёї кѣnosk din nѣme, n'am niѣї ѣn кѣ-vѣnt niѣї sѣ-ї ѣrѣsk, niѣї sѣ-ї despreȕesek, кѣѣї n'am niѣї ѣn кѣvѣnt аї krede din аѣele bande de deskѣlȕї ѣe viseazѣ desnoieriї mi sѣnge.

— Xo! xo! daka аї ast-fel de ideї despre аѣeї oamenї, apoї sѣnѣtate бѣnѣ! mѣne o sѣ te vѣd skriind ѣn *Rѣmѣnsl* saѣ ѣn *Dѣmboviѣȕ*!.....

— Sѣnt sigѣrѣ zise Elena кѣ la Bѣkѣresѣї, аȕї vorbit destѣl politikѣ? Vedeyї damele sѣnt nerѣbѣȕtoare sѣ askѣlte alte lѣkrѣrї.

— Lasѣne ѣn nаѣe! Strigѣ Post. George. O sѣ vorbim polttikѣ, кѣѣї de аїѣ аfїrnѣ mo-mїele mi kanetele noastre.

— Xeї! Domnѣle Eleskѣ! Zise Talangїѣ rѣstѣrnѣndѣ-se pe o kanape. Nѣ kѣnosѣї ȕara аѣeasta!... Afїѣ кѣ tot ѣe este mai бѣn аїѣ este klasa privilegiatѣ. Аїѣ este patrtotismѣl, кѣnos-ѣїngele, esperiїnȕa, onestitatea, sakrifїѣle. Afarѣ de аїѣ nѣmai este nimik бѣn. Ѣeїa ѣe se kїa-mѣ klasa doa, se komnѣne ѣn genere de ѣiokoiї nostri; ѣeїa ѣe se kїamѣ бѣrgezie, se komnѣne de Sѣrbї, Greѣї venѣtiѣї, fѣrѣ niѣї o amoare nentrѣ ȕarѣ. Nѣmai klasa nobililor a rѣmas nebѣntѣїtѣ de korѣȕȕїne. Niѣї ѣn boer mare nѣ a spekѣlat ѣn fonkȕїnele pѣblice. Vezї kѣm

din zi în zi se rşinţ stърile lor? dovadъ къ sânt onestї. Pe кънд чеї de a doa klasъ se ridikъ ne averile lor neînçetat, къмпъръ proprietăđї ne-mimkъtoare ne toatъ zioa. Nъmaї klasa nobililor a dat пънъ astъ-zї oameni învъдăđї, litteratori, oameni politici, oratori. Ne sнън sнїї къ am dънđđit къ streinїї prin balъrї? къ пъртъм dekorăđisnele lor. Dar în starea de slăbiciune a дърїї, redъsъ a fi okъnatъ de streinї, prin în-sъ-мї nebsнїile revolđionarilor de meserie, sнъ-ne'mї, нъ era sн akt de patriotism a priimi stre-inїї къ florї, ale da balъrї? kare era skonъl? нъ era a skъна дара? нъ este o fantъ de търіe de karakter, a пърта dekorăđisnele streine, кънд sçim къ мълđї ne kritikъ? Ачeasta нъmaї noї avem кърăđїsl a o face. Se zичe їнкъ къ este o mare korънđisne? sнде se aflъ? în мълđime; în klasa doa, în бърgezie, în дърънime. Нъ în klasa nobililor. Vedęđї че se їntїmnлъ în familiї maї jos de noї. Mї komparađї къ moravele familiilor noastre. Їntre noї abia sъ fie doъ saș trei familiї нъse la indeks, doъ saș trei femei kare printr'o kondъitъ neređlatъ ađ datъ oka-sisне oamenilor sъ kritичe, în jos de noї ele sânt къ miile, toate not zичe.

— Че bine vorbesче! Strigarъ sнїї.

— Voiș sъ esнїї lъkrъrile къ парđialitate. Zise Elesкъ, maї їntъїș voiș zичe къ нъmaї sânt

prigine familiei vekî pîstîrî skîpa înkî de kî-
gîtsî saş de şrgia lor. Çei mai mîldî, rîinadî,
se retraserî la Sate, unde şitarea mi întînere-
kî koborî neste şrmîtorî lor. Çeia çe se zîçe
astî-zî noblegî. „Saş marea boerie, este kreagîş-
nea domniei fanariogîlor, nekontenit înpuroşîtatî
kî parvenigî. Kître açesteia ea nî konstitîrî o
noblegî niçî dîpî regîlament, çî o simîlî bî-
rokraşie ka açeia a tîrçîlor, kîçî fiî nî moste-
nesk de la pîtîngî niçî rangşrile niçî açelea-mî
privilege.

La açeste vorbe toatî adîgnarea mi mai a-
les femeile protestarî. Din açel moment Fles-
kî mîrise înpîritî açestî miçî Sovîetîdî.

Eleskî şrmî:

„Nî este destîl. De kînd perî boerî romî-
nî, mi de kînd fîrî înpîkîşîgî kî parvenigî
venetîçî, romînî perdîrî spîritîl de vîteşie, mi
kî dînsîl toate vîrîşîle. De atînpî domniile se
darî açelora çe ofera mai mîldî banî mi mai
mîlte konçesîşî kître streinî, demnîşîle çele
înalte se darî açelora çe îpromîteaş a servi mai
avantagîos açea polîtîkî miserabîlî a streinîşî.

De atînpî mi pînpî astî-zî skîrtele gene-
raşîşî ale boerîlor se stînsîrî mi niçî odatî
niçî o fantî mare, nî se mai fîkî: niçî şna dîn
vîrîşîle çe konstitîrî karakîrîl klasiî nobile
nîmaî esîştî. Regîlamentîl nî skîmbî nimîk înpî

aceasta. Această instituție îmi făcuse timpul. Toată societatea închină se mormăre kontra lui Elesk; mi mai tare de cât totu Seresk parvenitsl.

— Cine a adus aici pe acest român? întreba Prințipele Iordake.

— Ah! unde te duci grăseschi de acesti oameni! zicea prințipesa. Daka a'mi fi știut, nă am fi venit.

— Merit se i se zice a pleca de aici! Zicea Seresk. Se atace as-fel boerii! trebie se fie nebun!

— Nă-a lovit răș, zicea Postelniksl George.

Dar Elena se amponie de bărbat seș mi îi zise.

-- Nă lăa lăkrsl ka ceî-aiji. El însă-mi este boer.. Ceie ce zice este adevărat.. Acest june are zech mi de galbeni venit, și om atut de avut nă poate fi și revoluționar.

— Are zech mi de galbeni venit?.. zise el, mi îndreptându-se către societate:

— „Ei bine! Iată căm îmi place se vorbeask Românsl! Are drentate D-l Elesk. Ce tot îmi suneji de nobledj!.. Mi noi șntemș nobili; dar nă ne îngînfăm că nobleda.. oame-nii de snirit mi de inimă kast se căgete ka noi. Anoi ce mi-a făcut această nobledge nen-tră dar? Se kiamă că ne cănoaschem.

Acest diskurs făcă ne totuî să se mire damele riseră.

— Ce l'a grăsit pe Postelnikul George? Să știe aceste vorbe? kare nă sânt ale lui? întrebă Șer pe Talangis.

— Se vede că nevasta i-a montit ce-va la breke.

— „Domnilor, zise Elena. Să decidem a nămai vorbi politikă, kăci prevăz că o să ajungem la diskursiuni violente kare nă sânt ertate adevăraților *nobili*.”

Elescă se puse pe un scaun lângă Elena. O oră de întvedere, fise destul să înțeleagă că singura femeie ce se afla aici era nămai Elena. Kătre acestea ea era Regina Societății nă nămai prin maniere, prin spirit, prin simțiminte; dar încă mi prin frumusețe.

— Mărturisesc, domnule, că politika a devenit o boală în dăra noastră! îi zise Elena.

— Aveți dreptate,

— Nimeni nă se mai ocupă de kăt de politikă de la miniștri până la dăranî. Miniștri fak politikă, adănarea fache politikă; fonkționarii fak politikă, mi administrația dării este părsită. Politika este pântal de plekare kiar al partikularilor, ori ce faptă este kalkălată pe o idee politikă! litteratūra kade; nimeni nămai ăitesce de kăt gazete; kărgile de litteratură nă

se mai vînd. Komerviŝi lîncezesche; artele, svi-
iugele aŝ amorgit. Artistiî tak tabloŝrî che re-
presintă scene de la adŝnare; figŝrî de denŝtagî
unde niŝî arta niŝî artistiî n'aŝ nimik de a-
flat. Profesoriî pîrîŝesk klasele ka sî desbată
kestiŝnî ministeriale... femeile... Se vîd pîrîŝe-
site nentră politikă... Politika este chea mai ma-
re rivală a noastră, mi înkă vî plîngeŝî de noi
kă nă îmbrăŝimem ideile chele noi!... este o
mare skimbare în acheastă ȝară....

Lînsesŝî de ȝinŝî-sne-zече anî? Eraî a-
mik kă frate-meŝ Konstantin kare a mîrit...
dar atŝnŝî eraŝî amîndoî koniî... 'mî adŝk a-
minte înkă... eram koniŝ...

— Îmî pare kă vî vîd în bradele doiŝîî...
Eraî frîmoaŝ.

— A!...

— Regina tîtŝlor aŝelor îngerî miŝî mi
ȝraŝiomî che sîrîdeaŝ atŝnŝî la viadă.

— Prin frîmŝseȝe, nă este aŝa? atŝnŝî,
poate!...

— Dar nă aŝî îŝchetat a fi regina miŝilor
mi ȝraŝiomilor îngerî che akŝm saŝ frîkŝt marî,
de o sîtă de orî mai ȝraŝiomî.

Vorbe de felŝl aŝesta Elena niŝî odată nă
aŝzise, adresîndŝî-se ei. Romeaȝa înekă faȝa
sa; mi lîzînd ŝn aer voios, se urefîkă kă nă
aŝzise nimik mi ŝrmă.

— În adevăr, toate animalele sânt gentile kând sânt mici, cele mai nesuferite mari, mici sânt pline de grație.

Afară de merni mi de kâte-va persoane ce sânt aici... mai zice Elesk.

— Ce răstare! Nădă plak osuedii nostri?

— Știi nămi plak! îi kred năce șflete șskate de ori ce ideie mare, generoasă.

— Mi ce nămigi șn om kă ideii mari mi generoase? Ce lă-ar servi aște kăalităđi în Societatea noastră, șnde aște simșiminte sânt proskrise? sânt ridikălate să ș văzște răș? Societatea nă kăstigă nimik, mi cei ce lă ar avea, ar deveni nefericiđi. . . .

Elena lăsa șfletăi șă șă vorbeaskă. Apoi adăkăndă-mi aminte kă poate vorbele ei șă fie interpretate în simșăi cel adevărat, zise:

Îmi place țnsă aște frămoase simșiminte! mi poate kă sânt în eroare. . .

— Pentru ce așastă îndoială?

— Vai! sânt o esnsisne a Societăđii în kare trăiesk!

— Ama dar te îndoiesăi de toate?

D-nă George jșnele introdă în Societate pentru averea sa, se anronie de dînmi.

— Ce șăiri de la Băkăresăi? îl întrebă Elena.

— Se m^urit^u domni^uoara S... k^u M... i^u d^u do^u mii galbeni i^u momie venit, mi do^u-zeyi mii galbeni n^umerar. Min^unat^u partid^u pentr^u ^un om k^u spirit.

— Ve^u s^u re^unetezi ce ai zis? i^untreb^u Ele^una. Pentr^u k^u ia o zestre mare este o partid^u min^unat^u pentr^u ^un om k^u spirit!

— Va^u! zise George, as-fel este de k^und sim^uim^unt^ul a p^ur^usit inimile Rom^unilor mi a intrat i^u kasele k^u ban^u. N^u mai fa^ui nimik f^ur^u ban^u ast^u-zi. To^ui amatori^u de i^uns^urat s^unt datori mi toate fetele kare a^u ce-va stare, se m^u-rit^u ka s^u kieltsiask^u zeye mii de galbeni pe an.

— To^ui b^urbani^u mi toate fetele n^u pot s^u fie as-fel. Pentr^u ce deskri^ui at^ut de k^urd a-^uceast^u s^urman^u Societate? Ne ad^uce^ui k^ute-va nik^uts^uri din D^un^ure mi ne zice^ui: *iat^u D^un^urea!* Ne da^ui k^ute-va persoane mi ne zice^ui: *iat^u societatea.*

— Dar a^ueste persoane s^unt at^ut de n^u-meroase, zise George, i^u k^ut formeas^u maiori^u-tatea. P^ugini s^unt kare n^u g^undesk la ban^u. S^u n^u mergem mai denarte: kiar i^u a^uest Salon. Domni^uoara Katerina mi M^uer. Ea este s^ura-^uk^u; el foarte bogat. Mi k^u toate astea n^u k^u-teaz^u s^u o ia de nevast^u; dar s^une^ui k^u ^un ^unki^u bogat i^u d^u ak^um o zestre kolosal^u, m^u-

ne îi cere mîna. Eş zik kă fantă este răş;
dar oare nă are nimik kare s'ă skăze?

— Lăsaşim. Nimik nă'ă skăză, afară
nămaî de lînsa de inimă...

Eleskă aşzind pe ginere vorbind de acea-
stă partikălaritate, întrebă pe Elena ce este kă
acestă doi tineri.

— Ţn amor, zise ea, o konilărie... Amo-
răl trîsmgă tot-de-şna kiar aşşnra banilor. A-
nakreon a dovedit'ă în versări foarte gravi-
oase. Dar în kasă de faşă jşnele a rămas
neînvins.

George trekă la altă grăpă.

— O să medegă măi mălte zile aiă? în-
trebă Elena pe Eleskă.

— Acest lokăş este înkîntător, doamnă, mi
singărăl kăvănt kare m'ar face al părăsi este
nămaî temerea de a nămaî pşteă să mă despart
de aiă.

— Săntegă năşşferit kă komplimînte fră-
ceze!.. E şn mare defekt aceasta.. învăşăgă pe
lăngă femeă a mină măi tăziş în viaăa politikă..

— În adevăr, doamna mea, şnde am grăsi
şn çerk komăşş măi bine de kăţ aceştă? Poyiş
zice aceasta fără a romă. Nă am minăit. Şi
trebăie să am o mare pşteă aşşnra admirăgiş-
neă mele kă să nă zik măi mălt de kăţ çeeă çe
am zis.

Elena tăkă, apoî dăpă kăte-va minste.

— Kăm glseschî pe domnișoara Katerina?

— Foarte frămoasă. E tot țe pochiș a vă
șușne păpă akăm.

— Văî să te presintez?

Elena kiamă pe Katerina mi îi presintă pe
Eleskă.

Țea din șrmă respunde la presintare kă o
familiaritate franșă.

— Idî plăce mălt politika? îi zise ea.

— Eș nămaî vorbesk politikă...

Katerina era frămoasă, o talie fină mi înaltă
șn kap frămos; față albă mi palidă; părul ne-
gră, okiî mări, negri, plini de langoare, rekemaî
okiî fecioarelor în răgăcișne, as-fel kăm imagi-
națișnea melankolikă a niktorilor se plăce kă-
te odată a ne presinta.

Elena se dăce să vorbeaskă kă cele alte
dame mi lasă kă Katerina pe Eleskă.

Eleskă era tot atăt de komșnikativ kă mi
Katerina. Ei păreaș kă eraș amiș de măldî
anî. Făkă Kateriniî întrebări de natăre țe șn
vekiș amik. înkă nă kăstează a face șnei fete.
Katerina din parteî nă rămase înapoî.

— Am așzit kă te cere în kășătorie D-nă
Bar?

— Este adevărat; dar nă voiș să konsimș;
mi nă kă este de o vărșă am fi tată; dar, dă-

пъ кѣм се зиче este ын ом че нѣ poate зѣ-мї konvie...

— Dar D. Bar, este foarte avѣt...

— Poate; dar нѣ'мї plache.. нѣ'мї маї vorbi de аchel om.

— Ax! domniшoarѣ! љngeleg.. inima нѣ'мї este liberѣ?..

— Poate.. dar сѣїї кѣ estї indiskret!

— Imї plache a sune tot-d'a-yna чеia че гѣndesk.

— Dar кѣнд te гѣndесѣї рѣѣ?

— Spѣїѣ рѣѣ.

— Nѣ este bine.. поѣї сѣ sперї pe чеї алїї.

— Atѣnѣї imї cher pardon.

— Dar de la mine нѣ аї черѣт?

— In аdevѣrat тѣ-a sѣпѣrat!

— Nѣ!. Dar D-ѣa pentrѣ че нѣ te љnsorї?
Kred кѣ нѣмаї e ѣirsta kare te onresѣe!

Eleskѣ љнчепѣ сѣ рїзѣ кѣ плѣчere. Ачеа-стѣ naivitate љн gѣra Katerini avea ын farmek deosebit.

— Nѣ, љн аdevѣr.. am trekѣt de treї-zеѣї de аnї.. ашї voi сѣ мѣ љnsor, dar нѣ гѣsesk pe nimenї сѣ мѣ va..

— Kѣ атѣtea fete nemѣritate? нѣ каѣнї, нѣ veї... љnsoarѣte кѣ politika!

— Rizї de mine...

— Nѣ!. imї resbѣn.

Kълѣtoriile sale afarѣ din ȕarѣ, фѣкѣсерѣ пе Elesкѣ сѣ нѣ се гиндеаскѣ ѣнкѣ ла ѣнсѣрѣтоаре, bogat, ѣndenđinte, тѣнѣтѣ, el trekѣse јѣнедеа са ка чеї маї мѣлѣї тѣristї ѣн чеѣ ѣнтѣї капитале але лѣmiї, ѣнкouјѣrat de o лѣme кѣ totѣл воїoасѣ ми ѣмоарѣ, ѣн mijlo-кѣл тѣтѣlor пѣtrecherilor, кѣ amante пе kare le skimba атѣт de des ка ми kaiї сѣї, ка ми кѣ-ниї de vїnѣtoare. Кѣмпѣtat ѣн kieltselї, нѣ risїnea de кѣт venitѣл ми аѣest venit era kiel-tѣit кѣ ordїn, нѣ avea niѣї o datorїe; prin ѣr-mare нѣ avea niѣї o grijѣ: era мѣлѣѣmit. Нѣ їѣbїse niѣї o femeie, кѣѣї нѣmeroasele sa-le amante, prin spїrit, prin stima че ar ѣnspї-ра пѣntrѣ delikateѣa simđimїntelor, пѣritatea moralїтѣѣїї, eraѣ ameѣzate foarte јos пе лѣn-гѣ sѣfletѣл сѣѣ sѣperior. El le прїvea ка niѣe obїekte de пѣѣhere, ми кѣ toate кѣ le кѣltїva, dar le пѣstra чеї маї adїnk dispređ.

Abia се ѣntѣrnѣ ѣн ȕarѣ ми гѣndѣл сѣѣ fѣ-се сѣ факѣ o нoѣ кѣлѣtorie.

— Кѣrios лѣkrѣ! ѣмї zїse el ѣн аѣea sea-рѣ. Daka ѣн lok сѣ ѣaѣ din нoѣ лѣmea ѣн kap, рѣмѣneam aiѣї, мѣ ѣnsѣram?. Аѣeastѣ fatѣ es-te tot че ми се кѣvine, тѣнѣтѣ, фѣmoасѣ, spїri-тѣalѣ. E sѣrakѣ; dar eѣ sѣnt bogat.. apoi aniї trek, се adaogѣ; гѣstѣrїle аѣ сѣ се skimbe.. кѣ vѣrsta vїn trebđїngele ѣneї vieđѣrїї linїstїte;

din boale, trebsingele snei fiind kare sã vegeze asãnrãmĩ; vine în fine trebsingã de a avea o komnaie... Negremit, m̃ritagisl katã sã aĩbã m̃lũsmirile lsĩ, de timp ce toatã lãmea se sãpãne legilor sale? trebse sã fie o mare ferichire a vedea înprejurs-ũĩ komilamii jãkãndã-se? O viagũ kã totãl noã, o viagũ intimã, linistitã, o viagũ de moralitate... Nã kãnosk simũimĩnteale achestiĩ fete; simũimĩnteale sãnt adesea fanta kresterii. Nã kãnosk kresterea sa; dar orĩ-kare ar fi, o femeie m̃ritĩndã-se, ínchene o altã krestere. Sper kã o sã ínriãresk asãnra inimiĩ sale. Daka mã kãnosk destãl de bine, kreã kã pochiã a mã nãmãra între oamãniĩ kã inimã, kã edãkãdĩgne.

As-fel kãgeta Eleskã, kããtãnd la Katarina ce o grãsea din ce în ce mãi frũmoasã. Apoi adãkãndã'mĩ aminte de konvorbirea dintre Elena kã George imi zise ínktã: a-mĩ face ãn fant ínplent daka m'ãmã prãnãnga índatã pentrã o fatã ce nã o kãnosk de kãt de doã oare? Nã ar fi mãi bine sã o stãdiã?... Schiã eã ce poate sã iasã.. o koketã poate, mi atãnchi orĩ-ce ferichire niere.. nã nãmãi atãt, dar indenãdingã mea? Voiã fi silit a deveni sklav! sklavia este nesãferitã kiar în langãrĩ de roze. Femeile sãnt kãpricioase; nervoase... de mãlte orĩ slabe... katã a se astenta la toate. Nebãni sãnt bãrba-

yii kare se reazmъ pe virtutea femeilor! Ele aș
inimъ ka mi dînșii... daka le ȳitesce ȳn preot
la kșnșnie, kred kъ este destel ka aȳeste fin-
de sъ nșmaî simșș niȳi odatъ.. legile oamenii-
ior egoistii le inkriminъ, le kondamnъ kșnd ele
inȳeteazъ de a mai ișbi ȳn bърbat ȳriȳios...
Plȳcerile ȳe simșșim a vedea koniit nostri sșnt
dșlȳi; dar grijele pърingilor kșnd koniit se bol-
nșvesk saș mor sșnt atșt de mari!.. ȳe tre-
bșie o kompanie la bърtinege? kșnd estii bogat,
nș esȳi niȳi odatъ pърșsit. ȳe este inșșrștoarea
daka nș ȳi nakt de a trși toatъ viadș kș ȳn
amik inșpreșnъ, fъръ a'l ȳri niȳi odatъ, mi fъръ
a pștea a fȳce alt amik, ștonie! nș inșdeleg a se
inșșra de kșt intr'șn moment de esaltare. kșȳi
katъ a fi esaltat ka sș fȳȳi as-fel denas. Eș nș
ișbesk pe aȳeastъ fatъ.. Nș voiș fȳce ast-fel
de nebșnie!..

Ast-fel kșgeta Eleskș kșnd Elena veni lșn-
gъ dșșșșl mi ii zise:

— Aii rșmas pe gșndșri? oare frșmoasa
noastrъ fatъ a fșkșt aȳeasta?

Eleskș sșrișe.

— Nș este skris! rșșnșșse el.

— ȳe fel nș este skris? Krezi in pre-
destinare?

— Nș poȳiș aȳi zȳce, niȳi kș krez niȳi kș
nș krez.. am avșt inșș de mșlte ori kșvinte a

krede. Omul are fакsltatea de a voi, dar асeа-
stă voindă ea însă-ші e săpăsată la nіsсe legi іn-
dependente de dіnsul. Hazardul are o mare par-
te de іnrіsrire іn lăkrările omeneşсi. Poate а-
сeastă іnrіsrire este іe kare o lătm pentru а-
сeа nstere kare ar nresida ші ar decide de mai
n'ainte la toate fantele іn viаgа omeneaskă? De multe
orі okasiunea xasardoasă devine kassa şnsi шir
іntreg de fапdі, ші decide de toată viаgа şnsi
om: altă dată rezonul, snrijinit de voindă. Nş
почіş ameza nimik de absolut іn асeastă mate-
rie. Skrintăra are altă doktrină, totăi nşсede
de la nrovidindă. *Niui sn fir de nşr ns se miu-
kă іn kansl tăş fără suirea uesti de sss.*

— Nş estі xotărit іn nimik?

— Ox! filosofia ші-a făkăt timnăl. Ea a
fost proza poesiei, ka să zik ast-fel. Este o al-
tă filosofie de kare şmanitatea are nevoie astă-zі.
Nş şciingа ideilor abstrakte; dar şciingа kăş-
zelor miserii Societăşilor omeneşсi, іn raport
kă trebşingele lor materiale ші morale. Nş mai
este dat şciingelor a se okăna kă kăzа efek-
telor ăeresсi, niсi kă viitorul sşfletelor іn alte
lămi. Асeasta este treaba religiei.

— Vei а materialisa tot.

— Să nş despregşim materia. Dăka sşfletul
este kăldăra, materia este flăkră: starea materială
decide de multe orі de starea morală. Să venim

*

spre esemplu la popoli. Totu popoli a kror stare materialu este miseru, nici nu kgetu, nici nu snt alt-fel de kut srb insuragisnea miseriei. Akolo nu este nici instragisne, nici kgetu i nalte, nici moralu. Din kontra, akolo unde starea materialu este infloritoare, domnesce civilisagisnea. Ea du toate mijloacele de perfagisne intelektalu mi moralu. Ast fel este mi ku indivizi i n parte. Omul kare linsesce de mijloacele vieii, imi lasu spiritalu furu kltur. Vestesce, depere; inima i se ogleante, vede toate i n ru, i n amrbagisne. Cel ce are mijloace, se kltiv, tot i srde ku plbere, sfletul lui e imkat, devine generos... Iatu doamna mea, ce trebie s dorim. Iatu filosofia ce trebie s meditm, adiku kare snt kassele miseriei omenescei ne pmnt.

În același timp eu serv anu ku china era gata.

D-na Elena lu brgul Talangisl. Postelnicul dete brgul Princesei Iordake. Elsku emi ku Katerina, cel alu dne intmular.

CINA.

Oaspetii kobor i n sala de mnkare. O krzenie eskis domnea i n salu mi ne masu.

Sala nă avea nimic straordinar. Pereții tapisați, un plafond de lemn sculptat mi zăgăruit. Scaune simple; dolanșii cu argintării de serviciiș mi vase de porțelanșii imitate. Pe masă kandelabre cu lămpășii aprinse. Doș mari băkete de flori fragede.

Eleskă se năse lăngă Katerina, kare medea la stănga Postelnikșii, în față cu dăușii. năgin mai în dreapta era Elena. Konvorbirea devenise pargială. Mer vorbea cu domnișoara Sereaska.

— Se înțeleg de minăne, zise Tădorina vecinșii săă George, desemnând ne Mer mi ne domnișoara Sereaska?

— De ce nă? păringii sânt kapabili să-i înlesneaskă mijloacele a deveni metresa lăi, nă-măi pentru cu este Mer...

— Ce onoare!

— Kronika skandaloasă pretinde cu ațeașta ar fi un fapt înălinit...

— Taci, pentru D-zeș.

— Se zice cu în așii trekăt la M.....

— O taci! nă se poate...

— Șu

— Mă skol de la masă...

— Atănci tak.. kronika zice...

— Dar D-ta nă e bine să repedii.

— Iată domnișoara Katerina!. Ia un mare interes a vorbi cu Elesk...

— Stratageme de femeie?

— Ce fel?

— Să esalteze amorul propriu al lui Șer.. să-l facă gelos...

— În demert amblă.. n-o mai izbesce nici că ar izbi calul arab ce l'a trimis la dăru în spital de bătrân.

— Țam spus. Ea nu crede...

— Se vede că îl izbesce?

— E încă nebună!.. Dar ia spunem acest Elesk, se vede un om de spirit... Are avere?

— Zecă mi s-a galbeni venit din mami.

— Când a venit?

— De câte-va zile. A trăit tot prin dăru streine.

— E om foarte frumos mi are maniere distinse...

— Ce îl distinge mai mult este o originalitate în frumos ce mulți oameni nu pot să aibă?

— Spre exemplu?

— Jmătate venit s-aș îl keltăiesce în fa-cheri de bine, trimite pe tot anul bădu mi fete la Paris în pensionate cu keltăseala sa.

— Ce ideie? să vede în adevăr că este original?

— Este o fantă bənă.

— E nebăn!.. Îi plak femeile?

— Ka să le aibă metrese mi să le plătească.. în viața lui nă a isbit.

— Nămai vorbesăi de politikă? Strigă Postelnikăi George către Talengăi.

— Într'o societate atăt de plăcută, cine se mai gîndesce la politikă? zise Talengăi.

— Dar eă voiă vorbi.. Căci voiă să află, ce zik psterile de chele ce să întămplă pă la noi? Răsiea ne a părăsit kă totă! Austriea vede mi tace; Franția vede de Garibaldi. Tăruă aă făkă faliment.. ne'a lăsat în mănă Moldovenilor.. Ai nostri de la Paris ne zik să lăkrăm mi nimik mai mălt.. Ce să lăkrezi în găra lăplăi?. Săi, arhon logofete kă mai bine eram noi kă protektoratăi Răsiei de kă kă garanția psterilor? Ce-mă garantează țstia daka mă-a lăat rangările mi privilegele? în lok de su stăpînșante! konilă kă moașe mălte, rămăne kă bă..... ne țbeat! . . . astăzi ei ne găvernează ba înkă se cheartă între ei kare să aibă mai mare înflăingă! de ce nă hotărăsk mai bine să ia kărma în mănă. Șante ministri; meante konsoli

— E mălt adevăr în ceea ce zici, Arhon Postelnice.. dar ce să facem... Să mai răbdăm.. traktatăi de Paris n'o fi nemăritor.. bən e Dămnezeă mi protektoratăi nă este departe.

Ох! че zile frămoase eraș atənci! Strigъ Sereskъ kъ entəssiasm.

— Erai bine kъ Konsolai Rəsesk... sчиș kъ proteja ne чеi че'i eraș ъdevotaцi zise Postelnikъ kъ oare-kare rəstare.

— In adevər. Rəspənsse Sereskъ kъ sчи-чișne...

— Nəmai sъ fi voit чine-va; dar sчиș kъ ar fi fьkəst stare atənci...

Sereskъ kare iңgelese kъ face aləssie la dīnsai, tьkъ mi se rəminъ.

Doamna Sereskъ bъș trei pazare de anъ reche.

— Sчиi de че vorbesche ama! iñtrebъ Katerina ne Eleskъ. Sereskъ atənci mi-a fьkəst stare mare.

— Dar Postelnikъi?

— Tot ne atənci.

— Pentrъ че dar il kritikъ?...

— Pentrъ kъ Sereskъ nъ iñpərghea tot-d'a-șua kъ dъnsai.

Elena devenise gīnditoare. Din timp in timp okii sъi se iñdrentaș kъtre Eleskъ ka kəm el era singərul om kare ar fi trebait sъ nъ kənoaskъ nișche rəni че se deskonereaș atənci. Eleskъ gъ-sea o plъchere involontarъ a'șii odixni okii aș-nra Elenii. Elena era o frəmăsege perfektъ: albъ mi kъ pьrul șmbros; gītai ei pьrea tьiat de cel mai mare artist al antikșitьgi, in marməra

cea mai fină a Italiei; gura mică, rămenă, se deskidea sbrizătoare pe două rînduri de dinți mici, bine înmirați mi albi ca lantele, o frunte potrivită; surîncene bine pronunțate ce măreaș pe nesimțite în vîrfurile despre tîmple; țene lungi, încreștate șuor, oki tîiați în forma migdalelor, tot-d'asna înroați de lakrimi mi înecați de melankolie volșntoasă.

— Към гръсесчи пе Елена? întrebat Kate-
rina пе Eleskă.

— O fiindă perfektă. Nă povîș a face de
кът cele mai sincere elogizuri săb toate raportele.

— Aî dreptate... mi пе lungă toate aचे-
stea; кă tot disprețul че ar trebui să aibă pen-
tră bărbatului săă kare o martirisă, este su înger
de bănătate, de blindede, de virtute...

— O să mai mezî aichi la парă?

-- Totăтă vara. Dar D-ta?

— Eă krez să plek кă Щер... Към пе-
treчеді timpul aichi?

— Към vezî.. adesea facem întърнъри prin
satele vecine, пе la țerguri, пе la okne, пе la
monastiri.. odată пе vară пе dăchem la mănăi,
la o momie a Postelnikălăi.. Se fak partide de
vъnătoare.

Krez кă o să mai vii?

— Poate.. Dar nă miai spus cine este aчel

domn nestriđ pъ fađъ че таче ми tot сѣ xитъ în-
napoi ?

— Ха!... нѣ мѣ întreba.

— De че ?

— E ne sşferit.

— Dar pentru че ?

— Este Bar acela че мѣ cere de neva-
stѣ.. s'a desperat mi akъm kaştъ sѣ se konso-
ale pъ lîngъ domnişoara Sereskъ.

— Ax! iatъ lşmea!

Elena dete semnşl de ridicare. Fie kare din
ospeđi lşъ brađşl damei sale, Elena trekъ ne
lîngъ Eleskъ kъ kavalerşl sѣş mi arşnkîndş'i o
kъştъtşrъ repede.

— Nşmai e trebşingъ agi adşche aminte de
datoria kъtre dama dle.

Ea апѣсѣ pъ vorbele: nşmai e trebşingъ.

Ospeđi se şrkarъ în salon.

Elena se пşse la piano, îndatъ ivorşl
înчепъ sѣ tremşre mi sѣ verse sşnete desfъtъ-
toare sşb mъnele albe mi gravioase ale Elenei.
Ea dispъръ din societate; Sşfletşl ei se arşnkъ
kъ volşntate într'şn torent de armonie че il ръпи
mi îi рѣтѣчи într'o lşme de estaz. Nemşritoarea
serenadъ a lşi Шşbert, Esekştatъ kъ perfekşi-
şne, ръпи toate sşfletele askşltştorilor. Sşfletşl
ei însşmi пъrea ръnit. Din timp în timp întşrna

okii kǔtre adǎnare ʃi o lǔkrǔmǔ misterioasǔ strǔlǔchea sǔb genele ei.

Fie ʃe sǔnet esprima o ideie, o ideie dǔ-
reroasǔ ʃi sǔblimǔ ʃe o ʃmbǔta kǔ vǔlǔutate.

Ea kǔstǔ sǔ se skoale de la niano mi ke-
mǔ pe Katerina sǔ'i ea lokǔl.

Inima sa palnitǔ, Sǔfletǔl ʃi era sdrobot.
Fǔrǔ sǔ sǔie ʃe tǔche, sa arǔnka pe ʃn fǔtoliǔ
lǔngǔ Aleksandrǔ, ʃnde rǔmase kǔte-va minste
fǔrǔ sǔ poatǔ zǔche o vorbǔ.

La ʃrmǔ ʃndrentǔndǔ-se kǔtre aʃesta.

— Sǔfer tot-d'aǔna de kǔte ori kǔstǔ sǔ jo-
kǔ kǔte o arie serie! este o mare neferiʃire...

— Simǔi aʃeia ʃe esekǔǔi mai bine de kǔt
ʃn sǔʃmi kompositorǔl.

— Nǔ sǔiǔ, kred kǔ kǔzǔa este ʃn siste-
mǔl nervos...

Apoi skimbǔnd repede vorba,

— Erai distrakt la masǔ?

— Destrakt? nǔ! pentrǔ kǔ vorbeam kǔ o
kopilǔ frǔmoasǔ?... aʃeasta nǔ-mǔ faʃe niʃi o
ʃmpresǔgne! inima moartǔ...

— Estǔ ne sǔferit kǔ aʃeste ideǔ de roma-
nǔrǔ! nǔ poʃiǔ zǔche kǔ estǔ o monstrǔozitate, ʃi
atǔnʃi afektezi.

— Kredemǔ, doamna mea, dǔka am admi-
rat ʃe-va ʃn lǔme de o admirare ʃe am avea pen-
trǔ ʃiingeles divines din visele noastre, permite'mǔ

a'pî sune kă estî D-ta. Eî bine! permitem în-
kă a'pî sune kă kă toată frămsedea perfektă,
spiritul, simtimentele, manierele, grația ce ai,
nă ai ptea să mișcă ayeastă inimă îngedată.

— Eș!..

Elena deveni roșie ka o vîșină; întîrî
kanul mi pșe mîna pe fapșî.

— Krezi dar kă ai face ayeastă minșne?

— Eș?. ox! nișî-de-kăm?. nă voiș să zik
ayeasta.. nișî nă am gîndit, nișî nă voiș să am
ayest merit... nișî nă'l privesk ka șn merit....
apoî daka ayeasta s'ar întîmpla, negremit kă eș
nă amî șcio, nă amî voi să o șciș... .

Ea se skîlă mi mai mult de o oră nă re-
pșră în salon.

Vorbele lăi Alesandră o emoționară atît în
kăt îî trebî o oră de singurătate ka să revie
linistită.

— Doamne! îmi zicea ea. Ce este ayest
om a kșrii kștare mă tșrbșră, ale kșrșî vorbe
fak de tremșră toate nervele mele? amikșl sșr-
maușlăi meș frate.. Nă poșîș să'l privesk fșră
să'mî adșk amînte de cel ce nă mai este.. Nă-
mai ast-fel poșîș esplika impresișnea ce îmi fa-
ce.. Orî kăm, amî fi ferice daka ar pleka de a-
ișî mai kșrînd, mșne, îndată de se poate. Tre-
bșie să aflș kșnd o să plece...

Ast-fel kșgeta Elena kșnd intră în Salon.

Se antronie de Katerina ȕe se skȕlase de la Iliano.

— Sȕii, draga mea, daka noiȕ veniȕi rȕmȕn saȕ se dȕk mȕne?

— Nȕ sȕiȕ.

— Ȕe este? întrebȕ Alesandrȕ.

— Daka o sȕ mai medeȕi mȕne? întrebȕ Katerina.

— Nȕ sȕiȕ respȕnse Alesandrȕ.

Elena sȕrȕse kȕ voiȕmie.

— Nȕ sȕiȕ nentȕ ȕei alȕi; kȕt nentȕ mine, voiȕ nleka la o momie a mea ȕnde mȕ as-
teantȕ xotarnikȕl.

Elena deveni palidȕ. Simȕi ȕn fior în tot kornȕl.

-- Ama kȕrȕnd? zise ea gongonȕnd, ama kȕrȕnd?

— Domnȕl Eleskȕ, nȕ se nlaye în soȕietatea noastrȕ, zise Katerina, se dȕȕe akolo ȕnde va nȕtea vorbi nolitikȕ în libertate.

Katerina devenise familiarȕ kȕ Alesandrȕ: nȕ se mai sfia al satira.

Alesandrȕ sȕrȕse kȕ delikategȕ, lȕȕnd aȕeastȕ mikȕ enigramȕ ka o resȕȕȕare ȕe Katerina nȕ da la toatȕ lȕmea.

Elena însȕ tresȕri.

— Ȕe zȕȕi Katerino? nȕ kȕnosȕȕi destȕl ne D. Eleskȕ ka sȕ-ȕi vorbesȕȕi ast-fel?

— Daka va sꝑ fꝑgꝑ de noi atꝑt de kꝑ-
rꝑnd?.. dar mꝑne are ꝑnkꝑ sꝑ ploꝑ, kꝑile sꝑnt
rele; kaii de poste ai ꝑntrenrinzꝑtorꝑlꝑi de faꝑꝑ
D. Bar aꝑ ei ꝑnsꝑmꝑ trebꝑingꝑ de a fi pꝑrtapꝑi
ꝑn trꝑsꝑrꝑi.. mꝑ ast-fel nꝑ veꝑ pleka.

Ꝑine vorbesꝑe de kai de poste? strigꝑ Prin-
ꝑinele Iordake.. Vꝑ ꝑnkredingꝑz kꝑ de veꝑ pri-
vi bine pꝑntre koastele lor, ai sꝑ vezꝑ kꝑ sꝑnt
transpꝑringꝑi.

Postele zise Logotꝑtꝑl Mꝑeni: Sꝑnt de plꝑns.
Pleꝑi kꝑ 8 kai mꝑ ajꝑngꝑ la stagie kꝑ doi, de
mꝑlte orꝑ rꝑmꝑi ꝑn kale. Xamꝑrile sꝑnt kꝑ o
mie de nodꝑrꝑi, mꝑ plꝑpꝑnde ka tirꝑplikꝑl; se rꝑp
la fie-kare zꝑꝑe pꝑmꝑ. Kꝑt pꝑntꝑ servꝑꝑiꝑl skri-
sorilor, e lꝑkrꝑ kꝑ totꝑl komik? o skrisoare de
la Bꝑksresꝑi la Fokmꝑni ajꝑnge mai tꝑrziꝑ de
kꝑt la Boston. Pasageriꝑ partikꝑlarꝑ qꝑk de mꝑl-
te orꝑ geanta kꝑ skrisorꝑ. Stafetele nꝑ ajꝑng
mai kꝑrꝑnd la lokꝑl destinꝑriꝑ lor. Iatꝑ regimꝑl
noꝑ! iatꝑ oamenꝑi noi! Sꝑ ne fie de bine!

— Dar kontraktꝑl kꝑ antrenrenorꝑi, zise
Georges, este fꝑkꝑt sꝑb regimꝑl vekꝑ, sꝑb oa-
menꝑi vekꝑ, mꝑ este o notꝑ ꝑn kontrakt ꝑn pꝑvin-
ga deligenꝑelor.

— Te-ai gꝑsit mꝑ tꝑ isteg sꝑ vorbesꝑi!
zise Prinꝑinele Iordake, ꝑlimbꝑndꝑ-se pꝑn kasꝑ.

— Ai aꝑzit? mai ꝑntrebꝑ Katerina pꝑ Ale-
sandrꝑ, pleꝑi kꝑ ont kai mꝑ ajꝑngꝑ kꝑ doi mꝑ

kъte odatъ rъmъi în kale mi асeasta пe timp
bъn?

— Trebъie neапъratъ пlek, zise el. Dar da-
ka D-na Elena a gъsi чеa маi mikъ плъчere a мъ
întъrna, voiщ veni dъnpъ trei zile?

— În аdevъr асeа плъчere va fi mare, rъs-
пъnse Elena, mi ast-fel vei fi аstentat.

— Logofътъл Шeni mi Zoe konsoarta sa,
se retraserъ skъzîndъ-se kъ sъnt foarte ostenjîi.
Чеi алгi rъmaserъ.

— A îчenъt sъ înbъtrîneaskъ frъmoasa
noastrъ tъrtъrikъ, zise Postelnikъл.

— Dar asta нъ o опresче în iarna din зr-
мъ sъ dънъче la toate балъrile.

— Kъ toate аsteа, a îчenъt sъ-î slъbeas-
kъ balamalele, zise Georges.

— E tot tъnъrъ преkъm e tot mîndrъ, zi-
se Тъdorina.

— Mîndrъ? nentrъ че? întrebъ Sereaska.

— Se krede emitъ din чеa маi veke fami-
lie, este aristokratъ în toate; zise Prinчinesa
Iordake.

Georges че se аflа la snatele Postelnikълъi,
îi monti la зreke:

— Аfarъ în чеia че прivesче амангi sъi.

— Аfarъ din чеia че прivesче амангi sъi.
Strigъ Postelnikъл.

La асeste vorbe тоатъ lъmeа rîse. Postel-

niksi vȳzīnd impresiunea ȳe prodȳse vorbele sale repetȳ aȳele esnresiȳnī.

Elena īī fȳkȳ mȳstrȳrī mī el nȳ īngelegea nentrȳ ȳe. Eleskȳ īnkȳ nȳ īngelese bine simȳȳl aȳestor vorbe. Georges īī sȳse la ȳrekie.

— D-na desȳre kare este vorba, are ȳn amant ȳn om de jos.

Ast-fel se terminȳ aȳeastȳ seratȳ Oasneȳī se retraserȳ īn kamerile ȳe īe eraȳ destinate. Eleskȳ avȳ aȳeiamī kamerȳ kȳ Georges.

NOAPTEA.

Vom dȳȳe ne ȳetitorī o parte din noante īn kamera aȳestor doī jȳnī.

Era o kamerȳ mobilatȳ kȳ gȳst, mī pȳrea a fi bȳdorisī stȳpȳnīī kasiī, doȳ natȳrī kȳrateīī ȳstentaȳ. Eī se desbrȳkarȳ mī se arȳnkarȳ īn pat.

-- Ia sȳne-mī, ȳe este aȳeastȳ Tȳdorinȳ? īntrebȳ ne Alesandrȳ.

O damȳ de doȳ orī vȳdȳvȳ, a trȳit pȳȳin kȳ doī souī aī sȳī. kronika skandaloasȳ pretin-de kȳ bȳrbȳȳīī sȳī aȳ mȳrit, kȳȳī aȳ īȳbit'o pȳrea mȳltȳ!.. īn fine aȳ mȳrit, mī vȳdȳva a gȳsit kȳ . este mȳī bine a nȳ se mȳīrita. Treȳe zile ȳesȳte de roze mī de amor īmpȳrtȳmind īnima sa la mȳī mȳȳī ka sȳ nȳmȳī oȳoare ne nimenī.

Iată toată istoria ei. E frămoeasă, dar fărâșnit, fărâșnit kreschere, vană, face parte din banda voioasă.

— Ce este banda voioasă?

— Banda voioasă se kompone de vre-o zece femei măritate mi vâdave mi de atârzi jâni: Skopel acesii societăți este a krea aichi în dară o lăme noș de Enikrieni; doktrina lor este volăptatea în plăceri. Ceî ce formă societatea aș totî cel pășin doș mi de galbenî venit. Nici o idee nă a nrins mai bine; prozeligi se îmblădesk pe toată zioa. În cele din urmă ei aș rezmit să konverteze o damă ce trece de devotă. Nămrul membrilor ar. fi fost astă-zî mi mai mare daka o regăla a societății nă ar fi oprit să între femei mai vârsnice de trei-zece de ani.

Ei praktikă acesă filosofie de fașă. La prezblări, la operă, la bankete, în birtări, sânt tot-d'a-șna împreșă.

Nă le daș meritul unei idei, ori ce ideie ar fi. Atribuiș acesă snirităși de imitașie al vieș de lorete din Paris. Romăni imită pe streinî tot-d-e-șna, însă în cele rele. În viaș, nă în virtăș! mi nă este nimik de mirare: șă popol tăntă inkă ce se presintă la viașă civilizășiei, se inkăntă mai măt de frivolitășă ce sânt la înblășimea inteliginșă sale, de kăt de lăkrări serioase.

Dar spune'mi, te rog, ce este acest Talangiș?

— Șn pețelșit, rșșșșse Georges.

— Nș te înșeleg...

— În timpii dinaintea regșlamentslșii, domnii *pețelșiaș* pe boerii vinovadi, mi iatș kșm. Șș-șii șșșișș cheia ce mi-a istorit tatș-meș despre pețelșirea Talengislșii. Trei boeri skriseserș la Tșrșii kșșșii prin kare denșșșșș pe Domnșl Grigoriș Gika. Domnșl lșșș șșșre, dete ordin șș se aresteze chei trei boeri între kare șșșl era Talengiș. Se arestarș la kasele de la *Mixai-Vodș*. Intr'o noante, înainte de ai trimite la monastiri, așșși trei fșrșșș pețelșigii la gît, la mșni, mi la pișoare pe vestminte. Kșt timp erașș șș șazș în esilș, ei nș pșteaș șș skimbe vestmintele.

— Pedeanșș barbarș! zise Alesandrș.

— Tot atșt de barbarș ka mi bștaia la falangș. Aproșo de falangș. Postelnikșl Iordake a fost.

— Pentru ce kșșint?

— Pentru rșșiri în fșșkșșșne.

— Che eroare!.. mi nș se rșșșneasș!..

— Che stai de vorbesșii!.. așșl pentru bșrbadi, amorșl pentru femeii, așș doșșșșșșrș rșdikate în toate oramele șșșrii. Pșșșini șșșt kare nș intrș aii. Mșșne o șșl vezii ministrș. Șși

nă este de mirare: Țeii mai mălgi, Sânt de kategoria lăi... dar, noante bătă!

Abia pronunță aceste vorbe mi adormi.

Eleskă nă pșteă să doarmă. Îmi aruncă okii pe o meschioară mi zări în albăm. Se skoală, îl ia mi pșindă-se din noș în pat, înțepă a foileta albămăi.

Acest albăm era al Elenii. Mălgime de adrese în versuri mi în proză săb kare să vedeaș mai multe năme kare mai de kare mai nekănoskăte; kăgetări komăne, espresionă triviale.

— Nimik frămos, zise Eleskă, nimik demn de o kreagăne atăt de perfektă. Sărmană fiindă rătăită aică jos! Kăt trebie să desuregăesăi tă toate aceste kăngări omenesăi țe te înkonjără!

Kăstă înkă; afă desemnări.

— Țe oroare!..

O ideie îi veni.

— Nă pociș să dorm, îmi zise el. Pentru țe nă voi skri țe va în acest albăm?

Se șită pe masă, vede toate țeale de trebia săre a pșteă skri. Se pșse la masă mi dăne kăteva minăte skrise în albăm ačeastă poezie a șnăia din poegăi Romăni.

LA FEMEIE.

Fiiŭe ale frumuseŭii,
Gravii! koboriŭii din ȕer,
Kȕ lȕmina diminewii
ȕe se skaldȕ în eter!

III p'aceastȕ poesie
Rȕvȕrsadi parfȕm divin
Kȕ ȕn riiȕ de ambrozie!
Voiȕ sȕ kȕnt ȕn kȕnt sȕblim.

O femeie! tot ȕe'n viaduȕ
Fȕce dorȕl mai ȕmor,
E ȕereaska ta dȕlȕeaduȕ
E sȕavȕl tȕȕ amor.

Poezia-ŭii imprȕmȕtȕ
Karmenȕl ei ȕel divin
III pȕdoarea ȕea plȕkȕtȕ
Vȕl de pȕrpȕrȕ sȕblim.

P'al tȕȕ sȕn sȕave vise
Aȕ fȕkȕt leagȕnȕl lor,

Graviile din cer proskrise,
Înpletesc al viegi-șii sbor.

Țerșl kș lșmini de soare
'N okiî tșî voios se skald,
Vîntșl veriî dș ardoare
Sșfletșlșî tșșș Țel kald.

Ale noastre renezi oare
Țș la karș-șii le robesșii,
Șii kș roze amșgitoare
Fericiitș le-înnpletesșii.

Kșnd kștarea ta Țereaskș
Mș îmbatș de amor;
Eș rog timșșl șș s'opreaskș
El grșbesșe al șșș sbor.

Mșna ta Țea delikatș
Kșnd o treșii ne pșrșl meș,
Ka o așre kșratș,
Șit kș viada kșrge greș.

Kșnd sșflarea gșrii tele
Mș îmbatș de plșșeri,
Krez kș șnda viegiî mele
Kșrș printre primșșveri.

Frământasegile divine
Năma! lokvesk în ȕer
Rai! pe pământuri vine
Fabzele toate ner!

— IIIi akəm zise Alesandr, Elena poate sȕ ȕiteaskȕ aȕeste versuri, nimikȕ nȕ este mai potrivit kȕ dȕnsa.

— Inkise albȕmȕl. Ŗitȕndȕ-se pe masȕ, vȕ-
zȕ altȕ karte, o deskise... *Le lys de la Vallée*.
ȕeti Alesandr. Iatȕ ȕn roman ȕe aratȕ mai bi-
ne de kȕt toate onerile filosoflor ȕe este o fe-
meie. Elena a trebȕit sȕ-l ȕiteaskȕ; sȕ-l sim-
pȕ?... este o mare asemȕnare ĩntre aȕeste dorȕ
sȕflete de femei... Pe skoargȕ este skris kȕ
mȕna .. mȕna Eleniĭ a fi tras aȕeste rȕnduri..

Sȕ ȕitesk!

„Sȕfletȕ! meȕ este trist, ĩn mijlokȕl bȕkȕ-
„riilor Mȕ ĩntreb pentrȕ ȕe, mi nȕ gȕsesk kȕȕ-
„za. Mi se pare kȕ viaga ĩmi ĩnsesȕe... IIIi ȕe
„este mai rȕȕ kȕ nȕ pȕȕiȕ a mȕ plȕnge kȕȕi
„ȕe pȕȕiȕ sȕ zik dȕka nȕ ȕȕiȕ pentrȕ ȕe sȕfer.
„IIIi kȕtre ȕine mȕ voiȕ adresa? ĩnima mea,
„sȕrmana mea ĩnimȕ, sȕargete ĩn lakrimi. Iatȕ
„singȕra konsolȕȕione ȕe pȕȕi afla ĩn viagȕ!..
„ox! amȕ dorȕ sȕ mor!..

— Sȕrmana femeie! zise Alesandr, eȕ kȕ-
nosk kȕssa tristegȕi tele... Inima ta e plȕnȕ de

lăzigni, de dorigi kărate ka fezioarele, de amor, mi kată să se înkiză în tăcere. Totul este onrit pentru tine.. ox! legile oamenilor egoisti?...

Kătre acestea Alesandru se năse în pat mi adormi kăgetînd la Elena „Ce inimă kărată mi nobilă!..

ELENA.

Elena se kălkase; dar în demert invoka somnă. Sistemă nervos îi era iritat. O frigură șmoară mi nesimțită, prinsese kornă ei gracios.

— Măzika m'a obosit! zise ea. Acheastă lăme ce primesk nă poate să mă distreze; din kontra îmi face rău.. nă voiș mă priimi pe ni-menî... Alesandru nleakă măne.. mi se pare șn karakter fantask?... dar șn suflet nobil mi delikat... Însă pentru ce oare nleakă atît de kărînd?. o să se întărne dăne trei zile..... Ce avea Katerina de îl răga atît să rămbie?... Ar face mă bine să nă mă revie... Niçi nă kred a se întărna...

E koketă Katerina, kăte odată indiskretă. Măne nă voi mă invita pe Alesandru se se întărne.. Voiș fi ferice... Apoi dăka s'ar întărna? Ce'mi pasă mie.. El nă face niçi șn rău aiçi.

Ъn om mai mǎlt nǎ este nimik... Konila mea plǎnge!. Sǎrmane ingerel! Veǐ fi tǎ oare mai ferice de kǎt maǐkǎta.. Sǎ mǎ skol sǎ destent doǐka... o lǎminǎ în kamera de la kolǵ.. ȕine doarme akolo... Alesandrǎ mi Georges... Sǎnt doǝ ore de dimineadǎ.. Alesandrǎ e înkǎ destent.. Sǎ mǎ sit.. Dǎmnezeǎle.. el este! skrie pe o karte.. albǎmǎl meǝ, îl rekǎnosk.. skrie.. îl înkide.. ia altǎ karte.! ȕitesȕe.. ȕe kǎrǵi sǎnt în bǎdoriǎl meǝ?. *Le lys dans Vellée*.. ȕe imǎrǎdingǎ.. am skris niste kǎgetǎrǐ triste.. le ȕitesȕe.. tremǎr!.. lasǎ karteǎ.. se kǎlkǎ.. lǎmina se stinge.. poate kǎ nǎ a ȕitit.. nǎ a ȕǎsit aȕele rǐndǎrǐ.. o ȕe indiskregǐǎne!.. el doarme!.. toatǎ lǎmea doarme.. eǝ sǎfer...

Konilǎl tǎkǎse. Elena se ȕrkǎ în pat.

Socǐl sǎǝ ȕe dormea în alt pat, se desteanǎ. El lǎase datina a se skǎla înainte de zioǎ. Kaskǎ de kǎte-va orǐ kǎt se aȕzi în toatǎ kasa.

— Dormǐ, Elena, întrebǎ el.

— Sǎnt desteanǎ...

— Nǎ-l ama kǎ am netrekǎt bine seara? am zis o vorbǎ kare a fǎkǎt sgomot...

— Mai bine sǎ nǎ o fi zis, o rǎȕtate mi înkǎ asǎpra ȕnei persoane kare o ȕrǐimesȕi în kasǎ.

— ȕe veǐ? ama sǎnt eǝ.. kǎnd îmi vine o

ideie de spirit, nă krăd pe nimeni... Astă-zî nă pleakă nimeni. Vezî îngrijească de oaspeții să fie mîlîșmîi... am trebînd de dînmîi în interesele mele...

Elena înecă și sîșșîn.

— Nă sviș, șrmă el, țe stare o fi avînd ačest Eleskă?

Trebăie să'l îngrijim. Čine svi țe kăm vine timpăl să am trebînd de el... Nămaî sînt în post, nămaî kăstig nimik... Kieltsesk tot din averea noastră... inotesierii nă'mî mai adăk gropărele kă lire...

Timnîi sînt grei...

Vorbind as-fel Postelnikăl se skoală mi e-se să se plimbe prin grădină.

CEARTA.

La noă oare dimineața totîi oaspeții eraș în kioskiăl din grădină.

O konvorbire aprînsă înčenșe între Talen-giș, mi Eleskă.

— „De trei ani aproape, zičea țe dîntăiș, para este îngenskiată; și gemet de dărare reșșă nestă tot; kasa Statslăi este falită; komerčial kăzăt! Čine a făkăt ačeastă? pătarea e-sekștivă țe a fost în mănă liberalilor. Țe în-

dreptare se face? nimic, răs! kreste ne toată zioa.

— Acestia sânt nische faupă, răsponse E-leskă, kare nă sçim pănă la ce pânt pot să fie esakpă. Kă toate acestea, kare sânt kassele lor? Săb domnia lăi A. Gika, apă redigiat o dolean-
pă kare înceneă: ȳara este îngenskiată. Kasa Statărlăi este falită etc. O sçii, kăpă ai sșskris'o atșnçă. Acheia ce apă zis atșnçă, zicheđi mi akșm aveđi șn tinik.

De trei ani nă s'aș făkșt nimic, este ade-
vrat; kare este kassa?

Sușneđi-mă ce apă făkșt de trei ani în adșnșri-
le desnpșgite? V'apă çertat nekontenit kă mini-
sterile; nă apă sșferit ne niçă șnșl; la fie-kare le-apă
rădikat prestigișl ce ar fi avșt în ȳară, aștorita-
tea. Açi koudamnapă șn minister kă onresche
libertăđile, açi ne altșl kă toleră achele libertăđi.
Nă apă votat niçă o lege de interes vital, apă
kătat a sșșgna dreptșrile çelor-alte nșteră ale
Statărlăi; apă agitat șpiritile șneriindș-le kă li-
beralii orșă răpeaskă proprietăđile. Apă făkșt ka
diplomăȳa înbrăkată, kă prestigișl renresintăȳiei
naționale, șă slăbeaskă achest sakrș sacherdoçăș.
Kare vă este skonșl, a diskredita regimșl kon-
vențional mi a çere trekștșl kă ideile lăi, kă
oamenii lăi?

Dacă ȳara este îngenskiată, pentră ce?

pentru că nu este o obligație străină?
Să pentru că o clasă a pierdut privilegiile sale?
Pentru că Românii să devină egali înaintea legilor?
pentru că să perit persecuțiile, arestele, arbitrarul?

Vorviți în numele nobilii! dar știți care sunt obligațiile unei clase nobile? Știți că nu poate exista nici odată dreptul fără datorii! Unde sunt străbunii voștri morți pentru patrie pe câmpul lăntelor? sunați-mi numele lor? Unde sunt sacrificiile pe care făcăt pentru țară? Să făcăt și înurmărat național. Ei bine! cum ați răsunat, voi, ce vă ziceți nobili, marii proprietari? nu ați dat nimic, ca să dovedim că în nașterea românilor nu este viață.

— Ultragiș! strigă Talengis înfuriat.

Știi cine sunt cei domoale?

— Știi. și om bolnav.

— Mă înșelăți, mi înim vei da satisfacție!..

— Dacă îți place, bărbore.

La aceste vorbe damele scoaseră și strigă.. Elena ce vârsa cafea, rămase ca vasul în mână, tremurând.

— Nu v'am zis că politica nu este bună? zise Katerina.

Talengis emi din kiosk. Elskar rămase

linisvit: mi încuș a face glume kș Katerina desmre lșkrșrī kș totșl indiferinte.

— S'a întrodșs dșelele în ȝarș! zise Postelnikșl. Nșmaī e de trșit!

— Ne-a adșs moda bouȝristiī ȝe vin de la Paris, zise Prinșinele Iordake.

— Saș maī bine Moldoveniī. Zise avokatșl Boerit.

— Sistemșl rșșș sșrmanșl. Zise Postelnikșl.

— Aī drentșl, rșșșșse Prinșinele Iordake. Franșia o sș ne pșie kanșl noș! în frșntea ei este șn revolșșionar... Kșm vreī sș ne fie bine noș, ȝiindș-ne de noalele ei?..

— Nș aveȝi drentate.. zise Talengis, ȝșvernșl Franșei va adonta mi politika mi oame-niī Rșșiei în Prinșinate. Ȝel pșȝin șner, asta este planșl meș politik.

Elena lșșș o mare parte din Sovietate în kiosk mi se șrkș în kasș. Ea ardea de kșriositate sș afle daka Eleskș skrisese în albșmșl sșș mi ȝe skrisese. Se dșse în kamere șnde dormise Alesandrș. Odatș akolo deskise tremșrīnd albșmșl.

— Dșșș ȝetirea aȝestiī poeziī, lșșș sș-ī kazș albșmșl din mșșș. „La femeie? zise ea, dar kare femeie? nș vșz niȝi șn raport între sșșșșa aȝestșī albșm mi poezia!. N'are niȝi șn

rezon sѣ-mî o adresese mie., niĉi nѣ ar fi kѣ-
tezat sѣ o fakѣ.. nѣmele meѣ nѣ este.. titrѣ ĉe
dѣ este de natѣrѣ a-l skѣza.. dar nѣ se poate,
însѣ tiebѣsie sѣ aflѣ.. sѣ'l întreb.. nѣ vѣz niĉi
ѣn rѣѣ...

Ast-fel vorbea Elena mi se decise sѣ în-
trebe pe Alesandrѣ kѣi adresase aĉele versuri.
Se dѣĉe în grădinѣ pe o alee, înfîlnesĉe pe E-
leskѣ.

— Nѣ sĉiam kѣ estî poet! îi zise ea.

— Eѣ poet?

— Darѣ, ĉitiîrѣ pe albѣmrl meѣ o poesie.

— Nѣ sѣnt eѣ astorrl...

— Aĉeasta ne dѣ o ideie de poesie antikѣ
indivinezѣ femeia... În ĉe skop ai trekst'o pe
albѣnrl meѣ.. Am kompletat ideia astorrlrl
grăind sѣbiektrl viselor sale.

Elena deveni romie...

— ĉe manie kѣ aĉeastѣ neferiĉitѣ politikѣ!
meritѣ ea a faĉe sѣ se batѣ doi oameni?... sper kѣ
mѣ veî askrlta, nѣ veî faĉe konilѣria a te bate
în dţel kѣ ѣn om mai mrlt bѣtrѣn?

— De voiѣ fi provokat?

— Veî refţsa.. saѣ daka nѣ...

— Saѣ daka nѣ?

— Voiѣ lţa o rea idee de D-ta.

— Dar a refţsa, mi se pare nenţtinĉios.

— Іггі чер о грачіе?

— O grazie?

— Cearta a încheiat în casa noastră... ne amî dori în adevăr să ne vedem nîmî prin gazete, kă totuî mi mai ales dînd-se fautsîrî nîs-
ce kasse de natîrî....

— Dacă ții atât la aceasta, eș potîiș sî
refuz.

— Ox! Domngle!

— Промит не чаголъ.

Elena îi întinse mâna pe care Alesandru o
strângea.

— Să ne întorcem în kiosk! zise ea.

In kiosk adunarea vorbea despre dăelul ce
era să se facă.

— Nă vă temei, zise Alesandru. Eă nă
mă voiă bate. Voiă prokura D-lăi Talengiu plă-
cherea a zice: aăest om este gn lamă!

Georges țe așzi aceste vorbe, îi zise: țe
vei sîb faci?

— Ref8z.

— Dar,...

— Dar lămea va zice că sînt lămăș...

— De sigør...

— Lastъ съ зикъ.

— Domnă! măi îi zise Alesandru vărînd
pe T.... priimesc? skazele mele? murtu-

sesk kъ regret chele che am zis mi kare aș pș-
tșt sș vș displakș?

La aceste vorbe Kalengiș rșdikș kapșl kș
trșfie, se șitș la Alesandrș, mi șrșide kș ironie.

— Mș astentam, domșle, la aceasta din
partea dșmitale.

— Nș prea are kșragiș downimorșl! zise
Principele Iordake kștre dame.

— Acest om nș are inimș, zise Sereskș
kștre Elena.

Ăzind aceste vorbe, Elena șșferea adînk.
„Fș singșrș, îmi zichea ea, șșnt kazza acestiș
șmilingi. 'Mi a promis a nș se bate mi șine pa-
rola. Che rșbdare mi che virtște din partei!

— Ei bine! te ert, domșle! Strigș Talen-
giș. Nșmaï ka sș arșt kș pe lșngș kșragișl che
este pșskșt în noi, existș mi generositatea. Iđi
îrtind mșna...

Toate aceste vorbe eraș nische vîrșri de
kșđite che se înfșgeaș în inima Elenei. Ea se
mșstra de kșget kș pștșse priimi de la Alesan-
drș parola kș nș se va bate. Akșm ar fi voit
șș-l roage a priimi provokarea. Kșnd se gșndi
la gravitatea pozigisnei lși, fșkștș printr'o in-
diskretș intervenire a sa, mi kare pștea sș chea-
rș obligare, Elena tremșrș. Se kreșș kompro-
mișș.

— Che am fșkșt? Se întrebș ea. Che drep-

țări am eș asupra așestăi om?... El face un mare sacrificiș pentru mine, retrăktându-se mi prin această kiar, îi voi fi obligat. Pentru ce?... Apoi toată societatea îl krede un om făr ini-
mă... El sstere toate kă o ptere îngerea-
skă... este mare sakrifichiș sță... o Dămne-
zele! am fărăt o nebnie...

Elena se înkise în kamera sa. Akolo, dăpă
ce se gndi la toate neferichirile ce o astentaș,
deskise albămăi mi yeti de mai mltă ori poezia
lăi Alesandră.

Katerina întră rîzînd în kasă.

Schi kă nă se vor mai bate?

— Lasă-î să fakă ori-ce vor voi... Ce ne
pasă noă?..

— Negreșit... însă îmi pare rău?

— Pentru ce?

— Pentru așest tăr: trece de lăuș...

Este un om plin de spirit mi de inimă... mi
bău... nă-ți faci idee!

— Ce lesne ai kănoskăt inima!..

— Mi se pare....

— Katerina. Schi ce mi s'a întîmplat? tă
kănoschi albămăi meș. Eri înkă îl foiletam în-
preșu. Astă-ză gțsiș aichi o poezie noă. Pen-
tră čine este, e un sekret; čine a skris'o, e un
sekret.

— Să vedem!..

Ea albəm̃l.

În adevăr ñ era erī. . .

Читесче.

„La femeie!.. la kare femeie?. în genere?

— Чине este astor̃l?.. Să vedem. Erī ñ era skris̃, dečí a skris'o ast̃-zī. . . Чине? din чеї de fad̃. . . Să чечет̃м чине ar fi în stare să fak̃ vers̃rī. . . Шер ñ s̃chie să skrie rom̃nesche mi ink̃ înī face şu merit din igno-
riña sa. . . Bar este t̃m̃nit de smirit, inkapabil de a k̃şgeta mi a sim̃i ast-fel: Georges ñ poate să fak̃ şu vers̃. B̃rbat̃-t̃ş, ničí ñ mai vorbim. Talengis; priñpinele Iordake; чеї-
algī. . . Ñ pot skri alte vers̃rī de k̃t de чеle че se skrieaş în tim̃ii vekī:

lar k̃ind k̃int̃ psaltikia

lī sare din kau tikia.

R̃m̃ne dar Elesk̃? dar mi el de şnde emi poet d'odat̃?

— G̃chesche? Zise ea.

— Acest alb̃m̃ t̃ş ñ l'ai dat nimiñi, dečí astor̃l s'a într'od̃s aichī. . .

— În kamera mea de k̃lkare!.

Elena se sñim̃nt̃ mi se gr̃bi ai suşne k̃m̃ alb̃m̃l se aflase în b̃dor̃l s̃ş ok̃uat de Georges mi de Alesandr̃. . . K̃m̃ a z̃rit noantea l̃miñ în acea kamer̃, k̃m̃ s'a şitat mi a ṽz̃t ne Elesk̃ skriind ne alb̃m̃.

— Este o deklare! zise Katerina.

— Elena romi.

— Че зичі!.. la o femeie, în genere!.. mi
nă este el astorl...

— Кът еси де симлѣ!.. че фаче къ нă е
el astorl?... пентрă че дѣ-о дедикѣ дѣ?...

— Глăмеси!.. De a'șii fi sigără de ayea-
sta, așii răne albămăl...

— Атънчѣ поуѣ сѣ-л рѣнѣ îndată; dar iară
ar fi păcat de ayele versări!.. пѣstreazăle...
Nă te angajă la nimic... ničѣ мѣкар аѣ мѣл-
дăми.

— M'am înmălat gândi ea.

Katerina eui. Elena rămase singură.

— În ayeastă vară vom fi tristi aichi, iui
zise ea. Și gândind as-fel, iui repară toaleta.

Eleskă kăsta kamera în kare dormise mi
șnde avea sakăl săș kă bagage. Din întăm-
plare, se înșală mi întră în kamera șnde era
Elena. Ayeasta deșfăkăse părlă ka să-л nete-
zeaskă mi apoї să l restrăngă. Era frămos a
vedea чine-va ayeștă părlă șmbros, lăng, des, stră-
lăvitor mi atăt de fin fie-kare fir în kăt se per-
dea săb oki, deșfăkăndă-se mi rășrind ne gătăl
săș alb ka neoa în inele natărale mi gra-
vioase. Ast-fel gătăsi Alesandră ne Elena. A-
yeasta șăpărlănsă, lășă să se așză șn strigă.

-- O! m̃b iart̃b, doamñb! zise el. K̃xtam kamera mea...

Elena k̃xta înainte de toate s̃b r̃m̃bie indifert̃b în fag̃b k̃s Alesandr̃b; s̃b ñs fak̃b nĩi odat̃b nimik de nat̃r̃b s̃b-î arate k̃b ar esista s̃mbra s̃nei idẽi k̃b el ar p̃stea s̃nefa çel mai mik l̃skr̃b.

— Daka aî venit odat̃b. Îi zise ea. Шезі. Elesk̃s se ñsse pe s̃n sk̃s̃n.

Çe fr̃moas̃b este!.. îmi zise el, apoî adresînd̃-se k̃tre Elena. Aî s̃n p̃r̃, doamñb, a face s̃b se s̃ite gr̃ciile.

— Ama?... r̃s̃ñs̃re ea k̃s inditert̃b, înt̃rziind̃ în restrîngerea p̃r̃rl̃s̃i... m̃b astentam s̃b-mî l̃az̃i p̃r̃rl̃... Ñs este ama, s̃rm̃b ea, k̃b vezî pe viçele açest̃i p̃r̃ gr̃avios j̃sk̃nd̃-se s̃n Xor de doriñçi çe înual̃?... Ast-fel vorbesçe poesia din alb̃sm. Ox! поегіі!.. Eî ṽtd toate p̃rintre s̃n nrism de fr̃ms̃seçe, de gr̃acie di-viñb!..

-- Ama am simçit.. eç îns̃-mî. ...

— Ama dar, açeа femeie k̃ria s̃nt adre-sate vers̃rile, s̃nt eç? zise Elena rîzînd.

— Şi kare ar p̃stea fi alta? r̃s̃ñs̃se Alesandr̃b pe kare indifert̃ba mi rîs̃s̃l Elenii îl sdrobia.

— Daka s̃nt eç, at̃s̃ñçi çiteşte açeа poezie. S̃b kompar̃sm daka deskript̃içnea este j̃st̃b?

*

— Doamnă!

— Nu te speri!... îți fak grația de a nu te sili la ayeastă ȳetire.

— Esti krădă!

Elena sgrise.

Alesandru nu izbise nici odată ȳeia ȳe se kiamă o femeie, aȳel ideal din poezia ȳe kopiese. Kăȳi nu-l grăise inkă în nici șna din femeile ȳe trebșinȳa de a trăi arănkase pătă atănuți ne kalea vieții sale.

Elena fșse pentră el o femeie ȳe nu se măna kă ȳele alte femei, o fiindȳ ȳereaskă. Pe fie ȳe oară deskoperea întrînsa o kșalitate nobi ne fie ȳe oară se vedea atras, fără voia sa, kătre dînsa. Pentră prima oară în viața sa, se țarbăre înaintea șnei femei... El o kșnoskșse nșmai de o zi. Dar aȳeasta fșse destă ka să o ișbeaskă. În aȳest skărt timp el giȳi tot ȳe aȳest sșflet avea în sine de sșblim. Zik kșniș kă aȳei ȳe se în amoară la prima vedere de o femeie, nu sșnt înamorăți în adevăr; kă nu este alt de kăt o patimă senșuală inspirată de admirățișnea pentră frămșsegea fisikă. Kă șn amor adevărat are trebșinȳ de lăng timp de a se kșnoasȳe.

Este o opinie inkă. Eșperiinȳa a dovedit de mălte ori kă șn om a pătă izbă o femeie la prima vedere, pentră kșalităȳile morale

Aceste kvalitǎṭi nǎ rǎmǎn askǎnse, ele se daḡ de faḡṭ îndatǎ ḡe se esurimǎ. De mǎlte ori ele sǎnt pǎcedate de renǎme.

Pe kǎnd Alesandrǎ admira aḡest tesaur askǎns în selbǎṭǎḡie, în pǎrrejǎrǎl lǎi nǎ aszea de kǎṭ elogiarile ḡe-î da toatǎ lǎmea. Nimik nǎ ne împinge mai kǎ reperezicǎne a admira pe ḡi-ne-va ka elogiarile ḡe lǎmea îî faḡe. Aceste elogiari sǎnt ka nisḡe nǎnḡi de roze ḡe se arǎnkǎ sǎb paṣii nostri pe kalea ḡe lǎm în a admira ǎn obiekt.

Fantǎl real era kǎ sǎfletǎl sǎḡ se tǎrbǎrasǎ, kǎnd vedea pe Elena simḡea ǎn farmek neîngeles; kǎnd înḡeta sǎ o vazǎ, era gînditor, nemǎlḡsmit, fǎrǎ sǎ kǎste, imaginea ei se amesteka kǎ toate gîndǎrile sale.

Kǎtre aḡestea el nǎ sḡia înkǎ daka o izbesḡe! Okaziḡnea nǎ se pǎsintase înkǎ ka sǎ poatǎ îngelege aḡeasta.

— Daka ai sta kǎte-va zile înkǎ aici, am faḡe partide de kǎlǎrie...esḡi kavaler? întrebǎ Elena pe Eleskǎ.

— Kavaler?... rǎpǎnse Alesandrǎ distrakt.. da! da!.. De ḡe nǎ?... .

— Vom vedea monastirile, mǎnḡii nostrii.. Sǎnt lokǎri kǎ totǎl frǎmoase sure mǎnḡi... dar niḡi uǎ mǎ askǎlḡi! La ḡe te gîndesḡi?

— Cine ar găsi, mi-ar da dreptate să mă las a mă răpi atât de ușor. . .

— Săii că nu ești polit pentru mine? . . ori care ar fi acele obiecte ce te rănesc, crez că am merită cea mai mică atenție? . .

— Ești tot-de-sua amestecată cu visele mele!

Așm complimente! . . De când? de erî seară? nu este așa?

De erî seară sunt altă . . de erî seară am început a trăi de o altă viață!

— Pastorală negreșit . . suntem la pară... Aici aerul e rătat mi înbălămit. . .

— Aerul?, numai vorbesk nimic, toate zisele mele le interpretez într'eu simț că totu kontrariu.

— Nu te spera! . .

— Ami fi voit să nu te cunosc!

Vorbind ast-fel, ajunseră în kiosk.

Tădiorina era răstărnată pe o canape: frumosă, gravă, tăcută; ar fi zis cine-va că este în admirație pentru frumusețea sa.

Că este de frumosă! zise Elena lui Alexandru. Dăte mi vorbescei, temete însă de ai zice vre-odată că o iubești: un amant ce se declară este un rege ce-mi nerde tronul.

Alexandru înțelese simțul acestor vorbe.

— Înaintea sa răsunase el, voi fi tot-d'ăuna și rege pe tronul său.

Alesandru se puse lângă Todorina.

— Este adevărat, doamna mea, că și amant care se declară, este și rege detronat?

— Din kontra, zise ea.

— O damă a pretins acesa.

— Către cine?

— Că și amic al meu.

— Atunci dama nu îl iubește mi cel mai bun lucru ce poate să facă amicului D-le este să-mi kaste de kale.

Și serv anșură găsirea. Oșpeții părăsiseră spre sala de mănăcare.

D-na P. . . . era în verbă astă-dată. Cât dăruși masa, nu încetă a kritika starea politikă actuală.

Verbată-să fusesse ministru sub regimul actual; de zecă zile numai era. Cât fusesse soțului său în minister, Domnitorul era omul cel mai perfect din lume; după era și paradis pământesc; tot era mare, bun, la locul său. A doua zi ce soțului său numai era ministru. Domnul deveni rău, după și infern; totuși era meschin, nimic la locul său. Adunarea ce până aci o kritika, îndată deveni pentru dânsa egida naționalității, libertății:

— Nu mai putem trăi în această țară! zi-

cea ea! în kanitală nă mai poţi trece pe
pavei pretstindenî rîinat, în kasă nămai esçi
sigur din kassa xoşilor... pretstindenî, în toate
nopşile se fără.. karnea, pănă skămpă!.. A-
fară din kanitală nă poţi şmbla: drămrî nă
sunt; postile sunt în stare proastă...

— Adreseazăte către Sochiş dămitale, zise
Georges, kare a fost pănă erî ministră mi kon-
trakçiş mai n'ainte, De ce nă a ameliorat toate
aceste lăkrări?

— Aceasta nă este o argşmentare serioa-
să! Toşi l'aş trădat.. Ce pătă face? şara este
formată de oameni nedemni de a fi o naşione.
Ar trebăi să o ia îndată rşmă orî Aşstriaciş,
să skăpăm de Parodiş ridicăle...

— Ba să mă eră! zise Prinşinele Iorda-
ke. Îngeleg să vie ostirî Rşse, Aşstriache să o
okşne kăşă-va anî, ka să ne skape de romiş
de konvenşione; dar în şrmă să se dăkă de şn-
de aş venit.

— Аша, mă învoesk mi eş! rşşşşse По-
stelnikş George.

— În adevăr, zise Georges. Okşăşrile
streine adăk komercişlăş măşteriş, damelor a-
manş!..

— De ce nă! rşşşşse Zoe Şeni. Ai no-
ştri nă sunt în stare să fie niçi amangş!..

— Ce zici, Zoe, observă Elena. Cîne te-ar așzi vorbind ar krede că nă ești română.

— Sînt neferită a fi română astăzi.

— Ești nă kred ast-fel.

— Tă? tă trăschi în lămea viselor.

— Păkat de tinerețele tale! zise Postelnikșl.

Ba niči șn păkat... mă iartă... nevasta mea e fericită... îmi kăștă de kăștă mi de kopilă îmi izbesce dăra mi bărbatșl, mi... mi... n'are amantșl, niči Rșmi, niči Așstriachi. niči nobili niči din popor!..

Postelnikșl apăsă pe vorba din popor mi se șită la totșl șă vază dăka l'aș înșeles.

— Niči din popor! repetă el.

Zoe îmi mășkă bșză, deveni palidă, kornșl ei tremșra.

— Îmi vei plătiskșmn așeasta tă mi femeia ta! zise Zoe, în sine, jșrînd de a-mi rșsbșna într'o zi. Protestă că o doare kăușl mi se dșce de la masă. Ea se retrase în kamera sa șn-de medită la mijloacele de resbșnare.

— „Tă ai zis că am șn amant din popor? îmi zicea Zoe. Ei bine! voiș face ka femeia ta șă izbeaskă lakeșl meș!

Sșfletșl înrăștșșșit al Zoii kășta chele măi infame mijloace de resbșnare. Am șvșt șn lakeș jșne, frșmos, gentil în maniere, figl șnșl vș-

kar mi a şnei digançe, astă-zî este skriitor la şn minister, mi trece de gentilom maikă-sa trăs-
ce, este jsmătate nebun. Iat omşl ce am şî
aleg. Îl voiş învâgă la ayeasta, voiş veni kă
dînsşl aichî şnde voiş trece vara. Îl voiş da
banî mi vesminte de Sinior. Îl voiş zice eş în-
sş'mî kşm are şş se esprime. Voiş esalta ima-
ginaşisnea ayeştii femeî, mi kşnd ea va închene
al izbi, voiş trimite pe diganka, mşma bşiatş-
lşî, aichî şş strige ayeştii femeî în fađa tşts-
lor. „Dş-mî kouilşl ce l'ai fşkst amantşl tşş!
este konilşl meş!

Iatş planşl infernal ce şî-a imaginat ayea-
stă femeie. Ea pşrş ferice toatş ayea zi. So-
şietatea trekş timşl în grşdinş. O parte din
kavalerî mi dame esprimarş doringă a face o
kavalkadş, doringă lor fşse împlinitş. Afarş de
kaiş Postelnikşlşî destinaşî nentrş ayeşte kaval-
kade, se adşserş înkş şase ayeia destinaşî pen-
trş servişil kşmnşlşî. Aichî se aflaş mele de
dame mi de kavalerî.

Abia emirş din sat, mi intrarş pe o alee
lşngş, mi se pşserş a se întrecă la goanş, da-
mele mi kavalerî de o-potrivş. Kşrsa lor fşse
lşngş, nişî şn kavaler nş kşzş, fşkşrş mai mşlt
de o orş de goanş. Akşm nş eraş departe
de Floresşî şnde închenşse a se forma tabşra
ostirilor romşne.

— Fiind că sântem aici. zise unul din cavaleri, pentru ce nu vom merge la tabără.

— Să mergem! responderă zecă voci deodată.

Aceasta decise despre vizita în tabără; năseră kaii în cale. Dăne o jămătate oară, ajunseră la locul destinaţiunii lor. Pe malul stâng al Praxovei, într-o întindere aproape de o oră, erau înălţate niste barace de pari şi năle învelite cu paie. Ar fi zis cine-va că aceste încaperi erau preparate pentru vite. Ploa în întră mai rău de cât afară, kiar dăne ce ar fi stat ploaia afară, în unul baracelor ploa înă. Toată ostirea nu se adănaşă înă aici.

Kariunii nostri se preambiară prin taberă, în toate simţurile călări, apoi descalecară la cortul unii general.

Acesta îi întinmă că destăle politeuă, Cău-va din cavaleri îl cănosceaş.

Akolo vorba veni asăpra taberei, niste oficeri le spăseră, că această tabără făsesă proiectată a se face, sub raportul aşezării, după sistemul frances; dar că ministru ourise esekşiunea sub căvint că sistemul rus este mai bun; Ei găsiră în tabără o nemălugămire generală, atât din partea Moldovenilor cât şi a Măntenilor. Aceste nemălugămiri păcedeaş parte din propa-

gandele politice de partide, parte din răzǎl traǎ al ostamilor.

Ele se exprimau mai tǎrziș într'un mod barbar și kriminal. Tabăra se aprinse și arse de mai multe ori. Vorba se respundise atânci cǎ jămătate din soldați din tabăra eraș bolnavi. Kavalerii noștrii abia găsiră doborâci de bolnavi. Aceste sgomote eraș năskete de propaganda politikă a partidei kontrarii ideii unei taberi, o tabăra formată de toată ostirea română, ptea să tragă oare-cum în câmpulna konferințelor ce aveaș misiunea să 'reknoaskă săș să respingă votul de la 24 Genariș.

Să înțelege cǎ nă ptea fi de găstăl a celor ce eraș kontrarii auelăi vot. Ast-fel ei nă krăpăș nimik cǎ să dekonsidere în okii ptriă această koncentrare a ostilor pe un singur pânt. Ceia ce este mai trist este cǎ kiar oameni ce se ziceaș sprijinatorii auelăi vot, repetaș acele sgomote, șiii din rea voință, alții din lipsa de reflekțiune matoră asupra împrejurărilor de fapt. Lămea nă se gavernă cǎ inima, ci cǎ kană și inima. Ast-fel o lăngă esperiință ne învadă cǎimperiă lămei a fost tot-d'ăgna al celor ce kalkă și simte tot d'odată. Dacă partida ideilor și oamenilor noi, în cel din urmă an, a pērdăt, lăkră este cǎ s'a Servit mai mult cǎ inima de cât cǎ kană.

Kavalerii nostri se întornară către kasă.

Astădată mergeaș închet, fie-kare kritika saș lăuda ceea ce văzuse.

— Soldații sântă xărniți răi. Unde se dăc atădea bani. Zise prinținele Iordake.

— La kontrakții, zise Sereskă.

— Cel mai bun lucru ar fi, răspunse avokatul boerit, ca fie ce soldat să devie kontrakțist în fața lui Statul pentru hrana grăii sale.

— Ești revoluționar. Răspunse Sereskă.

— Or cum va fi, zise Eleskă, Este totdeauna o senzație plăcută a vedea fii de armă ai României într-o tabără!

— Să se bată cu lăcustele? zise Șer.

— De ce să avem această tristă idee! răspunse Eleskă. Când așz ne zăim români ridicând ideia de a apăra mormintele străbunilor, pare că așz niște oameni neșkăpți în robie care tremură când se gândesc că poate să scutură lanțurile lor. Săb domniile bătrâni, acest popor român desăvârșit în doă, era de zecă ori mai puțin la număr, mi că toate acestea ei se lăntă contra enimișilor numărăm pentru religie mi independința națională. Spiritul de rebel ne naște: Este rezultatul educației. Care sânt lăntele la care kaniile acestor doă State aș dă ne Români contra apăsătorilor nașiei,

mi ei ar fi rețsat de a combate? nici șna. Eș
sunt sigur că ostirea Romănil astăzi de mi mi-
că în număr, de mi nedestulă ca să poată tri-
umfa kontra enimișilor numărul mi bine orga-
nizați, dar la oricare ocazie, ar da un esem-
plu de curaj mi ar muri totuși ca niște martiri

— Nu vreau că am scăpa Patria, sacrifici-
ind ast-fel pe soldați?..

— Mi vine ne oprimă a mări numărul
soldaților? săb nume de ostiri nereglate, ai
organiza pe nicior de rebel? Nu sunt bani! vei
răspunde. Ostirile nereglate nu costă mult
Nici o lege nu ne oprimă a le forma?

— Cătorii nostri ajunseră la malul Pra-
xovei. Trebuia să treacă râul ca să apuce o
cale mai directă către casă. Praxova, din ca-
usa ploilor la munte, venise mare. O călărie
trece înainte. Kavalkada, se coborî de-o-dată
în râș. Elena ce mergea alături cu Elescu, lovi că-
lărie ce insistă să stea să bea apă, călărie își per-
de echilibrul, se potolă, apoi înșură de înălțimea
curentului, să restorne. Elena căzu în apă. A-
ceste râuri de mi nu sunt adânci; dar sunt re-
pezi, mi patul lor este asternut cu pietre mari,
ast-fel că un om ce ar cădea aici, răsturnat de
înălțimea apei, lovit de pietre, este sigur la or-
kare perikol. Elena se amestecă cu curentul,

șu minșt mi kanșl eî pștea șt se sdrobeașkt de o piatrș.

Alesandrș koborî dșpt kal mi se repezi șure dînsa. El o prinde, o rșdikș, o poartș pe brage kștre ȳel-alt mal. Pșlșria eî de amazonș țgea kș repeziȳisne îu joshl rîșlșl. Ea era palidș, pșrșl eî ȳel frșmos se đesfșkșse mi rîșra nlin de apș pe șmeriî șȳi. Ea însș nș bșșse apș. Alesandrș o denșse pe o pajiste verde; damele ȳe trekștș rîșl, deskșlekarș mi alergaș la dînsa, kare le întîmpinș șrîzînd.

— Nș este nimik! zise ea. Niȳi nș m'am lovit de petre, niȳi apș nș am bșșt.. grazie D-lși Eleskș...

Nș era timp de perđșt: Eiena se arșnkș đin noș pe kal ast-fel kșm era șđș, mi kaval-kada porni înaite.

Atșnȳi ea îmi adșse aminte kș Eleskș o prinsese îu apș, o skoseseafarș, kș prin șrma-re el o đinșse îu brage, o strșnsese poate pe inima sa. Ea simđi o rșșine adînkș, mi șn fel de șrș pentrș aȳest om.

— Amșndoî șșntem nlinî de apș, zise Alesandrș. Șș pnem kaiî îu galon, ka șș nș rș-ȳeșȳi!

Eî plekarș îu galon. ȳeî alđi îî imitarș, dar đșne zȳe minște, îȳȳenșrș șș meargș la nas. Elena mi Alesandrș se depșrtarș.

— Mărgămesk! zise Elena kând kaii lor. se mai onriră ne kale. Mî-ai skăpat viața!.. Săă nă sčîș daka nă ar fi fost mai bine să nă fi avăt pentră ce să-șî mărgămesk?..

— Pentră ce ačeastă?

— Șcie omăi ce sșferindî sșnt askănsă în viitorăi săș? Kredemă, domnăle, chele mai ferichte fiindî omeneschi sșnt ačelea che mor înainte de a sorbi toată kăpa vieții lor. Ele mor regretate, kăchi n'aă avăt timnăi a praktika ničî binele, ničî răul. Șșfletele lor rămăn kărate, ka în zioa kând aă venit ne pămănt. Orî kăm îșî sșnt obligată de akăm înainte.. mî-ai skăpat viața, noșî dar să reklamî viața-mî, orî-kând veî voi.

-- Nămai D-zeș î-a înapoî viața che a dat oamenilor? zise Alesandră. Apoi ar fi un lăkră neste pștindă a voi ačeastă..

Ačeastă viață de kare vorbeschi este prechioasă... daka veî mări..

-- Destăi.. îndeleg. Veî să zichi kă daka voi mări, veî mări, asemenea... Krezi kă ačeste vorbe sșnt noi pentră mine? krezi kă algiî nă mi lea mai zis?.. Ele mă desgăstă ka tot che este minchiăntă, ka tot che este esagerăciune, ka tot che este ridikăi. Amiciia nă chere ničî o dată un asemenea ureș: atănuchi ea ar deveni o tiranie.!

-- Amiciia zichi?

— Amorsl? e tot sna. Țe este amorsl el însuși daka nș o amicie între doș sekse! El se nasce din admiragisnea, Țe are o parte pentru Ței altș; din stima), din respektul Țe sȚie sș însire. Ramortșrile amezate între aȚeste doș pșrș, regșleazș gradul de simpatie, fak aȚea amoare linistitș mi ferice, saș aȚea natimș fșrioasș mi adînkș. Însș kausșele Țe îl nask, admiragisnea, stima, respektul, pot înȚeta kș termenșl vieșșii snei pșrș, kș atȚt mai mșlt kșnd vedem kș ele înȚeteasș de mșlte ori în viașș... voi tinerii de astș-zl, aveșș kausșl ulin de ideile romanșrilor moderne, șn limbagișș uronrișș al lor, kșre de mșlt Țe se înlȚșrș de la natșrș mi de mșlt Țe s'a șzat, devine nessferit.

— Ast-fel dar, îmi permisișș așș Țere viaga?..

— Da, zise Elena.

— Nimik alt?

— Țe alt?

— Daka îșș Țeream inima?

Elena fșrș sș se tșrbșre, rșșnșuse.

S'a vșzșt kasșrș kșnd o femeie a isbit pe aȚela kare i-a skșnat viaga, în romanșri... Însș sș lșșșm la o parte aȚeste glșme... kȚȚi în adevșr nș pot ale lșa alt-fel... mi sș mergem înainte.

În aȚel moment Katerina vșnea pe kalșlș sșș kș o renezicisne fabșloasș. Ea mergea bi-

ne pe kal, era solidă mi elegantă; lăsase în urmă ne toți cei alții într-o întrecere ce avură. ouresce kalul de departe; îl puse în treacăt, apoi la pas, mi se auronie de Elena.

— Mi ai făcut o frikă mare, dragă Elena. Zise ea.

Te kredeam înecată.. moartă kiar... Ești să mîlgămeskă domnișăi Alesandru pentru că te-a scăpat?... Dar să nu întîrziem, vesmintele tale sînt șdate... Să mergem în galon!.

— Kalul meu este ostenit, zise Alesandru. Este aproape să stea... Mi nu vă permit două dame a alerga singure.

— Te temi să nu ne fure? zise Katerina. Nu arc cine. Bar este în urmă.. abia mai sferă kalul... Kată să scrii că m'a amenințat că komplimentele... în cele din urmă, ne mai scriind că ce să mă compare, n'a zis că sînt frumoașă ca un ananas!

Vorbind ast-fel se puse să rîdă.

— Dar Sofia? întrebă Elena.

— Domnișoara Sereaska?. Aceasta încă mă face să rid că fasoanele ei de parvenit. Bar îi zisese romănesce, că ar voi ca acesă kavalkadă să nu se mai termine; înkinșigivă el care abia mai poate medea pe kal! Sofia ia răspuș în franțozesce că nu cunoaște idioma în care ia vorbit!.. nu poartă să o sfer!.. a

mezat doi ani la Praga, mi a zitat limba parinteasca!..

Înkъ че-va.., mai frumos!. Bar ne simlea
къ este kavalier bbn; кѣ poate face doб-zeci ми
патрѣ de ore pe kal (нѣ счищ pentru че нѣ doб-
zeci ми ont?) къ нѣ este kal kare сѣ нѣ'l domn-
teze; еѣ i-am проуss сѣ ne întrecem, а dat nin-
tenі kalislі.. kalisl nlekъ ka vîntsl; dar se o-
pri îndatъ. Bar nerdăse skările, se pînea de
koamъ mi se koborîse pe gîtsl kalislі.

— Oare ka sã mergi mi mai iste de kãt kalãl, te-aĩ kobarit ne gntãl lãi? il întrebãis eã. Inkingsye-ni kã s'a sãpbrat!

Dupe k̄te-va minste v̄zr̄t̄ kasa. Soarele
n̄ era departe de a auge. El se k̄lka.în nori.
Resfringerile l̄i formaș n̄s̄ce val̄r̄i de așr̄ m̄i
de r̄bin; o r̄koare n̄l̄k̄st̄ se resp̄ndea pe
fada l̄n̄celor înl̄b̄ls̄m̄ite. Ţmbrele serii se a-
r̄tar̄ pe s̄b̄ deal̄r̄i,

Челе доъ даме пе каї фрѣмошї шї сирин-
тенї треѣаѣ ка доъ vise поетиче. Ъмбреле шї
раzeле пѣреаѣ кѣ се диснѣтъ кѣ volѣнтате сѣ le
deskѣзѣ сѣнѣл.

Elena, ale kȕrii bȕkle fȕrȕ atȕt de mal-
tratate la rȕř, le lȕsase libere sȕ filfiie în aer.
Alesandrȕ nȕ se pȕtea sȕtȕra de a privi. Ka-
terina ea însȕ-ȕi îi zise.

— Elena! Кѣт есѣ де фѣмоасѣ!..

*

În hne ajnsere, în kerte. Țea dintâi grijă a Elenei fise să-mi skimbe vesmintele.

Bărbatmeș o să mă meste, zise ea lui Alexandru, desprind-se ca să meargă să se skimbe. Are să aștepte ceia ce mi s'a întâmplat.. dar nu'mi pasă.. zioa de astăzi a fost o zi frumoasă pentru mine. Ține ea, că o voce tremurândă. La revedere adăugă ea, apoi dispăru.

Că toate acestea seara la masă nu fise altă vorbă de cât de baia Elenei în Praxova, de cai, de rișă, de înecăciuni. Ței mai mulți sușseră căm li se întâmplase lor lucrări periculoase mi căm pășărea să scape ca printr'o minune. Pretendenții omul este om. Pretendenții acest rege trăsăniș al vieșitoarelor, îl găsese adăkându-ne aminte neînchetat despre păsterea genă-lui săș asupra lucrărilor; pășăcând că imaginașnea sa tot felul de șăchese în favorul șăneșă-lui săș! Să fi askăltat pe acesti pășăcitori, mi să fi lăsat drept adevărări șășele lor, al fi kreșt că olimpi este pe pămint, că zeii săș făkăst oameni.

Dar nimik nu fise mai voios de cât cădereă pe gișăl călăși a D. Bar, ce Katerina șășe că atăta spirit, cât era că ce să omoare pe un om șăb ridică.

Bar askălta în țăcere.

— Vom vorbi noi măne! zise el în sine.

Să înveți altă-dată să riți de acela ce-ți ofe-
ră mîna, inima mi o stare kolosală!.. “

Seara aceea se petreacă cu voioșie.

Alexandru rîde pe Elena să joace la Piano.

— Te rog, zise ea, nu mă sili a face un
lăcră care mă sîdă?.. De cîte ori jok cîte
ceva, sîfer în șrmă.. dar dacă ții mîlt... Să
închek!..

Zise mi se puse la Piano.

Bar se duse la Sorescu mi îi zise:

— Am să-ți vorbesc ce-va serios. Poți
să vii dînu mine?..

— Da! zise Serescu, mi amîndoi se dă-
seră într-o cameră isolată.

CEREREA IN CASATORIE.

Cînd amîndoi meșă, Bar deskise gîia
mi cu o voce tremurîndă îi zise:

— „De trei ani eram hotărît să mă însor..
Voiam să iasă pe domnișoara Katerina... Cîte
sacrificii nu am făcît, pentru această idee!
această căsătorie ar fi fost un mare sakri-
ficiu din parte-mi, o milă, ca să zik așa, căci
ea nu are nimic mi eș sînt om de zecă mi de
galbeni venit. Cum a răspon ea la o idee a-
tît de generoasă... Refuză!.. Așa dar iată

ce m'am sokotit: sꝛ mꝛ leaꝛd de ayeaꝛtꝛ i-
deie. Țȳi.... D-ta esꝛi ꝛn om kare anregꝛesꝛi
talentele, averea... Sꝛiĩ kꝛm se fak banii?..
Domniȳoara D-le este o fatꝛ kꝛ minte... Viꝛ
mi i ȳer mꝛna?.

La aȳeste vorbe Sereskꝛ era sꝛ nebzneas-
kꝛ de bskꝛrie. El era foarte bogat, dar par-
venit, nꝛ s'ar fi astentat-niȳi odatꝛ sꝛ-i ȳearȳ
ne fie-sa ꝛnȳl ȳe era mi bȳgat mi boer de kla-
sa iȳtȳiꝛ. de mi nꝛmai sȳnt klase iȳn Romȳnia;
dar desmrivelegieȳi se mȳngȳie iȳnkꝛ kꝛ klasele

— Voiꝛ intra kꝛ neamȳl iȳn neam de bo-
erĩ marĩ! Iȳmĩ zise el... Nꝛ nꝛmai atȳt; dar ꝛn-
de era sꝛ daꝛ zestre natꝛ miĩ de galbenĩ venit
la altȳl, vȳiꝛ da aȳestȳia o mie, kȳȳi este bo-
gat el iȳnsȳmĩ, apoi se afȳ iȳntr'o vȳrstȳ ꝛnde
pȳȳini mai pot sꝛ se iȳsoare kꝛ fete tinere!..

Bar kreȳz kꝛ tȳȳerea lȳi Sereskꝛ era mo-
tivatȳ de ꝛn refȳzȳ ne kare nꝛ kȳteza a-il sȳȳ-
ne. Kare fȳ mirarea lȳi kȳnd vȳȳz kȳ Se-
reskꝛ, fȳrȳ a zȳȳe o vorbȳ, iȳ sȳrĩ dȳȳe gĩt mi
iȳȳȳȳ sꝛ-l sȳrȳte. ..

— Bine! zise Bar, dar ar trebȳi sꝛ kon-
sȳȳȳ mi ne domniȳoara?

— Sofia nꝛ are vȳiȳȳȳ.. nꝛ trebȳe sꝛ ai-
bȳ!. Voiꝛ zȳȳe mi va fȳȳe!..

— Dar maikȳsa?

— Iȳn kȳsa mea nꝛ kȳntȳ gȳȳina.... Iatȳ

mă dăk să le komșnik ayeastă noștate bănă
împreună kă voingele mele.

Dăue zeye minște Sereskă se întărnă kă
femeia mi fiika Sa.

— Postelnikă! Bar a bine-voit mi i-a nă-
kăt să se koboare a chere în kăștorie pe Sofia...

La ačeste vorbe D-na Sereaska skoase șa
șinet de băkărie.

— Bine am așzit? întrebă ea. Eă kare șm-
blă kă dînsa de doi ani în toate lokășrile doară
se va găsă chine-va să o cheară!... m'am învred-
ničit!

-- Bine! bine! respănse Sereskă.. mi a-
dresîndă-se kătre fiesa. Priimesă! să eă pe D.
Bar bărbat?

— Kăm va voi Пана!... mi vorbind ast-fel
lășă okiă în jos.

Și akăm talente, merite, virtăți, onestitate,
Mergă! mi vă askăndă! kă rășine! lășă! să
treacă stăpniditate, imoralitatea, imerită! nărtate
de bogăție! Bar era șa om fără spirit, fără i-
nimă, fără moralitate. În timp de zeye ani de-
veni bogat prin xărăni, lămea îi dete sirășmele
ironik de *modestă xărăntor*; bătră, sdrobit, șit.
nenăkăt, ridikă! nimik nă i linsea ka să kom-
plekte o fiingă demă de disnăg. Kătre ayes-
tea iată șa șăflet jăne, inocent, kărat, o fată
plină de frășășe, de grăvie, kare îi întinde

măna în viață și îi zice: jânie, frămsește, gra-
chi, răsfrâgii. amoare toate sânt nentru tine nen-
tru kă spirital tăș este stănid, inima seakă
nentru kă ai suiat să fărî și să te faci bogat
Șymană jânie! depune la poarta vieții, intrând
visele tale cele frumoase! și voi virtuții, mer-
geți de vă spânzurați de această poartă!

Dăne kăte-va mînste Bar intră în salon a-
vînd de braț pe Sofia.

— Domnilor și doamnelor! zise el. Am
onoare a vă prezenta pe viitoarea mea mireasă!

Persoanele ce se află acolo kreșteră de o-
kam-dată kă Bar își perduse spirital.

— Kă konsimimîntă! nostră este! răsruș-
seră Sereschi.

— Iată și o nentă făkă pe momia mea!
zise Postelnikă George!

Elena merse și felicită pe sokri și pe cei
doi promiși. Toată societatea o imită.

— Nu mă felicități? întrebă Bar pe Ka-
terina.

— Kăm nu? răsrușe ea. Veți să mă a-
legi a'pă pune kășniile?

— Sper kă o să ne kășne Domnitoră.

Bar făkăse toate acestea în nekază Kate-
rinei. Kănd vără kă i se akordase măna So-
fie și pe Katerina atît de indiferentă nentru a-
ceastă kăștorie, închipă să se kăiaskă nentru

kъ fъkъsse ecel nas. Toatъ noantea nъ nъtъ sъ doarmъ.

— „Че-am fъkъt! їmї zїchea'el. Am vrъt sъ'mї rъsbъn pe Katerina pentrъ kъ rїse de mine; dar ia rъmъne atъt de indiferintъ ka kъm ar fi vorba de nъnta їmъbratslъї Bengalslъї!... Пърингїї priimїrъ kъ atъta їnlesnire mї plъchere sъ mъ fакъ ginere, їn kъt їmї vine a krede kъ nъ am kъпъtat vre-ъn lъkrъ mare... Mъne їmї iaъ vorba їnapoї.. dar se mai poate?. Am a-nъngat lъkrъl la toatъ societatea!..

Seara trekъ voїossъ pentrъ toatъ lъmea. Ъn singъr sъflet era їntristat. Eleskъ.

O patimă nouă.

Чеї doї jъnї Alesandrъ mї Georges se re-trъseserъ їn kamera lor de kълkare.

— Sъnt aїcї doъ femeї kare nъ'mї plak, zise Alesandrъ.

— Kare ?

— Zoe mї, prinчinesa Iordake.

— Aї drentate. Ele sъnt doї шernї че зм-ble tot-d'аъna їnkolъчїї! їnrъstъдїte, їntrigante, kaxъ neїnchetat a nъne desbinare їntre oameni... Nъ este de mirare їn aчest moment sъ зrzeaskъ

vre-o intrigă infamă kontra vre unei alte femei de aici?

— Georges, zise Eleskă, bănuiala că aveam vii să o întărescă că acesse vorbe! Ele meditează o lovitură... mi mi se pare că viktima că kaștă va fi însă'mi Elena?... Astă-ză toată zioa eraș împreună, retrase, montinde mi privirea lor sâlbatică că lăsaș pe Elena, m'a fâkăt a mă gîndi...

— Să ne preparăm ale demaska.

— Cum?

— Lasă pe mine... voiș afla totă de la amantă Zoei, mi Georges încenă să sforăie.

Alesandră rămase singur. El încerca o nemărgămire de o natură că totă noșă pentru dînsă. Era nefcrică. Iăbca pe Elena, mi încenăse a înțelege. Se kălkă, kastă să doarmă nă ptea.

— Doamne! zise el. Că este acesă femeie? nă sânt în konil că întră în lăme pentru prima oară... astă-ză am voit să plek, mi kănd eram să pornesk psterile 'mă-ăș linsit... Nă este în simțiment trektor că se stinge îndată că învetăm a vedea obiectă lăbit... eș sșfer... este o natimă psternikă... am trăit... am fost în relațione că tot felă de femei frămoase, snirităle... niță odată nă am simțit nimik? căia că simț astă-ză este în lăkră straniș!... Acesă

femeie, nѣ mѣ iѣbesче.. nѣ poate sѣ mѣ iѣ-
beaskѣ, fѣrѣ a deveni kriminalѣ.. Eѣ din kon-
tra, priimit aici ka ѣn oaspete.. nѣ! niѣi odatѣ
nѣ voi viola legile osnitalitѣii... e krѣd nѣmaї
a gѣndi!.. Mѣne voiѣ nleka.. mi niѣi odatѣ nѣ
voiѣ maї vedea pe Elena... Vor fi krѣde mi-
nstele despѣrѣirei; dar trebbe sѣ sѣfer.. voi nle-
ka fѣrѣ sѣ o vѣz... Ox! este atѣt de frѣmoasѣ!
Sѣfletѣ ei este atѣt de sѣblim!.. Ea ѣvide toa-
te femeile prin kѣalitѣgile ei! imї pare kѣ vѣz
o kѣnosѣingѣ a viselor mele!.. Ea doarme!..
dormї, їngere kѣrat mi dѣlче! ѣmbrele sѣferin-
gїi niѣi odatѣ sѣ nѣlѣteaskѣ pe frѣntea ta! As-
tѣ-searѣ jѣka la piano... Eram lѣngѣ dїnsa..
їnchetase de a jѣka... Imї vorbea de sѣferingele
acestїї sѣrmane naѣiїnї..

„Pentѣr ѣe te okѣnї de naѣiїne? o їntr-
baї, їngerїi nѣ aѣ niѣi o naѣionalitate!.. Ea de-
veni rѣmenѣ ka o rozѣ, gїnditoare, reїnѣenѣ jo-
kѣl, їn vїrfѣl genelor sale mi se pѣrѣ kѣ lѣ-
chesче o lakrimѣ.

Amorѣl nѣskѣ odatѣ kѣ o kontraritate їn
sѣfletѣl lѣї Alesandrѣ. Ѣeia ѣe mѣrea aѣest sim-
gimїnt. Kontrarietatea era efektѣl edѣkaїїneї
sale; a se їntr'odѣche їntr'o familie, mi a trѣda,
Era inkapabil. sѣfletѣl sѣѣ rѣmѣsese kѣrat їn
mїlokѣl korѣpїїneї soѣietѣgїi їn kare trѣise.
De aici venea sѣferingda sa.

Este un lucru de observat mi femeile de spirit l'aș nătruns înainte de tot. Reserva, ce naturală-a dat mai mult de cât oamenilor, mi ne kare o praktikă prin instinct, le-aș dovedit că nișă odată un amor ne devine mai pasionat de cât atunși când află stavile. Omul știe să do-rească nelăsat, fărâșitate necesară existenței sale fizi-ce mi intelectuale, se înțelege că îndat-tă ce vede că i se realizează o dorință, trebuie să se întorne către alta mi prin aceasta chiar să ne mai dăie la cele realizate. Îrmează dar că să se înfăptuieze de o dorință ce ne se poate realiza. Femeile de spirit kare chiar atunși când îm-părtășesc simțimentul adoratorilor lor, ră-mân în rezervă, mi aș acruș a se împotrivi, sânt tot-d'ăna sigure că vor face a nașce un amor profund în inima celor ce le ișbesk. Amar a-cheli femeii kare ar lăsa să se traskă de ini-ma sa! să se învingă, fără lănte! adu-ză va fi șitate mi poate desureșită.

Elena, grație spiritului său natural de fe-meie, grație educației sale, grație înkă kă-rădeniei mi inocenței sufletului său, printr-o re-servă demnă ce însușea stima mi respectul, Ne avea a se teme de a fi învinsă kă atăta înles-nire. Ea înțelegea simțimentul profund ce im-pirase lăi Alesandru. Femeile ne aș trebuință de deklarări, kă să înțeleagă că sânt ișbi-

te. Din kontra, acele deklaragioni ele nã le voiesk, kãrã atrag dãnã dãnsele ka o konseksãgã o deklaragione mi din partea lor mi ele nã voiesk niã-o-datã sã se deklare ãvinse, niã kãr atãnã kãnd sãnt ãn adevãr. Kãte odatã ea a-vea milã de acela ce ãsbea. Atãnã voind sã verse ãn balsam de ferichire ãn inima lãl, ãl es-prima kãte o ideie de speranã, dar kã atãta echivocitate, mi ingensitate, ãn kãt Alesandra nã scia ce sã kreazã.

În dimineada viitoare, Alesandrã ãntãlni pe Elena ãntr'o aleã din grãdinã. ãntre alte vorbe el ãl zise:

— Amã dori sã fã poet mi sã am geniã lãl Dante...

— Pentrã ce ayeasta?

— Ka sã te ãmortalizezã, ka ue Beatricia, rãspõnse el.

Elena tãkã; dar o tãcere ce ãnsnira res-nekt.

Kãte-va minste ãn ãrmã venirã aicã mai multe persoane, ãn serv anõgã Eleniã kã aã a-ãns vesmintele sale cele noi de la Bãkãresã.

— Ax! zise ea. Astã dimineadã toate dorinãile mele s'ãã ãmplinit, mi arãnkã o kãrtã-tãrã reneade asãura lãl Alesandrã. Ceia ce zise ea, era preã mult mi preã puãin, prin ãrmare nã era nimic.

— Elena! Strigă Katerina ce ajunse acolo
sărind. Și-i ceva?

— Ce este?

— Ce-i mai mîlăi pleacă astăzi.. Bar, mi
Serescii.. nă este nici o pierdere... Zoe mi
prințesa Iordake.. mai bine: nă pochiș să le
săfer! mi Talengis!..

— Ce fel? întrebă Elena, tratezi așa de
rău amicii mei?

— Dacă nă-i săfer?..

— Mai pîne suni în nămbrăi celor ce pleacă?
zise Alesandră.

— Kare întrebă Katerina?

— Eș.

— In toate zilele ne ameninți că pleci...

— Dar astăzi, trebie...

Elena atunși se okna a rîne o floare ka
kăm ar fi voit să arate indiferința sa. Alesan-
dră kălese kăte-va roze.

— Ce să faci kă ele? îl întrebă Katerina.

— O să le daș domnișoarei Sereskă nen-
tră plecare?

— Bine zice.. răsunse.. Katerina să mer-
gem săo vedem.. este sss.

Ele plecară împreună kă Alesandră. Pe ka-
le, Alesandră mergea în șrmă mi dinea în mă-
nă graciosul buket de roze. Elena rămase și
nas înapoși mi anoniindă-se de Alesandră.

— Dă-mi mie așel băket, mi ȝine așeas-
tă floare ka s'ă înlokăestă în destinarea lăi. A-
lesandră dete băketă l mi lăă floarea de la Ele-
na. Era tot ȝe poate fi mai kămănu nrintăe floră:
șn okisl bostsi. Alesandră nă zise nimik.

— Te dăăi, mai zise Elena; dar o să te
întărnă, te astăntăm. Voiăă năne așest băket în
aună.. înainte de a se viteăi kăstă să fii aicăi!

— Promit..

— Aă așzit Katerino?

— Lasă-te ne așeă!..

Intrăă în kamera unde era familia Seres-
kă. Kăte treă membriă așesteă familiă năreaă
kăfăndăăi într'o ferăire fără margină. Sereskă
vorbea mi rădea kănd nă era săbiekt de a răde;
imă freka mănăle. Nevasta sa năngea kă lakrimă
de băkărie.

— Așă, fika mea, zăcea ea Sofăi. Intri în
lămea mare: te mărăăi ka șn boer mare, bogat!..
nă este năăi o partidă mai bănă! veă fi kemată
la bălări la palat, la ministri, la toăi boerăi marăi..
Veă fi șna mi șna kă toate damele de rangă l
întăăă.. Nă veă fi ka maikăta kare era silită
să săăte mănă la toate damele ȝele marăi mi
să o invite de zăăe oră ka să șează ne mar-
ăinea Skăăăăăi.... înkinăiesăăăi kănd se va a-
ăzi lăkră l în Băkăresăi!.. ȝe va zăăe Rosandra
a kăriă fată a lăat șn biet inginer!.. ȝe va zi-

ce Pimiga kare avea aerul kă te despregese?...

— Mi Flora, zise Sofia, kare imi zicea intr'o zi, kă de ar sfi kă ea o să ea un bărbat în acelea-mi kondigii kă mine, ar fugi din gară...

N'are de kăt să fugă, resurse bătrâna..

— Mi ce mai om! zise Sereskă. În zece ani de zile zece mi de galbeni!.. Nămai el poate să se potrivească mie!..

— Dar ce? ka zăgraful acela!.. amî fi mărit daka trebia să i o daș!.. Să ka domnișă, Pavel ce este de mase ani jădekător mi nă a kăstigat mase parale!.. mi algiu ka dînsul kare îmi vorbesk de *nrobitate! regimul nșoș!* mi nă aș ce să mănânce! Kă ce o să fie nevasta? Kănd fata mea o vedea o roke de valausienă la șna, un kolier de brilliant la alta, să rivnească, să nă poată să-mi kămpere mi ea mi să vestejaskă, să moară? mi pentru ce? pentru okii frămomi ai Domnișei kătare?. daka e pentru oki, nămai, mi lakeii aș oki frămomi... Apoi să fim dregii. Bar este frămămel, de mi e pătăt kă nistrăi late ne obraz; dar kiar ayele nistrăi aș fermekă lor... apoi năgintel, delikat ka un porumbel.. tot-d'a-șna kă mănămi albe în mănă, înșă-mi la masă, kare este un Semn de nobledă! În toate zilele imi face părăl kă fersl.. imi

плаче бърбагил че се îngrijesk!.. бърбатъ-меѣ
нѣ era аша...

— Еѣ aveam alte lăkrări în капѣл меѣ..

— Аша este... ми пе атѣнѣ eraѣ alte da-
tine... Аї сѣ fii fericitъ, Sofia mea!. кѣнд те
прivesk акѣм пारे кѣ-'мї esѣл ми маї dragъ!..
Че neroadъ a fost Katerina, кѣ нѣ a voit сѣ'л ia!

— Нѣ a voit сѣ'л ea! întrebъ Sofia.

— Нѣ zik кѣ нѣ a voit сѣ-л ia пентрѣ
alt-че-va де кѣт пентрѣ кѣ era angajatъ... Vezї
кѣтѣ delikateѣ din parteї? fiind кѣ ia нѣ avea
zestre, el voi сѣ-ї takъ zestre! апропо!.. сѣ-ѣї еї
o kaleашкѣ кѣ кѣроанѣ де komite. Сѣ-ѣї faѣї
кѣѣї де visitъ кѣ koroanѣ ми înainteа нѣmelї
сѣ faѣї сѣ skrie de... че este дѣне moda де
astъ-зї la noi, semn де noblege.

— Кѣм are Папа? zise Sofia.

— Да.. кѣм are папа ..

— Dar папа нѣ e nobil? zise Elena.

— Daka нѣ a fost, este акѣм.

— Bar e nobil din naschere, нѣ e аша
mama?

— Да.. din naschere.

— Че fericitire! zise Sofia.

In аѣel moment Bar intrъ în kamerъ. Inсѣ
де la ѣшѣ інѣенѣ сѣ се інкine пѣнѣ аїѣнse în
drentѣл damelor. El сѣѣѣтѣ мѣна бѣтрѣнїї. La
Sofia се plekъ нѣmaї.

— Kəm te afli, domnișoară?

— Bine, răspunsse Sofia.

— Astă-zî pornim la Băkrescu, zise Bar, să ne pregătim pentru noapte.

— Să plecam, răspunsse Sereaska.

Konvorbirea lor nu putea merge mai departe, kăci în acel moment, intrară Elena, Katerina, Alesandru și Georges.

Ei salutară și repetară felicitările ce le făcuseră mai înainte.

— Sunt fericiți de cele ce s'aș întâmplat, zise Elena.

— Sărat mănile! kăkoniga mea!. o krez și nu am vorbe kă să-mi arăt tot ce simți.

Această fericire, mai zise Elena, Domnule Bar trebuie să o simți și mai mult, kăci de mănăria din cele mai frumoase fete kă kare ne mindrim.

Bar.. se înclină scrizînd de mulțumire.

— În adevăr... zise el.

Presingă Katerinii îl gena mult.

— Trebuie să sfărșesc odată kă viața de flăcău... și sînt kă atît mai fericit kă am dat peste o partidă din cele mai bune! zikînd acestea, se zîtă kă koadă okîlăși la Katerina.

— Această fericire o ești dator înșă-mi gîstăși D-le kare astă dată este al lămei toate, zise Katerina. Sofia este un înger; șrmă ea.

— Imi bate joc de mine mi de mireasa mea, kşgetş în sine Bar.

Sofia se romi mi şrîse de plşchere.

— Bar este şn om de nismşit! zise Georges. Alege tot-d'aşna mai tşrziş; dar alege mai bine!..

—  e frşmos! - zise Sereaska,  e nş îndelegea ironia aşestor vorbe... Nş ş iş kşm ş  vş nşl  mesk mai m lt!..

— Imi pare r ş k  plekad ! le zise Elena; dar fiind k  plekad  ka ş  p neg  la kale despre n nt , v  voiş  nso i k  ş r ile mele de ferichire...

— Sper k  o ş  m  invit   mi pe mine? Intreb  Katerina.

— Regină a balşrilor,  stem a n  te invita? r şp nse Bar ş r z nd.

D ne mai m lte vorbe  n kare Katerina mi Georges, f r  f r  milă pent  aşeste pată persoane, em r  mi se d ser   n gr din .

— Ved  i aşeast  fat !  ntreb  Bar? E  bine! n  krez ş  aib  praktika, dar are  teoria t  lor misterelor din viag !.

Intrigantele.

In aşel tim  Zoe mi Prin inesa Iordake,
*

în altă cameră, ȣrzeaș kontra Elenei, o intrigă kriminală.

— A zis kând nă eram față, kă am ȣn amant din ȣopor; a repetat'o kând eram față kă am ȣn amant din ȣopor; a repetat'o kând eram față.. mi nă sșfer pentru întăia oară în-șăltele ačestăi om!.. Am jărat pe tot ȣe ișbesk măi mălt în lăme să-mi răsăbn, mi o voiș face...

— Aă drentate! răsănsse Prinăinesa, mi trebăe să o faăi.. dar kăm? iată ȣe mi se ȣare greș.

Атăuă Zoe îi săse, rekomandăndă'i ȣel măi mare sekret, planăl săă kă lakeăl mi kă ȣigan-ka. Kând prinăinesa aăzi ačeastă, sări mi o să-rătă kă ardoare, lădănd genăl săă.

— Akăm v'om pleka săre a păne în lăkrare planăl meă, zise Zoe.

— Sănt la ordinele tele kă atăt măi mălt kă am o ȣră partikălară pe ačeastă femeie. N'ăm văzăt nimik măi ȣretengios! oamenăi merită a fi desăpredăiă!... aăzi elogăirile ȣe îi fak!... toăi o înkonjoară.. kând este în vre-o adănară toăi okăi, toate ȣrekile sănt pentru dănsă mi noi rămănem părsăite!.. Virtătea ei este lădată!.. să vedem păntă ȣnde are să meargă!.. esem-ălă virtăăi! îmi zăăa odată ȣn nerod. Nă este greă a fi virtăoasă nepătănd face alt-fel: nă vede pe nimenă în ačeastă singărată... Dar

să fi fost esență la toate tentațiile la care sântem noi în lume mi să vedem ce ar fi făcut.

— De multe ori, răspunse Zoe, reținerile nu sânt meritate. Cîine știe dacă Elena ea înșă-mi nu face căt mi noi, ori poate mi mai mult; dar poate că le face că atîta dibăcie, în căt nu se daș de față... Greșala noastră este că nu sântem, înokrite: facem lucrările la față soarelui... Pe urmă mai avem o greșală: nu schimbăm destul de des amănui, avîndu'i, mult timp, lumea are ocazia să-i deskopere.

De i-am skimba des, abia ar învene cîine-ya să bînuiască, pentru unul, mi îndată ar lăsa locul altuia, care mi acela va urma exemplul predecesorului său.

Cîine poate să mai bînuiască atîcui?..

— În adevăr, zise Prințesa, dar ideea nu mi se pare destul de praktikă. Dacă izbim pe unul mi nu putem a ne desprîgi de el?

— Înainte de toate căt să te izbesci pe tine mai mult de căt ne amantul tău. Acesta este suiratul. Askălă în exemplul. În iarna trecută una din amicele mele ce trece de o virtute în față lămei, era la al cîinilea amant serios. Il izbea că nebunie. De trecea o singură zi fără să l vază, era moartă. Nu ai ideie căte sakrificii nu a făcut pentru dînsul. În naroksismul amorului său se devise chiar să fagă

k8 el. Este o nat8r8 pasionat8 mi s8nt sig8r8 k8 n8 poate s8 reziste prin temperamînt, într'8n t8te à t8te, a sakrifika amant8l8i s88 tot. Soçi8l s88 în8elese ce va mi o t8k8 s8 prîceap8. Din acea zi aceast8 intrig8 perd8 p8terea sa. Ka s8 arate achest8i soçi8 k8 se înmelase, devenise reche k8 amant8l ei, mi plin8 de îngrijire pentr8 8n alt8l kare se întîmpl8.

B8rbat8l v8zînd aceast8 no8 amicie, îmi zise: „Am fost neb8n! Neva8ta mea este tot a-
cheia pentr8 to8i.“ Amika noastr8 de m8lt ce a-
fekta simnatii pentr8 cel din 8rm8, sf8rmi prin
al î8bi, mi a 8ita ne cel din-t8i8. Dar ak8m
este la 8n ai treilea... mi toat8 l8mea o kre-
de s8nt8. S8888it8ra skimb8rii n8 dine mai m8lt
de k8te-va zile. Dar s8 plek8m, Prin8ines8 ka
s8 ne an8k8m de plan8l nostr8...

— S8 plek8m..

Kaii de post8 venir8 în k8rte. At8n8i to8i
k88i era8 destinadi s8 plece, încep8r8 a se
prepara.

Mai 'n'ainte plekar8 promisiu k8 S8resk8
mi sogia sa. D8p8 dîn8ii Talangis, Prin8ine-
sa Iordake mi Zoe k8 b8rbau8i lor. Kaii l8i
Elesk8 n8 sosiser8 înk8. Trimis8l se înt8rn8 de
la post8 sp8ind k8 n8 s8nt kai de-o-kam-dat8.

— N8 s8nt kai! întreb8 Elena.

Ea așzi kș bșksrie mi kș dșrere așest rșs-
pșnsș.

— Kștre așestea, îmi zise ea, amî fi do-
rit sș pleye îndatș.

— Nș sșnt kaî la poste!. zise Katerina
lșî Eleskș. Aî sș mai șezî aîçî.

— Amî krede kș-șî faye plșchere sș mai
rșmșîș? întrebș Eleskș.

— Adeșșrat, zise Katerina.

— Țe indiskretș! îmi zise Elena.

Elena, fșrș sș-mî dea șn rezon, șimșea
nemșlșșmire desșre familitatea Katerinîi kș A-
lesandrș. Kștre așestea lșkrșl era foarte natș-
ral. Katerina era din natșrș franșș. Apoi ea
vșzșse șn fel de șimșatie bazatș pe știma din
partea Eleneî nentș Alesandrș. Ea șrma sșb
înrîșrirea șuirîșlșî de imitagișne; mi datineî de
a faye tot Țe plșchea Elenîi.

Oasșeșîi Țe mai rșmaserș aîçî se đșserș
la masș.

Zioa se trekș kș voiomie în konvorbirî de
tot felșl mi mai ales așșșra promimilor.

Seara damele fșkșrș mșzikș. Alesandrș
era înzestrat de natșrș kș mșlte talente. Avea
o voce de tenor fragedș mi dșlȚe, învșșșase mș-
sika în Italia.

Așest talent al lșî Eleskș fșșe nentș Ele-
na o șșrșrîzș plșkștș.

Damele noastre îl răgaş neînţetat sǎ kǎn te; el însǎ, în om de spirit, pǎse cea mai severǎ rezervǎ. Kǎntǎ de doǎ orǐ akompaniat de Elena mi nǎmai voi a şrma.

În timpul ce ei esekǎtaş o arie sǎblimǎ din Don Juan. Kail de postǎ sosirǎ.

— Pleci? îl întrebǎ Elena.

— Trebuie a pleka, rǎspunde el.

Atunci Elena se pǎse sǎ kǎnte *Romanza del Sol*, akompaniindǎ-se singurǎ. Vocea ei era atǎt de kǎratǎ, atǎt de dǎlce, atǎt de tǎnǎrǎ, aria era atǎt de malankolikǎ, atǎt de sǎvǎnǎ, atǎt de plǎngǎtoare, kǎ toatǎ societatea ce era de faǎ sǎ simǎi rǎnitǎ, transportatǎ într'o lǎme ideialǎ. Ea însǎ-mǐ kǎnd terminǎ kǎntekǎl, era înbǎtatǎ de dǎrere.

Alesandrǎ krezz şn moment kǎ tot ce vede împrejǎrǎl sǎş era cel din şrmǎ vis al vieǎii sale pe marginile mormântǎlǎi.

Kǎntǎ pǎtere îi trebuǐ asǎpǎrǎ'i ka sǎ ea kongediş de la cel de faǎ sǎ sǎrǎzǎ, sǎ fie indiferinte, amabil kǎ toǎi; sǎ gǎseaskǎ pentrǎ fiecare doǎ vorbe plǎkǎte, sǎ strǎngǎ mǎna Elenii mi se plece!..

Elena rǎmase la piano. Ea azǐ afarǎ şrǎitǎra trǎsǎrei, plesnetǎl bǎcelor... acea şrǎitǎrǎ se alinǎ în depǎrtare apoi kǎ înţetǎl se stinse.

Unde voi merge? Se întrebă el. Negremit acolo unde Zoe se află acum. Este ce-va kare îmi zice că așteaptă femeie caștă să piarză pe Elena.. trebuie să descompun.. să o scap, de va fi ce-va.

KORISPONDINȚA.

Treburse o lăunț de la plekarea lui Alesandru. În acel timp el scrisese Elenei un bilet de mângâiere. Dar ce îi mângâie, se știe pentru că nu pot să se se întorner. „Florile mele, îi skria el, aș kătat să vestejeaskă de multe zile mi eș înkă nu m'am întors!..

Elena priimi că năchere acel bilet mi îi respunse în termenii următorii:

Domnule!

Am așzit că ai fost indispuș. Este adevărat?... Daka nu ai venit kăci ai fost bolnav, îmi pare destul de răș; daka însă kăza nevenirii aică nu a fost boala, ci neglijința, atuncă îți mărtăriseșk, că mi mai răș îmi pare. Băketul D-le aș vestejit dăne trei zile, mi pot să fi sigăr că nu ia linsit îngrijirea. Vai! nu potea să trăiască mai mult!.. Ceî alți oasneș aș plekat. A rămas numai Katerina că kare

vorbit de multe ori despre domnia ta. Ea este roa kşgetărilor mele întristate înkă din copilărie. Întoarce-te aici ka să konsoli kş presingă-ţi pe acei ce kşgetă tot-d'aşna la D-ta

Această skrisoare adăse oare-kare bşkşrie lăi Alesandră, mi deskise din noş rana inimii sale...

— Nă am năstă să deskoner înkă nimik, despre kşgetile Zoei. Poate kă a fost o înkinşire a mea?.. amăi nătea dar a mă interna la Fănesăi, şnde se află Elena mi Katerina?.. Ori kare ar fi patima mea, voiş găsi tot-d'aşna destăle nătere ka să nă mă las să mă tîrăsk la vre-o indiskreşione. Voiş pleka peste kăte-va zile; kş toate acestea, nă este răş a skri Elenei kăte-va lăkrări ce se întimplă pe aici, Această o va distra.

Vorbind ast-fel ia xărtia mi face şrmătoarea skrisoare.

Doamnă!

Ţara noastră este lokăl privilegiat şnde tot sşfletă ce a priimit mai multă favoare de la providenşă, trebie să sşfere. Nimeni nă a băst din această kşnă de amărbăşione mai mult de kăt mine în timnă din şrmă. Kş toate acestea sşnt oameni ridikăli kare vin să ne distreze kăte odată. Bar dăne ce a venit la Bşkşresăi

începu să se kbiaskă serios kă cherse mîna Sofiei.... Kăsta s'îmî ea vorba înapoi mî nă gîsea niçî o idee.

Seresçii îl siliră să xotraskă zioa de năntă... le respunse kă neste zeye zile. Atăncî îi veni o idee originală. Voia cel pşuin să măi întărzie pîntă kînd va avea cea din şrmă esplikare kă Katerina. Şçii ce mî-a înkinşit să fakă ka să amăne nănta? Să dărmă Plafondel din Salonel săş mî să zikă kă a kăzst singur, mî kă prin şrmă nă poate face nănta pîntă nă se va repăra plafondel. Dar în fine s'a xotrît pîntă Sofia.

Sofia din parte-î anşndă de akşm ce are să fie. În zilele din şrmă Bar era la dînsa. Era vorbă de kai. Sofia zise kă ar fi fericită kînd ar avea kaii D-ei N.... Bar nă zise nimik. Peste zeye minşte plekă, se dăse la D na N.... „Ce te-a kostat kaii D-le? Çincî sste de galbenî, rşpnşse ea. Dar nă'î am de vînzare. O mie! rşpnşse el, nămăi să mîi vinzi!... D-na N.... Văzînd kă şine atăta la kai, îi vindş pîntă o mie de galbenî. A doă-zi kaii fără dşmî mî pşmî sşb okîi Sofiei. toate ačestea le face ka să nekăjeaskă pe Katerina?

O noştate! D-na Zoe a renşndat la amantel săş din popol... şn jşne, teçior de boer, bogat; elegant mî foarte frşmos din Moldova, i-a

lăsat locul. Ea îl prezintă la toți. El trece zilele în Salonul ei. Elogiurile ce Ea îi face la toți sînt atât de exagerate, în cât lumea aîcî a început să vorbească.

Eri am văzut'o, mî-a zis că are să vie la Făneșii peste zece zile, mî o să aducă mî pe junele Rana. Acesta este numele noului Adonis.

Akum să venim la Zoe, așteaptă femeie pe reînviat la planul său de răscumare. Ea avăsese un lakeș mare, prin protekțiunea bărbatului devenise konist într'un minister. Ea îl chemă mî îi zice:

— Trebuie să te lămîi a face orî ce voiș voi din tine.

— Voiș face tot ce vei voi din mine! răspuns konistul.

— Am să te înbrak ca pe un feior de boer; să-ți dau bani; să-ți birje că zioa, să te pui la masa mea, să vii în salonul meu ca să petreci cînd va fi lume mai mult. Să vorbești că damele, să le faci carte... În stăruit să zici ce ai fost...

— Îndeleg, răspuns lakeșul.

— Să te sîni orbeste la toate ordinele mele, fîr să întrebî nicî-odată pentru cîtare săl cîtare țară.

— Ama voi șma.

— Akəm dīne o sst̃ de galbenī, mī mergī de p̃ne în l̃krare ordiñl meș.

Lakeșl l̃z̃ banīi mī emī. Ačesta era șn b̃-iat inteliginte, kresk̃t în kasa boereask̃, înṽ-
gase limba frančes̃ mī o vorbea mai bine de
k̃t st̃uuñ-s̃ș. Șvia k̃m se presint̃ șn j̃ne
elegant într'șn salon; ȃe treb̃ie s̃ vorbeask̃
k̃ b̃rbadii, k̃ damele.

Adoș-zi fost̃l lakeș Ioan, se presint̃ la
șma Doamnei Zoe, într'o tr̃șșr̃ elegant̃ mī
șb vestmintele șnșī dandy. El se anșnd̃ D.
de Rans.

— D. de Rans! zise Zoe. Ține poate fi?
șn strein?. Ș̃ între. Zoe ș̃ amez̃ pe o ka-
nape într'o toalet̃ de kas̃ at̃t de gr̃cioas̃
mī elegant̃ în k̃t ar fi f̃k̃t ș̃ se șite kos-
t̃mele de bal ȃele m̃i str̃lșcite. Zoe înșenșe
ak̃m a vesteji. Îngrijirile ȃele mari ȃe avșse-
se de a-mī face fișra mai fr̃moas̃ prin arti-
ficii, prod̃seșe șn fr̃kt k̃ tot̃l nenor̃it.

Ea se iakiñ mī invit̃ pe D. Rans̃ ș̃ șa-
z̃ pe șn fotoliș l̃ng̃ d̃șsa. D. Rans̃ p̃rt̃a
nisȃe okelarī elegantī at̃rnadī de nas, ale k̃-
ror b̃eri eraș ar̃nkate d̃șne gīt. Ačesta îl f̃-
ȃea nek̃nosk̃t.

Zoe ñ p̃t̃ ș̃'l rek̃noask̃ de k̃t d̃șne
vorb̃. Ea se șmpl̃ de b̃k̃rie, ṽz̃ind at̃ta
skimbare, în persoana l̃șī. Ion imī f̃k̃ș ȃele

din-tziș înчеркتری înaintea Zoei кэ atăta Săves,
în ктэ асeasta, îmi xise:

— Daka нэ амї sчи чine este, амщ нătea
сă-l fakș amantăl meș! astă-zī veī măuka кэ
mine la masă. Îi zise Zoe. Bărbată-meș este la
Paris... Voiș invita ктэ-va dame... Iar пe-
te ктэ-va zile сă te пrenarī сă mergem îm-
преună la Făneschi.

Alesandră priimise o skrisoare de la Kate-
rina. Ea vestea кэ Elena era volnălvă.

Dăne dăse zile mai priimi o skrisoare de
la Elena. Îi ziсea кэ akșm era mai bine; dar
ăсeastă skrisoare era atăt de tristă, de desk-
ragietoare, în ктэ Alesandră kreșă кэ asde o
kăkăvae săsinînd dăreror în mijlokăl răinelor.

Iată асeastă skrisoare.

Domnăle!

Este пătingă Să te skimbī atăt? Iată mai
mălte zile trekăte, mi нэ аї avăт timăl să-пї
adăchi aminte de amičiї D-te! Eri тоатă ziăa ме-
zăiș кэ Katerina pe balkon, askăltătoare la fie-
че strigare a postănilor în депărtare, doară te
vom vedea...

Ilăsiăne!

Tot se skimbă în lăme! Pentră че amičia
нэ se va skimba? нămeroasele okăпتری нэ-пї
vor permite сă viї, ast-felmă resemneză a нэ te

mai vedea poate nici odată. Katre acestea proiectai ce aveați de a veni printre noi, ne făcuse mare plăcere. Noi suntem amezate aici pentru viață, mi dăca ar trebui să părăsesc acest lok în kontra kărșia mărmar de multe ori, e bine! m'ami crede mai nefericită de cât ori unde. Mă băkrăm de apropierea primăverei, Kari avea în toți anii o înrîrrire bine-făcătoare asupra mea; dar în acest an, nu știu pentru ce, nu mă mîldămesce, poate că sînt bolnavă mi din aceasta vîd toate în negru? Să sperăm că va trece!

Am citit în aceste zile ca Katerina poeziile lui Viktor Hugo. M'as încântat. Sînt frumoase! sînt sublime! mi ca toate astea sînt atît de simple. Subiecte din viața reală: nici o esagerație. Sper că o să lăcrez mult în vara aceasta ca Piano; dar nu voiș avea vre-o stavilă? este probabil, pentru că aceasta este un lăcră ce-mi face plăcere! sînt două oare dîne miezai nopții, kată dar a termina aici. Adio. Iți strîng mîna.

Această skrisoare al kării original există mi se poate arăta, făcă ne Alesandru să plece îndată. Kărios lăcră! observa el ne kale. A așzi vorbele, skrierile Elenei kăte odată, ar crede cine-va că mă izbesce, mi ca toate acestea nimik!.. Eș am devenit amikăi săș cel mai bun,

konfesorul sǎș, protektorele sǎș, în fine su lǎkrǎ de kare Elena are trebdingǎ ka sǎ esprime tot ȃe sǎfletul ei are mai intim!

Kǎtre searǎ el ajǎnse la Fǎnemti. Aȃeste dame il intiminǎrǎ kǎ o politeȃ la kare el nǎ se astenta. Venirea lui fǎkǎ mai mǎltǎ impresiune asǎura Postelnikǎlǎi George, kare, indatǎ ȃe-l vǎzǎ, il lǎrǎ în braȃe mi îi zise.

— Bine ai venit!.. avem sǎ facem o specklare înprezǎntǎ?.. Elena nǎ-i zise niȃi o vorbǎ niȃi desure skrisoarea ei, niȃi pentrǎ lǎnga nearǎtare akolo. O aȃrǎ mai rezervatǎ de kǎt tot-d'asna. Alesandrǎ nǎ înȃelegea kǎ tokmai aȃeasȃ rezervǎ era ȃn semn kare ar fi trebxit sǎ-i fǎkǎ mǎlȃgmire. El lǎrǎ lǎkrǎl pentrǎ rǎȃealǎ Observǎ ne Elena evita toate okkasiǎnile de a rǎmȃnea singǎrǎ kǎ dǎnsǎi.

— Se teme oare de mine? mǎ krede indiskret?. Se întreba Eleskǎ. ȃe poȃiș sǎ-i zik?.. o deklarǎȃiune?.. dar pentrǎ ȃe sǎ se teamǎ, de timn kǎ ea este indiferintǎ?..

El se perdea în konjektǎri.

Adoȃ-zǎ dǎrǎ venirea sa, Alesandrǎ era în kiosk singǎr.

Elena veni aiȃi kǎ Katerina. Dar abia se amezarǎ mi înȃepǎrǎ sǎ vorbeaskǎ. Katerina, se skoalǎ mi se dȃȃe sǎ-mǎ adǎkǎ ȃn obiekȃ la kare lǎkra.

— Katerina! îi zise Elena, nu mai lăkra; kŭčŭi o sŭ mergem la masă îndatŭ.

— Voiș sŭ arŭt D-lŭi ȕe am lăkrat, zise ea, mi plekŭ jŭkŭnd.

— ȕe fak la Bŭkŭresȕŭi damele kare eraș aiȕŭ? întrebŭ Elena.

— Pŭșin le-am vŭzŭt pe ŭnele; pe altele niȕŭ de kŭm. Pe altele niȕŭ nu le salŭtam.

— Rŭș! zise Elena. ȕine nu te kŭnoașȕe kŭm te kŭnosk eș, poate sŭ ȕa aȕeastŭ nŭrtare de linsŭ de edŭkare.

— Nu-mŭi vorbi de aȕele dame? le șrŭsk!.. Skrisoarea ȕe mŭi-aŭ trimis ŭn șrmŭ este tot ȕe poate ȕine-va mai bine kŭgeta, simȕŭ mi esuri-ma. Ziȕŭ lăkrŭrŭi de natŭrŭ a fŭrŭma inima ș-nșŭ om...

— Da?... In aȕevŭr ŭmŭi adŭk aminte... fantŭl ŭneŭ impresŭșnŭi momentanŭi: eram bolnavŭ. Te aștoriseȕ sŭ o eŭ ast-fel, nșmai ast-fel mi sŭ rŭșŭi skrisoarea...

— Voiș șrma dșne ordinŭl ȕe-mŭi daŭ... nu este nimik kare sŭ nu fak, ka sŭ-ȕŭi plakŭ...

— Aŭ astŭ-zŭ o politeȕŭ nesșferitŭ!.. damele de la Bŭkŭresȕŭi aș fŭkŭt mŭlt...

— Nu le vedeam, am zis... Am fŭkŭt kŭ-nosȕindŭ kŭ o domnișoarŭ Maria!.. Fiȕka lŭŭi K... N... gingașŭ ka roșa.

Elena rŭse.

— Pentru ce rîzi? .. „Faci nîsche komnara-
disni?... апропо, esui poet cel pînă de sim-
pate.... Am sî-ni fak o observare.. esui
prea ideal, te depărtezi prea des de natură, in-
tri prea mult în Olimp... Viaga reală are mai
mult interes de kît acea lume a imaginadisnei
unde tot rînesce prin frîmşese; dar unde ni-
mik nă face sî minche inima...

— Nă sînt poet.. nîci nă voiş sî fiş...
şu poet este şu lăkră ridicol...

— Domnişoara Maria gî-a inspirat ačestă?..
zise Elena, mi skălîndă-se, voi sî iasă.

— Unde te dăci? o întrebă Alesandră. Şezi
înkă.. te rogş...

— Bărbată-meş vine akasă.. aşz strigă-
tă postamilor... Se dăsesse la şu sat în vecin-
tate... însočesce-mă mi oferă'mi braşul.

— Ei plekară din Kiosk. Pe kale Elena
îi zise înkă.

— Nă şuşne kă am fost în grădină... M'a
oprit a mă koborî akolo de kînd am fost bolna-
vă... Apoi lăînd şu aer voios, adăogă.

— Voiş sî te învîd a mingi!

— Împreună priimesc a mingi, kiar daka
ar trebzi toată viaga sî nă fak de kîtsă mingi.

— Şuii kă eşz astă-zî kred kă ai nătea
sî-mi fi profesor în arta de a mingi! îşi adăci
aminte ăe-'mi ziceai, sînt kăte-va zile? Îmi zi-

cea! kъ inima-дї e moartъ; нъ погї сѣ izbesчї; нъ аї vъзst nimik în lъme mai frъmos, mai dъl-
че, mai ideal, mi o mълgime de alte adjective
ne kare нъ le mai дїѣ minte, mi kъ, kъ toate a-
chestea, аї rъмъnea reche însъ-mї pentръ mine..
Kъm se face sъ-дї nierzї kаnъl pentръ domni-
moara Maria...

— Estї kрѣdъ!..

— Ши fъrъ inimъ?... o femeie fъrъ inimъ.
Nъ este аша?..

— Eram зu nebъn kъnd am zis аcele vorbe.

— Аша dar мърtъrisesчї kъ domnimoara
Maria este o minъne?

— Maria?... Dъmnezele! de зnde a rъсъ-
rit аcаста!..

O tъchere зrmъ аcestor vorbe. Nичї зnъl
ничї altъl нъ kъteza сѣ o întрerъпъ. Elena zise
lъi Eleskъ kъ s'a înmelat, нъ este бърbatъ-сѣѣ.
Katerina îi întîmpinъ kъ o fагъ de перinъ че
broda. Alesandrъ fъkъ elogirї Kateriniї pentръ
talentъl kъ kare brodase аcest obiect.

— Idї nлаче? întрeбъ Katerina. Este pen-
тръ D-ta... Am lъkrat'o импреънъ kъ Elena...

— Че minчinoасъ!. zise Elena, апърін-
дъ-se.

— Eї rъмaserъ kъte trel ne balkon. Vor-
birъ despre lъkrъrї banale.

*

Katerina se dăse să-mi denșie lăkrăl în kamera sa.

Alesandră era gînditor, tăkăt.

— Țe ai? îl întrebă Elena.

— Nă voiș mai pșteă trîi fără să te vîz! Strigă el kă okiî plinî de lakrimî.

— Dăne ațeasta țe are să mai vie? întrebă Elena rizînd. Imî faci o deklarare în formă.

— Esăi viața mea! fericierea mea! te ișbesk ka viața, ka fericierea.. Elena. Elena! țe ișbesk kă patimă!..

— Nă! zise Elena. Fără riăi o patimă!.. Patima nă innlikă ideia de amicie!..

— Amoare! amicie!.. zise Alesandră. Țe-mî pasă nămele. Ox! femeile! țe fak din ațest simțimînt divin ox artă geografikă kă despărgirî, xotare.

— Imî zici kă mă ișbesăi? Răspunse Elena. Pentră țe mă ișbesăi? nă trebșie să mă ișbesăi?..

— Dămpezeș a voit, zise Alesandră.

— Dar eș nă voiș! răspunse ea, skălînd-se. Vîno dăne mine! șrmă ea.

— Alesandră se dăse dăne dînsa. Elena îl într'odăse în kamera șnde era fiika sa.

— Vezî ațest konil țe doarme? este fata mea. Privesăe kăt este de frămoașă? Daka timpă nă o va skimba, va fi o frămșeșe. . . Kănd

va apăsarea pe strade, în saloane, în sărbători, totuși okii se vor îndrepta către dînsa, ca să o admire, ca să o lașde... Dar așteaptă lăme ce va admira frumusețele sale poate adăoga: „Ce păcat! este fiica unei femei furt prinține... unei femei care a isbit un om ce nu era konsortele său, iată ce va zice lămea, iată ce voișchi ca să-î zică, mi pretinzi că mă respingi!..

— Dămnezeșle!.. dar amorul meu este kărat ca kăgetările tale, nu-ți voiș cere nișă odată a sakrifika datorile konsogale...

Elena sîrise.

— Kredeam că mîltă sneriungă de inimă omenească?... Am uitat în romansuri, am așzit în gîra oamenilor, indivinînd amorul pe care îl numesce platonik; inkriminînd amorul pe care îl numesce senșal.

Sărmanii observatori! nu este de kăut amiașă mi amorul.

A isbi. Este destul sursă a face o krimă A isbi este a se da: dacă okasișnea se amiază între aste două, ori ce femeie trebsă să kăză. De se întîmîlă alt-fel, așea femeie se înșală singur, înșală pe amantul ei: nu isbesce. Iată dar ce îmi cheri: o krimă.. ox! dar dacă așea ar fi vre-o dată.. așă mări!

— Vă kast pretstindenī, zise Katerina ce întră în kamera koniliī.

— Vezī ayeastă konilă, domnișoară. Ii zise Alesandră. Kăst este de frămoasă! Kănd va avea ont-spre-zechē anī, kănd va apărea pe strade, în balșrī, în sərbători, toată lămea va admira, va lăda frămxsegele sale... Nă va fi destăl. Oamenii vor ziche înkă: ayeastă fată va fi înkă o virtăte, kăchī mămă-sa a fost virtăoasă.

Alesandră apăsa pe vorbele din șrmă. Elena îngelese simțl avestor vorbe ce era: Voiș mări; dar tă veī rămănea kastă ka Dămnezeș! „Achestē vorbe fără pentru dînsa o lovitură dă-roasă.

— Ce ideī kărioase ai astă-zī, zise Katerina lăi Alesandră.

Și emiră kăte trei în balkon. Alesandră kăștă a fi voios. Se sili să vorbească, să rîză. Dar rîșl lăi făcea răș. Elena îngelese mi tremără. Oare, va pleka? se întreba ea..

Alesandră tăkă de-o-dată.

— „Șărmană șmanitate! zise el.

„Nă-șl era destăl relele la kare natăra te-a șăps? atribăit să-șl năskovini tă însășl alte șăferindă mai teribile, prin legi ce ai făkăt!..

— E nebăn! zise Katerina kă mirare.

— Mă gîndeam la șnăl din amichii mei din

streinătate kare s'a snănzărat nentru kă isbea o femeie.

Elena deveni palidă.

— S'a snănzărat nentru kă isbea o femeie?

— Ast-fel îmi skie de la Fioringa.. o femeie măritată!

— Devine interesant, zise Katerina. Dar nă văz nentru țe s'a snănzărat.

— Nentru kă femeia era măritată mi nă va să kalce datoriile sale.

— Ah!..

— Femeia a făkt bine! zise Elena.

— Mărităgisl este tanta oamenilor; amorul este tanta lui Dămnezeș, femeia a fost nedepșită, kăci a respektat legile oamenilor mai mult de kă legile providenții. Zise Eleskă.

— Țel țe s'a snănzărat, a făkt răș, zise Elena. Acela nă avea nsterea de a sșferi. Deçi nă a fost demn de amorul amantei sale.

— In acest moment Postelnikul George se întărnă, mi Elena, merse înainte lăi.

— Ia seama, zise Katerina lăi Alesandru. Iăbesçi pe Elena... mi mi-e teamă să nă te snănzări?

— Îți înkinșesçi ayeasta? răsunse Eleskă, kare romi mi înklină kapul.

— Este oare sn lăkră neste nștingă?.. Eș, femeia, înkă sșnt înamorată de dinsa... Măști

s'aș inamorat kș patimș... dar n'aș rezmit, este o inimș ce nș se deshide de kșt la amoa-
rea fîchei sale... 'nimik nș poate șt o atingș.
Daka veî avea neferigirea șt o izbeschî mi în-
kș șt î-o șnșî, veî fi pierdșt...

— In adevșr?... nș este perikol.

— Kșm?

— Nișî nș mș voiș inamora, nișî nș î voiș
șnșne.

— Ха! ха!.. Strigș Postelnikșl venind a-
ișî... Iatș tinerîi impresnș... Ka doî norșmbeî..
pereke plșkștș!.. nș vș derangiașî!.. bșnș
zioa, Alesandre, nenș! șf!.. Șșnt ostenit.. am
alergat printre grîș.. așa se kșstigș paralele.

— Katerina se romise mi gongonea. Ale-
sandrș șșrîșe.

— Nș-șî plache? nș e așa? Ce se potri-
vesche!.. Ia nș mi te șșșșra!..

— Eșchî nessșferit! zise Elena nekșjîțș.

— Aîde!.. nș este nișî șn rșș... nș șchî
ce șșflet înîngeresk este așeastș fatș.. nș șșnt
doș ka dînsa în amîndoș șșșșrile... Dar rșmî-
nedî, kș eș mș dșk șt nșmșr baniî kș arenda-
miî... Ah! astș searș o șt vie Zoe kș alșî...
Vș vestesk...

— Zoe? Zise Aleksandrș.

— Nș o izbeschî, întreabș Katerina.

— 'Mî adșche aminte de iadșrî!..

Nș nșmaî atît... dar krede kș rșș faye Elena de o primesce ne aîcî... Am o presim-
uire kș aचेastș femeie îî va faye șn mare rșș...
Înr'o zi am șșprins'o arșnkînds-î nîsche kșștș-
tșrî che șșnt proprîi nșmaî șvîgștorilor înaînte de
a lovî prada lorș!.. Șș zîcea la Bșkșresçî kș
o nobș intrigș... Se vorbea de șn jșne de la Mol-
dova che î a fost prezentat mi kare petreche zilele
în salonșl eî... dakș nș mș înnelș, mi s'a zis kș
are șș vie kș el aîcî...

— Nș ar fi rșș, șn Moldovean... Șînt kș-
rioasș șș vșz șn Moldovean! mi șș pare kș
șînt togî kș kanșl de zimbrș?

O glșmș...

— Kare este de natșrș: a faye mșlt rșș

— Rșș?... mș retraktezș...

— Maî bine!.. Șș nș repetșm noi çel pș-
çîr espresîșnile de șrș saș de ridikșl che enîmî-
çîî naçîșnîî romîne rșșnîndesk îî lșme...

— Șîî pentrș che iar atîta temere?... îî I-
talia, lokșitorîi dintr'șn ștat șșnt oarș maî skrș-
pșlomî pentrș çel din alte state Italiane de kît
mșntenîî pentrș moldovenî saș moldovenîî pen-
trș mșntenî? șîçî kș çeîa che se îîtîmșlș îîntre
çel doî din șrmș, se îîtîmșlș asemenea îîntre
lokșitorîi din romșnia mare mi çel din romșnia
mikș. „*Oltenî kș treî-șeçî mî mase de mșșele.*
Çî adșçî amînte proverbșl? Poate kș interesș

politice aș fost kasza acestor Țri; dar iară kre-
de kă este ȣn lăkră natăral să existe.

Elena veni akolo.

— Suii Elena? zice Katerina-Vine Zoe mi
adăce kă dinsa ȣn jăne moldovean?.

— Ȣe ideie!..

— Askăltagi? zise Alesandră nă așzigi în
denărtare strigătele de postami?..

— Mi se pare-zise Katerina... da. da.. a-
kăm să așde bine.

Ȣe băkărie simte Domnimoara! zise Ale-
sandră. Ar zice ȣine-va kă i s'a ȣrit aiȣi kă
societatea ȣelor de fagă.

— Poate, zise Katerina.

— Are drentate, zise Elena.

În lokă să fii voios, îi vorbesȣi de sntă-
zragi!..

— Nă se ȣvide nimeni nentă amor.. zise
Katerina. Ȣi se năse să rîză kă plăȣere. Ȣi-
tagi-vă la Bar, adoratori mei, ȣrmă ea. Sȣigi
ȣe mi-a zis odată? kă se omoară singăr. Ȣe-mi
sntă mie. Îi răsntăseiă. Să te omori săă să nă
te omori, tot-ȣna imi face!.. Atăntă el fărios,
zise: Voiă mări!.. mi plekă tără plăȣrie. Pes-
trei zille trimisse să-mi ea plăȣria de la noi.
Seara era la bal. „Ȣe? înkă trăiesȣi? îi între-
baiă. „Ka să-mi răsăbă, răsntăse el.

RANU.

Trei trăsări intrară atunci pe poartă. Era Zoe, Prinyesa Iordake, Georges, și Ioan Konistel srb năme de Ranș din Moldova. Zoe se întorsese către Elena și îi zise.

— Îți prezint unul din amicii mei D. de Ranș din Moldova.

Elena îl priimi cu politețe... Acest Ranș fusese prezentat Katerinii; fusesse cunoscut cu Elesk, cu Postelnik, și deveni cu toții familiar.

— Este bogat? întrebă Postelnik pe Zoe.

— Foarte bogat, răspunse ea.

Ranș părăsi om original. De când în când lăsa să se vadă niște maniere grosolane; niște expresii komune. Cei ce-l cunoscută creșteră că ast-fel era manierele și expresiunile Moldave.

Se observă încă de câte ori acesta zicea să-l țineă câte ceva, se șita către Zoe că când ar fi cerut aprobarea să-l desaprobasea ei. Se văzu încă de multe ori șontind cu Zoe. Lămea închipuie să bătășkă și mister între amândoi.

Postelnikul văzând aceasta, nu putu răbda fără să zică lui Georges și lui Elesk.

— Se vede că Zoe are încă aceluși năme prin

Moldova?.. în dimineaga viitoare Zoe; vorbea k8 Ranz. Ea îi da instrăkuişnele sale ast-fel.

— „Aî vâz8t kare este dama... este t8-n8r8, fr8moas8... este 8e-va kare trebsie s8 te atrag8.. n8 perde timpul. Ins8 s8 fa8i ast-fel ka în zeye zile s8 te i8beask8... Kaxt8 de îf8 k8rte... N8 deklaraii de-odat8.. k8 în8et8l... S8re esempl8 la8d8 tot 8e este ai8i, momia, kasa, menagi8l... Mir8te de merit8l 8e-î afi ka s8 meaz8 la 8ar8; la8d8-î virt88ile, fr8-m8segele, snirit8l, inima ei! este femeie! mi k8nd veî k8n8ta ami8ia ei prin a8este la8de, at8n8i s8n8e-î k8 o i8besuî, k8 estî neferi8it...

— Voi8 fa8e întokmai, r8sn8n8e Ranz.

— Kat8 de în8ene ast8-zî.. timpul este sk8rt.

Ast-fel se vorbir8 ei. Şi Ranz koborî în gr8din8 la kiosk 8nde era Elena mi al8i os-nenî.

El skimb8 k8te-va vorbe k8 Prin8inesa Iordake, apoi trek8 mi me88 l8ng8 Doamna kasii.

— 8e lok8rî fr8moase! zise el. Momia a8easta este 8n rai8.. kasa a8easta, k8 gr8dina tot 8e poate ved8a 8ine-va mai pl8k8t.

— Esageraii, domn8l me8, zise Elena.

— Din notriv8... doamn8!.. Moldova are m8lte momii fr8moase, dar ama momii n8 k8-

nosk în ȝara mea... În skört aiçi este ȝn lok teerik, tot mȝ înkintȝ mi mȝ rȝnesȝe... Per-miteȝi-mi, doamnȝ, a vȝ spȝne kȝ regina aȝes-tor lokȝri adaogȝ fermekȝl lor? În adevȝr kȝte lȝkrȝri nȝ avem a admira aiçi?... Virtȝgile D-le ȝnt kȝnoskȝte pȝnȝ în Moldova... mi frȝmȝ-segele kȝ kare natȝra v'aȝ înzestrat ȝnt admi-raȝisnea tȝtȝlor Romȝnilor...

— Ȝnt ȝn om kȝ totȝl pozitiv... Nȝ esa-gerez niçi odatȝ... Ȝeia ȝe zik, krez, ȝeia ȝe krez are ȝn temeiš. Am zis kȝ eȝçi o minȝne de frȝmȝsege în aȝeastȝ ȝarȝ? este ȝn adevȝr.. nȝ mȝ mir de toatȝ aȝeastȝ lȝme ȝe vȝ pro-nȝȝȝ nȝmele kȝ respekt, ȝe vine aiçi ka în pe-lerinagiȝ ȝȝ vȝ vazȝ, ȝȝ vȝ adoare...

Elena nȝ ȝȝie ȝe ȝȝ kȝȝete. „Oare aȝesta va ȝȝ rizȝ de mine saȝ este ȝnȝl din aȝei ne-bȝnȝ ȝe mȝ tȝrbȝrȝ dȝ mȝlte orȝ prin indiskre-ȝisȝele lor? îmi zise ea. Natȝra kȝnd împarte favoarele sale, la oamenȝ nȝ ȝine sokotealȝ de niȝik. Ranȝ, saȝ mai bine Ioan lakeȝl, fȝsese favorat kȝ mȝltȝ prodigalitate.

Elena se ȝitȝ la dȝnsȝl ȝȝ vazȝ daka pȝ-tea ȝiti în faȝa lȝi ideia ironiei. El era serios Ea vȝzȝ o figȝrȝ frȝmoaȝ, pe kare nȝ pȝts a se opri de a nȝ o admira.

GELOSIE.

Alesandrǝ gr̥si kǝ Elena vorbesche nrea mǎlt kǝ ačest noř venit, kǝ nrin řmare ři plache a vorbi kǝ dǐnsǎl. Pentrǝ řntřia oarǝ el simři o gelosie profřndǝ ka mi amorǎl sǝř nentrǝ dǐnsa. „Ačest om este frřmos! zise el. Čine poate sǝ șvie daka Elena nǝ se simte atrasǝ kǝtre dǐnsǎl?... Iatǝ kǝm řl kařtǝ?... ři vorbesche řn-čet!... Če ři ziche? negreșit țe-va kare nǝ poate ař șpșne tare... Oare nǝ řl kǝnoschea mai řna-
inte? Șǝ poate... O femeile!.. dar pentrǝ țe nǝ se șkoalǝ de akolo?... Elena este o femeie ka toate țeale-l-alte; o koketǝ... Voiř nleka de a-
iři.. nǝ voiř sǝ o mai vřz.. o řrřsk...

În fine Elena se șkřlǝ ři merse lřngǝ Prinčipesa Iordake.

— Kǝm gr̥sesčř ne ačest jșne? řntrebǝ Prinčipesa.

— Foarte bine gr̥șpșnșe ea, ařenkřnd o kǝřtřtřrǝ kǝtre Alesandrǝ.

Atșnři prinčipesa se pșșe a face elegișrile lři Rarș, ast-fel řn kǝt, dșpǝ dǐnsa, natșra nǝ řřkșșe nimik mai perfekt řn lșme.

— Mi-e frikǝ de mine řnșș-mř ka sǝ-l privesk! zise ea Eleneř. Ačeste doř femeř Zoe ři Prinčipesa Iordake, řřkșrǝ lři Rarș řnain-

tea damelor, o repstagiune de omul cel mai perfect din lume. Ele închenă a' l crede ast-fel. Bărbații ei însuși kreză; nimeni nă kșteza a zice din kontra. Toată zioa mi seara așeia se treks kă konvorbiri. Rănă fșse obiektsl admirațiunei femeilor, gelosi bărbaților. Alesandru treks restsl zilei într'o pădure vecină. El niči nă pșă la masă. Când se întărnă akasă, întâlni pe Elena pe skară. Ea niči nă-l întrebă unde a fost, rășeala ei șmulă inima lăi de bănsiell... Salăts kă politeuș mi treks înainte.

Apoi merse în salon.

— Văno lăngă mine? îi zise Katerina. Șn-de ai fost?

— În satul din vecinătate.

— Te-am astentat kă masă... Se pșeseră toți să mănănce mi nimeni nă băgase de seamă kă linseschi... afară de mine... La masă așele doș dame te-aș atakat kă fșrie!... Șe le-ai făksl de nă pot să te sșfere?... Eș te-am apărat... măldămesche-mi.

— Nimeni nă s'a găndit la mine; m'aș atakat: m'ai apărat!... îmi măldămesk de o mie de ori... Era datoră săpăni kasei să mă apere?

— Elena?... era okșpată kă ospedii.

— Șnre esemulă?

— D. Rănă șe medea lăngă dănsa îi vor-bea mereș mi irebșia să-i rășpănză.

— Kəm gʔsesçī ne ačest Rana?

— Nesʔferit!.. maī komən de kʔt Bar. Se sʔdie kʔt noate; dar are maniere de lakeʃ...
Îȝī voīʃ tnkredinga kʔ eʃ am vʔzʔt ačeastʔ fi-
gʔrʔ ʔnde va, mi nʔ poçīʃ sʔ-mī adʔk aminte..

— Dar D-na Elena kəm !! gʔsesçe?

— Elena? ea gʔseaye ne toȝī bine...

— Pii maī ales ne ačest Rana!

— De ʔnde veī sʔ sçīʃ .. n'am întreat'o.

— Eī koketeazʔ imureʔnʔ.

— Esçī nebʔn!

— Maī tʔrziʃ Alesandrʔ se anroniʔ de E-
lena, mi îi monti o frasʔ din skrisoarea ei.

„Toate se skimbrʔ în lʔme, nentʔr çe ami-
çia nʔ se va skimba?

Elena se înfiorʔ.

— Çe zipe? Dʔmnezei meʃ! se întrebʔ ea.

El nʔmaī zise nīmik, mi se dʔse lʔngʔ Ka-
terina.

— Çe va sʔ zikʔ ačeste vorbe!.. este ge-
los? mi de çine?.. nʔ sçīʃ .. gelos? dar eʃ nʔ
i-am dat drentʔl de a'mī sʔʔne kʔ este gelos..
amʃ voī sʔ pleye!.. trebʔie sʔ pleye!.. apoī
mezînd ne ʔn skʔʔn. „Sʔnt neferiçitʔ, imī zi-
se ea.

Alesandrʔ se retrase în kamera çe-i era
destinatʔ sʔb nretest kʔ este indisʔʔs.

Çelosia este ʔn simtimînt egoist. Ea este

natima în temerea ce are cine-va de a vedea altul posedînd obiectul care doresce. Kître acestea ea este cea altă fază a amorului: tot-d'asna este în proporzione cu dînsul. Unii aş presintatş acest simţimînt ca un monstru care devoră amorul. Această kşgetare este profundă.

De mi ea pare cu mîresce mi înfîcktrează amorul de-o-kam-datş; dar sfîrmasce prin al devora mai tîrziş. Alesandru era gelos. El se arşukş ne pat mi acolo, se nşse şă verse un riş de lakrimi.

— Nu sînt izbit, imi zicea el. Saş cea ce este mai trist, am fost kîte-va zile .. mi nşmai sînt... Ast-fel sînt oare toate femeile?... atşnş ce diferinş mai esistş între femeile bine kreskşte mi cele ce se daş pentru bani? mi kşm toate femeile nu vor fi ast-fel, daka Elena ea inşsuu este?... Cine a fîckş sfîletş celei din şrmş femeii ce şă tşrasce în vişiş, tot acela a fîckş mi sfîletş a celui ce anare inkşnşnatş de toate virtşgile... Amor; sinceritate! — Statornicie!.. Vorbe demerte cu care moralistii se înmalş saş înmalş ne cei alşii!..

Înapoi, ilşsionî minşinoase!.. Şă takş a-ceia ce ne şpşn cu viaga are fermece!.. Ei sînt enimişii cei mai mari ai omşşii!.. nu este nimik bun aici în lume!.. Minşişna, trşdarea. Iatş natura sfîletşşii omenesk!.. omş ce nu ar

mingi mi n8 ar tr8da pe amik8l s88, o zi, o sing8r8 zi, societatea l'ar trimite la inkisoare! iat8 massima 8e ar treb8i s8 s8ie tog8i a8eia 8e ntr8 în via88... Ast-fel ka perderea il8si8ne-l8r în 8rm8, s8 n8 le par8 prea 88reroas8!..

Tot este înmel88i8ne pe p8m8nt!. tog8i în-mal8 sa8 se înmal8!.. 8e este mai inocente mai sincer, mai kast în l8me? S88let8l 8nei t8-nere fecioare. Ei bine! a8east8 fecioar8 8e j8-r8 kredin88 mirel8i s88 la poalele altar8l8i, în k8 înmal8 sa8 se înmal8!.. Elena era ideal8l g8nd8rilor mele; mi a8est ideal 8era s8blim ka 88mneze8 în okii 8elor kredin8i8m8!.. Ea în-mal8 pe so8i8l s88 nentr8 amant8l s88.. mi as-t8-z8 înmal8 pe amant8l s88 nentr8 8n nek8-nosk8t! femeia 8e tradeaz8 odat8 b8rbat8l, va trada pe tog8i aman88i8l s8i! iat8 8e treb8ie s8 a-8le a8east8 t8rm8 de vite 8e se kiam8 aman88i!.. Alesandr8 era nedrent; dar el vedea l8kr8rile s8b kolorile 8ele mai negre at8n8i. El kredea ak8m k8 f8sese izbit mi tr8dat. — Ideile se s8 8eda8 la d8ns8l k8 renezic8i8ne. Sistem8l s88 nervos era într'o stare de iritac8i8ne ap8oane de delir. „Dar 8e am f8k8t, 88mneze8le, 8rm8 el, s8 merit o lovitur8 at8t de kr8d8!.. A8east8 inim8 este ak8m f8r8mat8!.. at8ta mai bine!.. mi k8 toate astea.. ox! s8nt neb8n!.. a8east8 femeie.. 88ar o izbesk înk8! a8east8 femeie! da

ea este viața mea, religia mea... Cum mai poți izbîi viața, dacă amorul ei numai înfrumusețează zilele ce sînt sîcîedute? Cum mai poți izbîi pe Dumnezeu cînd o parte din strălucirea lui a devenit atît de ărită...

Frigorile îl prinseră, căzu în delir: lovitură ce priimise era cădută în imaginagiuinea lui

Elena se informase despre dînsul. I se spusese că s'a dăd sînt se călăre.

— Astăzi nu a venit la masă... acum se călăreștea așă de timpuriu? o fi poate bolnav. Ea trimise atînci pe doica kare o kreskuse, sînt între în camera lui Alexandru sînt vază ce are. Doica se dăse la dînsul. Il găsi călăkat pe pat că făga în jos. Perna ce dînea sînt fruntei era ădă de lakrimi. Doica năse mîna pe fruntei, fruntea ardea.

Este bolnav, zise ea. Ce păcat!.. ănt om strein.. fără mămă, kare sînt-l îngrijeaskă.. fără nevastă... Nimeni nu va sînt syie de dînsul!. Dar vorbesce? Ce zice. Doica askăltă mi așde, vorbele ce zisesse: „Sînt neănt! Elena.. dar o ăbesk ăntă!.. dar ea este viața mea! religia mea! dar cum mai poți izbîi viața dacă amorul ei numai înfrumusețează zilele ce se sîciedute? cum mai poți izbîi pe Dumnezeu cînd o parte din strălucirea lui a devenitatănt de ărită!..

*

Doika merse mi raportă Elenei aceste vorbe, prekam mi starea în care la găsit.

— E bolnav, zise Elena, trebuie să-l îngrijim. Dăte, mamă, destăpă'tl, roagă'tl să bea un ceaî... Spuneî... spuneî că eă îl rog...

Doika făcă toate câte i se comandă. Se dăse că ceaîl. Skălă pe Eleskă. Acesta deskise okiî. Elena gămăsese lăngă ușa kamerei.

— Bea acest ceaî? îi zise doika. Esti bolnav...

— Lasă-mă! respunse el.

— Bea, domnule. Doamna noastră voiesce să-l beî... te roagă... La aceste vorbe Eleskă, sariise, mi lăind paharîl în mână, îl aruncă jos că dispreg.

Elena văză ayeastă mișcare mi făse silă să-mi prăie mână pe frunte.

— Mă izbescă!.. îmi zicea ea, apoi întră repede în salon.

Alesandră trecă o noapte de friguri; când se destentă, să vărza zorile. Elena era lăngă căpătăil lăi; doika la spatele ei. Ele vegiaă de două ore-akolo: tătă noaptea Alesandră avăse de lir, mi vorbise fără să știe aigruri. Elena știa akă toate sekretele sale. Alesandră o vede: Se sterge la okiă. — kredeă că este un vis...

— Eă sînt, zise Elena, ai fost foarte bolnav..

— Ai kşgetat la mine!.. zise el. Okii sşî se înekarş de lakrimî.

— Esşî konii! zise Elena. Dar nenşîndş sş sşfere aşele lakrimî, mi temîndş-se ka ea' în-sşmî sş nş plşngş, emî din kamerş kş doika.

Alesandrş avşsesse frigşrî venite din tşrbş-rarea şe şerkase în zioa trekşţ. Akşm era tre-zit. Se skoalş, se simte bine se înbrakş, mi ese.

Alesandrş fşse toatş zioa aşeia trist, gîn-ditor. Elena îl întrebş şe are; îl roagş sş fie voios. El sşţ reşe.

— Pentş şe esşî trist? îi zise ea. Nş ai nişî şn kşvînt, nişî şnşl ka sş fiî asfel. . .

— Nişî şn kşvînt? . . zise el. . Se poate . . .

— Atşnşî fiî voios! . . bşrbatş-meş pleakş astşzî la o momie mease ore de aişî
veî sş te dşşî kş dînsşl? sş te distrakşî? . .

Eleskş sşrîşe, aşest sşrîşfşkş pe Elena sş devie romie de mşnie.

— Mş krede o femeie vişioaş! îmî zise ea.

— Nş mş voiş dşşe! resşnşse Eleskş.

— Atşnşî rşmşî kş noi

— Voiş pleka, zise el, dar mai departe mi nişî odatş nşmş voi întşrna! . .

O Dşmnezeşle! gîndi Elena, trebsie sş mş esşlik kş dînsşl! . . daka l'aşş fşşe sş pleşe, pentş kşte va zile nşmai, Sniritşl sşş este în-tr'o esaltare deosebitş... se ve distra; î va treşe...

Toată ziua aceea Elena kăţţ se nă vor-
beaskă kă Rana printr'o delikateţ răţ. Alesan-
dră pără măldămit de aceea. Kă toate kă se
întrebă el însăşi, această rezervă oare nă este
o maskă ?

RANA SE DESCOPERĂ.

Kătre acestea cele două dame ce observaă
pe Elena mi pe Rana în toate mişkările lor,
văzînd oare kare ţărbărare în Elena, krezăţ kă
era efektul impresiei ce Rana făcuse asupra ei.
Ele se koncertară mi găsiră kă este timpul ka
Rana să se arunce la nişoarele ei mi să-îdes-
konere amorul său. Zoe kemă pe Rana mi îi
dăte instrăkciuni ce avea să făcă. Acesta kon-
simţi, mi emind din kamera lor, se dăse să păn-
deaskă doare va găsi pe Elena singură.

Elena era în Salon okupată a deşifra la Piano
o piesă de muzikă, era singură, totu osuecîi da-
me mi bărbău eraă în grădină, Rana întră aici

— Ce faceuţi, doamne.

— Mă okup a deşifra, răspunse Elena, o
nouă piesă. Vă plăce ?

— Dămnezeaskă ! . . apoi jăkată de D-ta ? . .

— Ţn komplimînt.

— Nă ! . .

Ranx mezz lîngt dînsa.

— Permitegi-mî, zise el, sî vî sîrî sî lîkrî

— Sîrîneî.

— De sînde voiş încene? . . îmi koperi faga î n mîni, apoi se arînkî la nişioarele ei.

— Te îsbesk! Strîgt el kî patîmî
din mînstî che te'am vîzîst, mî konsîm de amor
mî de dîrere! . . . aî mîlî de mine! . . sî bîrî
ne kît esî frîmoasî . . . nî mî resînge . . .
lîşîmî sî sîer kî voiş fî îşbî! . .

Elena skoase sî dînet. Iatî înkî sî nebî!
îmi zise ea dîrî chea din tîiş împresîne, dar
astî datî este o împertîningî, o însîltî! Ea se
nekîjîse î n adevîr . . .

— Skoaltî, domnîle, î zise ea. Krezî kî
este destî a î ntra î n kasa sîeî femeî kî sîrî
ei dîrentî aî zîche che zîrî?

Vîzînd kî el nî se skoaltî, ea emî reîede
din Salon, mî se dîse î n grîdîntî.

— Încenîstî nî este rîşî! zise Zoe che as-
kîlta la sîrî î n kamera sa lîngî Salon.

— Este sîerîngî . . . rîsînsî Prîncîne-
sa, eş am sfîrîmî tot d'îsîna a îşbî ne cheî kare
mî'aş fîkîst o deklarîşne.

— Esî tîrîbrîrî! zise Katerîna Elenîi.

— Acheastî kasî este o oroare , . . o sî
încetezî a mî prîimi aîrî . . .

Alesandru așzind așeasta, krezu kă fașe alșzișne la dînsul.

— Aaspeșii aș înșenșt sș te sșșere! sint sișșr . .

— Esși nedrent, Domnșle! Șel nșșin, zi, șniș oaspeșii.

— Șniș? daru asta ziseișș mi eșș.

— Dar așești șniș nș esși d-ta . . .

— Niși eșș? zise Georges.

— Nș este vorba de amiși . .

Elena era sșșșratu : o asemenea kștezare, imi zicea ea, este o inșșltu . . Șe voi fașe? . . kăștu a sșșne bșrbatu-meș? . . ox! niși odatu! . . ar fi șn skandal . . . treșșie sș fak așfel in kșt sș pleșe. .

Pe de altu parte în așel moment Raru raporta șelor doă intrigante șșena șe avșșese kș Elena. Ele il aprobatu mi il îndemnatu sș mearșșu înainte.

— Șe te temi? îi zise Zoe. Toate femeile se sșșșș kșnd amanșii le mșrtșrșșesk pentrș intșia oaru kș le ișbesk . . . nș este inșș niși șna kare, kșt dekrșdu s'ar arșta kștre așela șe o ișbeșșe, sș nș komșștimeasku kș dînsul, sș nș simșș! in ainte! mșșne vei reișșșene ata-kșl . . . preșște kș sșșeri.

Așfel fșrș șele din șrmș rekomandatișni.

O ÎNTÎLNIRE.

Alesandru kăsta timpul priinçios ka sã chea-
rã o esplikaciune Elenei, dar nã era nici un mi-
jloc.

— Voi sã-ți vorbesk la o parte, zise el Elenei.

— Sã mergem prin park, răspuñse ea.

Ei plecarã amândoi pe aleele parkului. Sea-
ra începuse sã se koboare. Era o searã de maiș
fragedã mi parfumatã; ka sãrãturile unei kopii
le tinere. Lăna se rãdika în depărtare, mare, rã-
menç mi rãtundã mi reversa torente de lămi-
nã pe pământul întunecos. Un vînt dăce legna
kã volăutate frânzele arborilor, gemetul depărtat
al rîului se îngina kã strigătale kăltorilor întă-
ziat, saș kã lătratul unui kăne destentat din
somnului sãș.

Inima lui Alesandru era plinã de amor mi
de amărgăune.

— Ce ai sã-mi zici? îl întrebã Elena.

— Săi kã nã am isbit nici odatã mi săi
kã te isbesk! . .

— Nã voiș sã săiș! . .

Daca ayeasta este ce vei sã-mi zici, așunçi
lasăm sã mã întork? . .

— Поди сã mã askălăi fărã temere . . .
ceia ce voiș adă sune astã searã, nã se va ma

repeta ničî odată . . mîne plek mi nă ne vom
mai vedea . . ori kare ar fi patima ce ai pătst
să inspiri sffletăli mei, voiș găsî pătrea de a
pătrăsi ayeastă pară . . .

— Nă aste ayeasta sakrifichil ce iui cher...
ar fi pădin . . . voiș să te vără tot dăna ka
pă și amik . . nă mai mlt: lată pătrea ce do-
resk să ai.

— Ayeasta este virtutea... nă poaiș să o am...

— Pentru ce a trebuit să mă iebesă? . .
viața mea era liniștită, veî să o trăbări! repă-
tagisnea mea era kărată, veî să o vestejesă!
însă eu erai ferice, ai voi să sferi! . . iebesă-
mă ka pă o amikă? . mezi tot d'ăna kă noi!..

— Cherî lăkrări nepătinăoase! . .

— Vai! o suiș foarte bine! . . Erî pentru
ce ai fost săpărat? estî poate gelos? ayeasta este
o însăltă amară pentru mine; însă cine ăia dat
drentă să fii gelos? ăi am dat eș parola me-
că te iebesă mi ăi voi fi kredinăoasă? mi a-
tănci ăi am dat în adevăr okăzisnea de a mă
bătrăni? . . ăi am inspirat o patimă? sînt neferi-
chită pentru ayeasta! . . dar nă se poate oare să
făci totăl spre a o stinge? . . pentru ce nă ai
iăbit o altă femeie? . . o femeie ce ar fi pătst
să te iăbească? . . eș, nă mai eș sint în lăme? . .
imi zici că nă este femeie mai perfektă de căt
mine, nă este sfflet mai sblim de căt al meș,

ziyî k̃b f̃b̃r̃b mine ñb maî pogî tr̃bî, toate aces-
tea sînt visele unei imaginaţiuni anrinse. m̃bne se
vor slinge, m̃bne veî romî poate k̃b aî aṽt a-
semenea vise? . . str̃ngeuî toate p̃sterile as-
pr̃uî! . . g̃ndes̃cete k̃b sînt femeie. k̃b ẽş în-
s̃mî povîş s̃b sl̃besk, s̃b kaz̃ş; g̃ndes̃cete k̃b
pogî s̃b m̃b pierzî, s̃b m̃b sakrifîyî . . . aî mil̃b
de cheia che îb̃bes̃yî!

— Elena mea! striga Alesandr̃b. Este t̃b̃rziş! .

— T̃b̃rziş? . . eî bine! at̃ñyî pleak̃b m̃bne,
pleak̃b îndat̃b ñb te maî înt̃rna . . . mî îuî voiş
dovedi ẽş, o slab̃b femeie, k̃b voiş avea p̃sterea
de a s̃feri, de a m̃b kons̃ma, de a m̃gri! . .

— Che ziyî? strig̃b Alesandr̃b. Elena mea!
d̃l̃chea mea fr̃moas̃b! . . o renef̃b aces̃te vorbe!!
bine am ãz̃it? . . m̃b îb̃bes̃yî? . .

— Te îb̃esk ka s̃b mor! r̃s̃ñs̃ñse Elena.

— O s̃şflet d̃l̃che mî s̃şblim! . . che vorbe
aî proñşnat! . Ele res̃ñb în s̃rekile mele ka
koñcertele îngerilor! . . k̃şrgenî ore de ferivire! . .
atrib̃sit dar s̃b fîş ferive în aces̃t̃b viead̃b! . .
d̃l̃che este ferivirea! . . ak̃sm îmî pl̃che s̃b tr̃b-
iesk! . . viaa, ñb este nimik maî d̃l̃che de k̃t̃
viaa! . . S̃ñs̃ne-mî ink̃b odat̃b k̃b m̃b îb̃bes̃yî?
dar temete a o s̃ñs̃ne prea d̃l̃che, k̃b̃yî poate
s̃b mor de ferivire, sãş maî bine, f̃b asfel ka s̃b
m̃b p̃ñb che miñstele de ferivire ñb se op̃resk

în kârsul lor: kâcî mîne poate . . . dar pentru ce ne vom grîndi înk la sferingî?

Elena se şita la Alesandru kă admiragîne. Vorbile lui îi fîcea plîcere mi tot deodată o înspîimîntăş. Ea însuşi nicî odată nă izbise; Ini-ma ei se deskise mi amorul sîş arzător se rîvîrsa ka şa torent ce konstrîngş în sînel stîncilor, aflî pînă în sfîrşit o emîre.

— Mă despreţuescî poate, Alesandre, zise ea, ox! şune kă nă este aşa! . . tş mă skşzî kă am avş aţeastă slăbîcîne? . . şune-mî, kă nă am îşbit nicî odată, kă sînt tîntîr, kă am drentate şă te îşbesk; năskocesce, minte daka va tribî, ka şă mî daî kşvînte kă povîş şă te îşbesk, kâcî vîzî tş, înţep a krede kă sînt o femeie kriminală? . .

— Elena mea! dară, aî avş drentate şă mă îşbescî! . . . kriminală zîcî tş? pentru ce? . . nă, şşletşl meş, eşcî divină! . . lşmea ar trebî şă şî şă inkine . . .

— Ce-mî pasă lşmea! zise Ea . . . Tş, mă respekşî?

— Te respekt mi te ador! zise Alesandru . . . nă şcî, şşletşl meş, kă eram şertat kă aţeastă lşme mi tş eşcî kăşza de m'am înrîkat? . . o lşme ce are în sînel ei o fînguţ atş de frşmoaş, poş şă nă o îşbescî? . .

— Dar kînd aţastă fînguţ este slabă? kămine?

— De unde ađi lăat kă trebsie a desne-
đđi pe 4ei 4e ne iŕbesk! . . 4ine kătează să
fakt ă4eastă lege kontra legilor natŕrii? . . a-
kolo unde ă4eastă temere ar aveă kăvint să e-
siste, akolo, sŕfletŕl meŕ, nă este amorŕl 4el
sin4er, 4el răsnektŕos.

— Snăne-mi inkă ă4easta . . . voiŕ ka a-
morŕl tăŕă să fie sin4er mi respektŕos! . . ox!
sint esigintă . . . voiŕ să mă iŕbes4i kăm nimeni
inkă nă a iŕbit . . . kăm devotŕl iŕbes4e pe Dăm-
nezeŕ . . . voi să ŕiđi 4erŕl mi pămintŕl pen-
tră mine . . să te ŕiđi pe tine însăđi...

Ălesandră era transportat de ferichire, ei me-
dea pe o bankă, el îi lăase o mănă mi o străn-
gea kănd pă inima lăi kănd pe băzele lăi în-
făkărate. Vintŕl dă4e sŕfla mi răkorea frăntea
sa arzând. Natŕra ea însămi părea kă se află
în momente de volăntate.

— Oare kăgetat-ăi inkă la mine de kănd
te am văzŕt? . . asta să fie grija ta! . . prives-
4e-mă! . . kăt es4i de frămoasă! kăt es4i de
noetikă! . . Daka vre odată sŕfletŕl lăi Dămne-
zeŕ ar lăa o formă de argil, ka să se arate oa-
menilor ar lăa forma ta, Elena! sŕfletŕl tăŕă este
șu parfăm 4e ne îmbată de ferichire! . . kăge-
trile tele sint săave ka visele fe4ioarelor; sintimen-
tele tele sint kalde ka razele soarelăi de maiŕ!..
o lășmă a mă înbăta de amorŕl tăŕă! . . natŕra

ea însuși iubesce, ea pare că ne privesc și ne
xîce, grăbidivă, ișbidî! căci mîne poate nă vezi
mai fi! . . varșă sfîletăl tăș în sfîletăl meș! . .
cine poate să mă despargă de ceaia ce iubesk? .
cine poate despărți bazele înfăktrate ale că-
lătoriei arse de friguri de anele reci ale fîntă-
nilor? . .

— Alesandru! . . mă sperii! . .

-- Omul nă trîiesce de căt în timpul căt
a ișbit . . . dăca ar trebî a ne destenta din
acest vis dălce vre odată, fakă cheră să ne des-
tentăm nămai spre a koborî în mormînt! . . la-
sămă să sorb parfămăl desfătător al sfîtrei tele!
lasă-mă să mă înbăt de sîrștările tele! . .

Cheră mi nămîntăl pîreaș că se konfăndă;
bazele celor doi amănî se întîlniră întî'o sîrș-
tare volăntoasă, sensațiune cerească! . .

— „Alesandre! zise Elena. Să plecăm de
aici! . . oaspeții ne astentă . . .

-- Să plecăm, zise Alesandru.

Plecară către kasă.

Aceia făse o noante dălce pentru Alesan-
dru. Era ișbit de singura femeie ce era în lume,
dăne gîndăl săș. El adormi legănat de iluziuni
de fericiire. Elena însă treacă toată noantea în
răgășne. Ea se răga că să se stingă în inima
ei amoră ce o konrinsese, săș să i se dea nă-
terî de a rămănea kărată. O ideie o kon-

sola. Spera kă Alesandră o să plece mi 'asfel va evita ori ce perikol.

Cele dintâi răze a le soarelsă găsiră pe Alesandră în grădină. „Aici zise el, arătând o kanapea de lemn, băzele ei mi aş zis că mă izbesce! aici iam dat întâia Sărutare! . . vai! această sărutare va fi oare cea dintâi şi cea dăpă şrmă! . . ce krădă ar fi ferichirea dacă ar fi atât de skurtă! . . .

El se dăse în kiosk. Akolo găsi pe Katerina.

— Eschî bine? îl întrebă ea.

— Sînt fericit. Îi răspunse el.

— Ferice? . . gîndesce-te bine la cea ce zici! . ferichirea este o pasere care se pîne numai pe arbori verzi şi înfloriţi . . . nu ai aceste kălităţi? . .

— Kăm?

— Că karakterul ce ai? . . este că nenş-tindă să fii fericit! . .

— Mă sperii! . .

— Eschî skimbător; fantask; visionar! . . măne te voiş vedea iară plecând! ori vei ră-mănea aici ca să ţarbări pe biata Elena ce dă poartă amicitia de soră . . .

Aceste vorbe îl înkredindară că amika Elenei ştie că el o izbesce.

Elena veni aici, Ea întinse mîna lăi Alesandră şi sărută pe Katerina.

— Bărbat-meu îmi scrie, zise ea, dacă veți voi să mergem la Telega să vizităm ok-nele?

— Eș merg, zise Katerina.

— Tu?... bine! dar nu este destul ... trebuie să mergem totuși ca să poată merge și eu... Să konsultăm pe cei alți! . . . , vii? întreb ea pe Alesandru? . . . ca să vii... alfel voi fi nefericită acolo!...

— Viș, răspunse el.

O CĂLĂTORIE SPRE MUNȚI.

Această idee se priimi de toată lumea. Se preparară două trăsuri pentru dame. Zoe se puse într-o trăsură ca principesa și ca Rana, în cea laltă trăsuri se urcă Elena ca Katerina. Aleksandru și ca Georges să pșere pe capra kalescei. După două ore de kale, trăsurile intrară în Câmpina, de aici iară o direcțiune către Brebș. Ajunseră în fine la Telega către miază zi.

— Nu ai mai făcut nimic? întreb Zoe pe Rana.

— De eră fuge de mine... 'mi-a fost peste peșting să o mai întâlnească singură?

— Trebuie să o întălinesc... în această călătorie va fi mai lesne de cătat akasă... trebuie să te grăbesc... timpul trece mi plânz-rile mele pot să kază...

-- Astăzi, voiș mai încherka.

— Oare acest Aleksandr Elesk nă-i face karte? întrebă prințesa. Krios om! el nă vorbeste kă noi!.. pătă kă natăra i-a fostă pătinitoare!.. este sâlbatek!.. mi se pare kă este mi mândră?.. dar defektăi cel mai mare ce are, este simpatia lăi pentră ideile mi oamăniî noi! ce boală!...

— Boală! ai drentate zise Zoe este o boală, nă vezi kă din această kază toate lăkrăile se paralisează?... înșă nă este vina lor!... kăza rătăci este,.. dar pentră ce voiș mai sune?... kă femeile se gverneș cu Stat amar: a celor domnitori kări nă vorș voi să înțeleagă această masimă!... damele sânt neîngrijite! Dacă bărbăte-meș se alegea Domn, lăkrările eraș să ia alt kărs.

— Dar bărbăte-meș? era mai sigără, dacă revoluționariî nă făceaș kă poporăi presisne asăna Kamării.

— Bărbăte-meș era mi mai sigăr! este mai kănoskăt în pară. . .

— De căt bărbăte-meș? întrebă prințesa

— Mai ponşlar . . . apoi are mi eşperîm de lăkrări.

Ele se şitară şua la alta mi închepă a ride.

— Să lăşăm glăma prinčinesă, bărbat-tăş era pentru Bibeskă.

— Vorbe! . .

Kând am azeit că la 24 Genarie s'a ales Domnol Moldaviei, m'artrisesk că atăt m'am miniat pe *babu-rada* mea, în căt, perzînd toată răbdarea, 'i-am dat patru palme mi l'am skăinat.

Aceste căzături kred că ne sakrifkăm a trăi kă dăumi pentru okii lor! Eş kândă oi perde şperanşa de domnie, îl gonesk!.. ayeastă şperanşă este tot ce poate să ne dea. alfel, ce astentăm de la nise finşe ce nămai sânt niçi oameni!.. te inkredinşeză că atănu am făkă mi alte sakrifce: 'mi am lăsat amantol meş, tot kă gîndol că mă voiş face doamnă, rideam de mine înşămî vîzînd-mă silită să koketeză kă căzătura mea de bărbat.

— Nă este frămos bărbat-tăş, ai drentate, zise prinčinesa.

Poate să se ia de mănă kă al tăş, răs-năuse Zoe.

— Nă zik alfel. . .

Vorbeai de Aleksandră?.. ar face şu amant frămos.

— Este urea simțimîntal... nă-mî plak a-
cei oameni.

— Eă amă en kanričiă...

— Nă kreză să rezșemti.

— Strikă să încher?

— Închearkă... Eă voi încherka lăngă Ge-
orges.

Asfel eraă vorbele ce îmi skimbaă aचेste
doz femeî — Nă este nimik esăgerat: aचेastă
skoală de konșpijine esistă înkă. Se personi-
fikă în kăte-va dame kare, nă nămaî sânt nriimate în
societate, lăsată kă femeile tinere, kărate, ino-
cente: Dar sânt văzute kă distinkjine; inkon-
jurate de respekt, de laude de toate familiile ce
lămea respektă. Vișiel este nobilat, grazie so-
cietății! Kă aचेste triste datine, virtăgite kă-
tă să lase lokel lor vișirilor mi să se askănză
kă rășine. Oare societatea ce toleră aचेastă da-
tină, ba înkă o 'nkăragează, îi dă prestigiul to-
nălăi bșn, parfămăl romanălăi, nă este o kom-
plikie kă cei ce profesă aचेste nriinii perză-
toare? nă este din parte-î cel năgîn o slăbiciu-
ne kriminală? legătări de rădenie, ne de o par-
te, prestigiul ce dă o mare avere ne de alta,
înrișă asăura societății privată de nriinii
de moralitate mi daă naschere aचेstă fenomen
monștrăos.

Kăltorii noușrii ajănsertă la Telega, unde
*

gʒsirʔ ne nostelnikʒl. Eī se dechiserʔ sʔ se ko-
boare în okne. Mai nainte ačeste mine de sare,
presintaʒ ʒn aspekt însuʒimʒntʒtor: mʒna omʒ-
lʒī sklavʔ a esnerienḡeī praktiče, sʒna ʒn pʒḡ
în tʒrīnʒl sʒb kare se dovedea mina de sare.
Din fʒndʒl ačestʒī pʒḡ ʒma kʒ sʒnʒtʒra în toa-
te simḡrile, dar totd'aʒna koborīndʒse pʒnʔ a-
jʒngea la o lʒrgime mi adʒnʒime straordinaire,
ne gʒra okneī kobora kʒ o fʒnie mi ne skri-
nete, o roatʔ ne kare se ameza ʒn om. As-
fel se praktika întrarea ʒiokʒnaʒilor în oknʒ.
Kondamnaḡiī eraʒ datorī sʔ lʒkreze în fʒndʒl
ačestʒī abis zioa: noantea iī skotea. Eraʒ însʔ
o kategorie de ačestī oameni kare nʒ eʒeaaʒničī
odatʔ de aičī, ʒniī iar kare se arʒnkaʒ în ok-
nele pʒrʒsite. De kīḡī-va anī minile se fʒkʒrʔ
ne ʒn sistem Eʒronean, astʒzī este o skarʔ ne
kare însʒmī damele not sʔ kʒboare kʒ înlesnire,
Gracie Domnʒlʒī Stirbeī! însʔ ʒelʒ mai mare
avantiḡiʒ este kʒ a skʒpat de inʒndagiḡnī la
kare mina era sʒpʒsʔ înainte.

Damele noastre fʒrʔ întimninate de ingine-
rʒl Kerayoni, kʒrʒia ȕara este datoare reḡorma
saīʒtarʔ. Le întrebʔ daka doreskʒ sʔ între în
minʔ, prinʒinesa mi Zoe refʒsarʔ; ʒeī alḡī es-
primarʔ doringa a intra. Atʒnʒī toḡī lʒarʔ kʒte
o lʒminʔ în mʒnʔ mi se pʒserʔ a koborī skʒ-
rile.

Ranș șrme îndatē dēnș Elena. El profitē de okasiēnea che i se presintē ka sē repete deklaraiēnea sa amoroasē. O deklaraiēne de amor, koborēnd în oknē, este cheva original!

— Doamna mea! De erī fēgī de mine? ... este oare atēt de șrētē fanta mea, ka sē mē linsesk de fericiērea de aui vorbi? . . .

— Fanta d-le este nardonabilē... atēt nș-mai kē trebie sē se îndrenteze la altē persoanē.

— O Dșmnezeșle!... așa dar este zis... toatē viașa mea trebșe sē șșfer!..

— Șșrmansl om! zise Elena, imī insnirē desgșst mi disnreg!... kētre așestea el made inkē printre noi mi natima sa, minșinoasē saș realē devine mai tare... 'mī-e teamē de vre șn skandal . . .

Asfel kșgeta Elena. Ranș che nș simșea nimik, che jșka o rolē din ordinșl stșpnșnșșl, o rolē kș kare înșenșse a se osteni, nșmai zisē nimik, El înșenșse a stima mi resnșkta pe Elena, mi se simștea pornit mai mșlt în favoarea Elenei de kșt a Zoei.

Șșiș bine, imī zichea el, kare este rola mea; Sē fakș sē mē ișbeaskē așeastē femeie. Dar nentș che? kare este interesșl stșpnșnș-miī? . , Imī vine a krede kē Zoe va sē fakș șnș rșș așestii femeī mi se servē kș mine, mi che rșș?

poate ca s'ar o niarz' daka ea s'ar înamora de mine! n' am' face mai bine s' o las în pace mi s'ă-i raport eî k' n' por' nimik? . .

Iat' k'm se g'ndea Rana,

K'ltorii noutri aj'nsert' în f'ndel minei, vizitar' toate k'ile, v'z'z' kondamna'ii, vorbi- r' k' d'nnii. Aflar' k' eî era p'nsuî în xea- r', mi noantea k'nd îi skotea' mi îi b'ga' în înkisoare îi p'nea' k' k'te s'n p'ior la s'n b' t'k mare. Toate a'este trat'rî barbare p'nt'r' k' n' avea mijloace a kl'edi înkisori solide. Eî aflar' înk' k' b'taia n' se desflingase fonk- tionarii prin' k' ab'z'rî, mi dagî în j'deka- t' de s'n minister. era' reintegrat' de minister'l' ce venea în s'rm', mi reînchen'sert' a ab'za. A- cea'sta t'k' s' se mire damelc.

N' este nimik de mirat. Se vindek' ane- voit' o boal' ce într' mi se res'ndemte în toa- t' întinderea s'nî korn. A'est r'ă n' esist' în k'p'î-va indivizi, cî mai în societatea întreag'. Era înk' mijlok de vindekare daka regim'l' no' ar fi ad'os stabilitatea l'kr'rîlor în p'ar'; daka s'n minister, sig'r k' are s' r'm'be mult timp, ka- nabil k'tre a'estea, integr', enmik al nedren- t'p'ii mi în a'inte de toate p'g'în p'rs'tor de o- pinisnele politice ale partidelor de p'stere, ar fi p'os interesele generale mai ne s'ss de interese- le de partid'. Stabilitatea f'se lovit' de la în-

venstul nostru regim, adunarea komusș în majoritate de oameni ce dau preferință ideilor și oamenilor vekî, nu suferi nici un minister. De două ori fusesse înkisă pentru că cerșese kădereă ministerelor; de două ori alegătorii trimiseră pe aceeași denstați, ministerele se schimbă înkă. Dar aceste schimbări de ministere au fost fatale. Pe deoparte adunarea se joca cu ministerele, nu făcea nici o lăkrare. și aceasta sistematică; pe de altă parte ministerele, okupate de politici, lăsaă la o parte ori ce lăkrare de administrație. Abia unele începeau o serie de lăkrări, și adunarea le da vot de neîncredere, ele lăsaă lokăl altora, care veneau să strice tot ce ele făcuseră: Să schimbă funkționarii publici bănuind că sunt de ideile ministrilor precedenți și să preia alții de ideile lor. Sub acest raport ministerul nu se mai gita care eraă capacitatea, integritatea, moralitatea oamenilor! Eraă nedemnă, xărșnitori, dauă în jădekă, kondamnă, puțin le ură, numai să fi avut o koloare politikă a lor, eraă pșmii săă pștrauă în funkționările lor. Eraă kapabilă, integri, dar dacă nu eraă de koloarea lor, se alungăă. Ministerile, se schimbă de mase ori ne an, prin șrmare de atâtea ori ne an țara kăta să se șgăde pșuă în fșndamentele sale: răsă vine din bazele legii elektorale a Konvenșiei ce dară numai pro-

prietarilor drentări elektorale. Konvengiența des-findează privilegele proprietarilor și kemă iară pe proprietari ka să esekste ačeastă sentință. ačestia ne kștezând să înfingese privilegele lor niči să le reintegreze, preferară să se tăraskă lăkrările, ka să paralizeze totu. Să niară stabilitatea, sigșranța, kreditu.

Kulțorii eșiră din okuă, făkără kște-va visite la damele fonkționarilor. unde nă așziră de kăt nemălugmiri și kritiči asșupra psteri e-sekștive, Elena șrmă pe bărbați săș la o parte și îi zise:

— Amă vrea să vedem mănăstirile, pănă la Sinaia.

De ce nă!.. Eă nă pochiș să vă însoneșk dar voi mergeți! ne ačeastă kale sînt Brebș; Poiana, Lesnezile, Sinaia, dormiți la Brebș, mănă veți fi la Poiana, Lesnezi... veți trece noantea la Sinaia.

Elena komșnikă ačeastă ideeșelor aldi kulțori kare priimiră băkșros. Ei plekară de aichi printre dealuri și văi verzi și pădșrate, pozi-șionă desfătătoare! de kare oki se răsneșk: și nă se mai sateră!.. Dșnă kăt-va timp ajănseră la Brebș, ačeastă mănăstire este ameșată pe o masă de pămînt ședă — ce se întinde de la mală patșlă Doftani pănă la poalele șnormășșii șpre răsărit, ačeastă masă ea însăși se afla la

o înălțime de 150 picioare de la fața apei. Mănăstirea odihnesce spre nordul mesei de pământ lungă mal; de aici se face o vale apoi încep alte dealuri, în această vale, la satele mănăstirii este un lak foarte adânc, ce seamănă să fi fost în vechime o mină de sare: apa este sărată. Această mănăstire este fondată de Matei Basarab. Aici doamna Elena, femeia sa, caută adăpostire în timpul războiului lui Matei cu Vasile Lupul al Moldaviei. Mănăstirea este a Statului și depinde de eforia Spitalelor.

Klătorii noștri află aici ospitalitate plăcută. Egumenul era un om cu spirit. În anul 1848 luase parte la mișcarea revoluționară: Se esilase în țări străine mai multă ani. Întorcându-se, priimise această mănăstire de la guvernul de atunci.

Kasa era aceea din timpul lui Mateiș dar reparată cu un singur rând, dar mare și spațioasă, cu o galerie lungă, lată și copertă cu copertamentul general al edificiului. Ea punea locuri între o serie de camere și nișuri de cal chiar din fața casei, despre curte.

Egumenul le dădea o masă primărie, în timpul mesei fie care făcea observațiile pe-î plăcea în sokoteala mănăstirii și a bătrânului Egumen.

— Să știți că acest om este din cei cu re-

gşremtî mî şu om kare îî kondşse noantea la marginea ȣării mî akolo îî dete în mîna rşmilorş!..

— Da!.. Strigă prinçinesa.

— Подї съ-лş întrebî.

— Este kş pştingă!.. dar atşnçî este şu om kş inimă... mî eş kare îî kredeam şu ş-çigştor!.. Dar çe pşkat?.. este revolşionar!.

Şçî şu lşkrş? zise Georges lşî Aleksandrş.

— Çe este?

— Prinçinesa îşbesçe vinşl . . . vinşl kş-lşgşrşlşî este trşdştor— xai şş-o îmbştm!

Çe idee!.. o lăşitate!

— Açeasta o face ea singşrş la Bşkşrestî.

— Çe desgşst!.. fş!.. dar şş nş şçie niçî Elena niçî Katerina.

— Lasăte ne mine!..

Georges montî Egşmenşlşî kşte-va vorbe la şreke.

Dşpă kşte-va minşte. zise.

— Nş şçiş daka doamnele nş vor voi şş gşste o tşmîoasă dşlçe çe se afla în mşpnşstire de treî-zeçî de anî.

— Se poate? ziche prinçinesa.

Egşmenşl dete ordin şş adşkă doş bştelî de tşmîoasă. Vşrşş el singşr în paxarele da-

melor. Elena și Katerina nu vorîr să bea. Prin-
cînesa și Zoe bărîr.

Prinçînesa se plecă la drekilă Zoii.

— *In Vinum Veritas!* nu putem să-î în-
demnăm a bea? poate vom afla ce simt pen-
tră noi!

— Mî-e teamă, kăci kată să bem înșine
noi?

— Să ne prefacem, zice ea.

— În stîntatea societății de față! zise
prinçînesa. Zoe, Aleksandr, Georges, Eghmenș
îi respușeră. Ele gîstară, gîsiră vinul deli-
cîos și kă înçetă demertară naxarele. Zoe ri-
dikă și ea nu toast kare avă ațeeamî soartă,
veni rîndel lăi Aleksandr, al treilea naxar fă-
se destel kă să fătă să se țîrbîre spiritele a-
chestor-dor dame, aveă o mare plăcere de vor-
bî. Lăsară vîlă de nădoare ce mada atît de
bine femeilor bine kreskute, vorbiră despre mîl-
te lăkrîrî kă o neîngrijire kare fătă să roma-
skă Elena și Katerina. Cele din tîiș obiekte
ce se presintară în imaginășnea lor, fîră a-
manșii lor. Elena protestă kă o doare kanș
și se skălă de la masă; Katerina o șrmă.

— Bine aș fătă kă s'aș dăș! zise prinçî-
nesa lăi Georges.

— Estî tot ne gîndîrî? întrebă Zoe pe A-

leksandr. Dacă amî avea un amant atît de trist
amî mîri!..

— Aĩ ʒuʒl?

— Am avst... yine n8 are xaxl? ..

— Aî drentate!.. dar akum?..

— Акѣм? .. нѣ почиѣ съ ам, дака нѣ почиѣ съ ѿѣ исбитѣ де чѣл чѣ исбеск!

— Işbesyî ne çipe-va kare nê te işbesye?

— Poate... dar îţi voiş spune aceasta mai târziu...

Maī t̃yziš ?.. mī pentr̃s c̃e ñz ak̃sma ?.. o
s̃b tr̃bīm p̃r̃ñb at̃enčī..

— Tot ce-ni no^{ci}ș s^une este k^u e fr^u-
mos... dar... melankolik!

-- Of!..

— **Și** kă așî fi cea măi ferice din lume
kănd așî avea nămaî speranța kă vôiș fi isbi-
tă !..

Aleksandr  ngelese singur vorbelor ei. A-
ceastă femeie  m  zise el, este o mesalină. El
se rovineaz  mi  nsese canal  n t ler.

— Georges! zise prințesa, nș-mi faci niș
odată komplimente... mi kș toate aștea șnt
înkș tînkș mi frșmoăș!.. în adevșr voi nș
șșinș șș izbîșș!.. șe diferenșș din voi mi ofi-
șerîș rșșî!.. șe oameni galanșș!..

— Ns krede kɔ sɪntem fɛrɔ inɪmɔ?

— Ши че не este de folos inima, daka нѣ се esprimă...

— Aî эн amant . . .

— Nѣ-mî mai vorbi... нѣ l'am iăbit, apoi a plekat la бѣі... am keltăit mălgimă de bani kѣ dănsă!...

— Ax! Era ostenit!.. zise Georges.

— Estî эн impertinent! zise prinčinesa rîzînd; dar îyî ert pentru kѣ aî fost profet.. S'a dăs la бѣі . . .

— Dar prinčinele Iordake нѣ бѣнѣia?

— Че-mî pasă? нѣ poate sѣ zikă nimik, am kăvintele mele!..

— Mî-e frikă sѣ нѣ fiă silit aî şrma!

Prinčinesa îl lovi kѣ degtele peste gърă.

— Nѣ lăa în răă!:

Katerina апărs akolo.

— Че mai medeuî la masă?.. le zise ea, Sѣ mergem la lak... apoi apropiîndse de Eleskă îi zise.

— Elena te kiamă...

Aleksandră se skolă mi se depărtează kѣ Katerina.

Zoc че se astenta la o deklarăişne poate, văzând kѣ Eleskă o pătăseşte kѣ atăta indiferină, se mănăie.

— Ох! ачеастă femeie!.. o voiă gъsi tot d'ăna în kalea mea.

— Ce faci acolo? întrebă Elena pe Aleksandr, mi ce sânt aceste femei nerășinate?..

— Le am cunoscut în casa d-lei respunse Aleksandr cu răceală.

— Ai dreptate, zise Elena. Dar vorbele lui Aleksandr îi făcuseră rău, okii ei se înnăscuseră de lacrimi . . .

— Ce vei?.. asta este societatea... nu poți să faci nimic chiar în singurătate.

Mai puținți urani mi uranice, veniți la mănăstire, fiind în acea zi xramel bisericeii. Eghmenul dase ordin a se pune masă lungă în kerte la care uranii erau kemați să mănânce. Elena văzu printre fetele de urani, una care se distingea prin grațiile sale. kerpunia kostmă-lui. O kiamă. Ea se urcă în kasă mi intră la Elena însoțită de maikă-sa. Era frumoașă în kostmă-lui să, kamașă de pânză albă, era kăsată la mănecii cu mătăsuri de kolori diferite mi cu flori; mănecile înkă erau brodate, sînel kămășii înekat de flori; se kăpa pe un sîn alb ca ninsoarea, mijlokul era închină într'un brîș roș de lănt înkărat de flori; neste kămașă pîrta de la brîș în jos o fâșă de borangik kreu. Pîră înuletă în doș koadă pe spate foarte jos; neste kap prinsese un vîl săl maramă de o stofă albă mi fînt prinsă în doș așe așel în kăt plătea pe d'asupra pîră-

lăi. Katerina îndată ce o văzu, alergă la dînsa şi o sîrîră.

Ea îşi năsese mîna la gît, şi nu ştia ce are să zică.

— Cum te kiamă? o întrebă Elena.

— Maria, răspuse ea, aचेastă femeie este mămă-mea. . . .

— De cîtă ani eşti?

— De mai-spre-zecе.

— Ai tată?

— Am.

— Eşti frămăstă, fetiţă, şi rog pe Dumnezeu să te facă să fii fericită!..

— Fericită!.. zise ea, şi lăsa ochii în jos.

— Nu este fericită, sîrmana!.. zise mamei-sa că ochii plini de lacrimi.

— Pentru ce? spunea-mi!.. nu vă fericiţi..

Bătrâna lăsa vorba şi zise...

— Răbăţ-mă! va să o măriţi dăne şi romani că avere... dar nu e dăne găstă ei... ce să zică! Ei îi plache altă... aчela e sîrak... Dar poţi să faci pe Petre să iasă din gîndă lăi? peste zecе zile o să facă nănta... a slăbit biata fată de abia o kănosk eşti mămă ei!.

Fata îşi ascunse faţa în mîini.

— Pretăstindenă, în toate clasele omăi este aчela; zise Elena— poziţionarea fetei seamănă că a ei, ea asemenea trebuia să se încline înă-

întea voinței zădărnice nădăruite mi se ia în om
kare nă-l izbea. Kâte savenire năkăste ml tris-
te nă i se presintă, inima ei era atinsă.

— Și unde este cel izbit mi sbrak? întrebă
Elena.

— Șmbă ka în nebună! zise bătina, va să
între în oaste...

— Ce avere are ginerele.

— Patru boi, două vaci mi patru sute lei.

— Ei bine!.. acela ne kare Maria izbesce
este mai bogat: are mease boi, două vaci.

— Și trei mii de lei!.. șrmă Aleksan-
dră...

— Măldărimă nentru dînsa! zise Elena lăi
Alesandră.

Bătina nă înțelegea mi zise.

— Ba nă are nimik, sbrakă!..

— Îi dăm noi! response Elena... Să ke-
me aică ne btrbată-tă.

Acesta se afla prin kărte. Veni îndată.

— Dacă btiatsl ce e drag Marii, ar avea
mase boi, trei vaci mi trei mii de lei, i-ai da
ne fie-ta? îl întrebă Elena.

— Iamă da-o, response btrînsl, kă mi mie
îmă plăce mai mult el de kăt cel alt... dar e
sbrak.

— Nă e sbrak... El are stare... i-o dăm
noi. Măne să veniți să lăam vitele mi banii de

la părintele Egemen și Dominik să facă nișta.

Amândouă bătrînii rămaseră miji; fata se aruncă la picioarele Elenei, așeasta o sără și o sără pe frunte.

— Akem nă veî mai fi nefericită... îi zise ea. Țăraniî emiră dăne țe mîlîșmiră în felul lor.

— Voiș să-î kășnă! zise Elena.

— Minănată ideie! zise Katerina. La Făneschi Dominik...

— Iată o niștă! zise Aleksandr, ai mîna bîră, însoară-mă și pe mine?

— Pe D-ta? nă! zise Elena kă vocea jîmătate, veî face pe nevastă nefericită!

— Ka să fie așeasta, ar trebă să o isbesk kă adorășne, kă nebăne!...

— Să isbeschi?... kădechi kă dăka isbighi o femeie kă natimă, avechi drentă să o facă nenorocită?...

Să o însătați printr'o gelosie nebăne? să țărărați sșfetă ei prin kăprichi, atăchi kăad viaga i se pare mai dăle?

— Doamne!... kăt de egoisti sșnt bărbăni!... zise Katerina.

— Țe kăstăș țăraniî așeia aichi? întrebă Prințesa țe întră atăchi kă Zoe și kă Georges.

— Of!... aș lăsat dănuț dănușii miros de mojiuți!... zise Zoe.

— Elena îi face haz... aveste finge ce mănâncă mămăligă! zise Prințesa.

— Ce gâst!... finge kare n'aș de kât figura omenească, mai zise Zoe.

— Dar kare aș figure naturalc, fragate, rămene... zise Eleskă. Să fi vâzât o fetiță adineauri?...

Lasă-mă kă mojiuți! De kând kă regimul de libertate; s'aș obrăznicitș mi ei! nă nouișăi mai ei la lăkră fără să le mai plătesci... mi dăka năi să-i bată, se lădă kă o să se plîngă la kărmasire!...

— Ce fel? întrebă Aleksandră, dăranii ne momiile D-le nă sânt bine tratați?

— Mi ce vor mai bine? năce vite!... Eș o să-i gonesk ne toți dănuț momiile!... Sânt revoluționari. . .

— E trist, e krăd, e barbar ceea ce sună Doamne! zise Eleskă. Ce fel? este o mară în lume unde dăranii sânt răș tratați mi unde cei ce kăstă săi protege trek de oameni revoluționari, kriminali; mi ayeastă mară este para românească, ce are o konstituție bazată pe urincini de libertate, egalitate, umanitate!... mi români se mai zikănkă o nație liberă; mi Europa nă tremură în față kă ayeștă suktakol de barbarie!... ro-

*

mănuii pentru români sunt mai krșzide kăt Tsr-
chii, de kăt Rșmii, de kăt Așstriachii!... Iatș
nenorochirea ačestei națișnii!

Če națișne? zise prinčinesa, nș este na-
țișne romșnș!...

— Doridi a vș prezmbła kș lșntrele n
lak? întrebș Egșmenșl.

Se skșlarș, emirș, mi pșrčeserș kștre lak
printr'o grșdinș. Doș lșntri îi priimi pe togi.
Ei se pșserș în lșntri astfel kșm eraș în trșșșri.

— Șnde estii? întrebș Zoe pe Ranș kșnd
nlekș lșntrele.

— Lșkrșl merge bine akșm, respșnse ače-
sta, niči mș astentam....

— Bravo; rșspșnserș eie.

— Mi-a dat mșna mi am sșrștat-o de o
șștș de ori...

— Foarte bine! zise Zoe.

— Eram sigșrș! zise prinčinesa.

— Mi-a zis șș fiș diskret, mai zise Ranș,
kșčii de nș, va mșri!...

— Merge bine! înainte.... zise Zoe.

Lșntrele se prezmblarș pe lak.... Soarele
era aproape de kșlkare; șmbra mi rșkoarea se
rșvșrsa în aer, mșlșime de femeii ȋe albeaș nșn-
zele pe malsl lakșlși; akșm le strșngeaș mi se
întșrnaș akasș kș trșmbele pe kap.

Aleksandrș înčenș șș kșnte o barkarolș,

atât de dălcă, de sǎvănț, de melankolikă, cât a-
tinse toate inimile.

BARCAROLA.

Kolo unde se înclină,
Salvia ne ȧn mormânt,
În a stelelor lămină,
Legănată lin de vânt;

Unde 'nserile 'n tristate
Se așde ȧn dălcă val,
Săsuinînd kă voluntate,
Săb ȧmbrosăl, negră mal;

Dămă, dămă, loupătare,
Fie noantea cât de rea,
Akolo în întristare,
Zăce moartă dălcăea mea.

Această barkarolă pătănse inima Elenei. Ea simțea o presiune dălcă mi dăreroasă asă-
pra spirităslă ei. Era poate ȧn presimțimânt de
dăreră che o astentaș în viață? era regresăl dălcă
che al ferichirilor che nă nățse să găste?... ȧm-
bra askăse okilor streină lakrimile sale che îi
înroă fața.

— Nemaî kanta, zise ea lui Elesk, kândi
ama de fals astăzi!.. -

— Ce e acest capriciu, Eleno? o întrebă
Katerina.

— Am un presimțământ, Katerino, că voiș
muri în curând....

— Iar că idei triste?...

— Nici odată n'am fost mai neodixnită ca
astă seară....

În acel timp bătrăile se internaș la masă
de la care pleaseră, în barka cea altă Zoe zi-
se principesei închet:

— Aleksandr, dacă nu mă închel, moare
de amor dăru Elena, voiș să-î spăiș că Elena
are un presimțiment pentru Rana.

— Bine, respunde aceasta.

Kăltorii se grăbă ne mai mi părăsere
către casă. Zoe cerș brădui lui Elesk, acesta
îl oferi.

— Ei bine! amabilă mi înfocată meș ad-
versar politic! Îmi pare rău de un lucru?...

— De ce lucru?... întrebă Aleksandr.

— Vă pierdeți timpul că politica ... ne
când alții îl întreabă degeată atât de bine!...

— Mi-ai făcut remădăne de om care se
okupă de politikă: este nemeritată. Că pentru
timp, fie care îl risinesce căm îi place....

Ei ajănsere atânci.

Депт о орт, эн serv veni ми zise lxi Aleksandr кт il invit D-na Zoe în kamera sa. Aleksandr avea un defekt че il fъчea nefericit, era бѣнѣтор. ачест defekt la эн om че isbesче кт patimъ este o адоуѣратъ кастъ de амѣртъчигни пентр el ми пентр чеi че el isbesче. Vorbele Zoei el нѣ le ситase. Ele il фѣксеръ a бѣнѣи кт Зоѣ are сѣ-ї спѣie ачѣia че el ardea ми tremъra сѣ аfle. Astfel нѣ intъrzie de a se дѣче la кемarea че-ї фѣкх Zoe. Inima lxi palnita ka 'naintea энѣi mare perikol.

„Че poate сѣ-ми спѣie ea în sekret? Se întreba el. „Еѣ имi pierзѣ timaѣl, ne кѣнд алдii il întreбѣingeазъ атѣт de bine!... мi-a zis ea? мѣ перзѣ.... нѣ ingeleg.... Саѣ маi бинѣ нѣ кѣтезѣ a бѣнѣi...

În fine intrъ la Zoe, el аflъ аiчi pe prinчinea. Маi мѣlte lъмѣнѣri ardeaѣ pe доѣ mese.

— Ei bine!... zise Zoe. Ранѣ fache минѣни pe энде аѣнге!... isbesче ми este isbit... ги-честе de чine?

— Нѣ-л маi тѣрбѣra, zise prinчinea, de o persoanz kare нѣ-л intereseазъ Spъne'i.

— De Elena, zise Zoe.

Ele se ситаръ în faga lxi Aleksandr doarъ vor deskoperi vre o тѣрбѣrare kare iar тѣдasekretъl сеѣ. Aleksandr рѣmase рече, indiferinte, neminkat....

— Aceste lucruri nu sunt noi ne pământ...
 Katre acestea Rana este demn a fi numit: a
 fi izbit de o femeie atât de perfectă, este una
 din plăcerile ce soarta păstrează favorizilor săi.

— Nu este așa?

— Dar să credem pe Rana? întrebă prin-
 cesa. Sunt oameni cărora le place să se la-
 ōde chiar dacă ar compromite o femeie?...

Aceasta îl priveşte pe dănsul, zise Zoe.

— Lăsaţi pe zeul amorului să împingă
 răsfăţurile cele dulci amantilor, zise Aleksan-
 dru, astăzi ai vorbit atât de rău de dăran!....

— Politică?... nu voiş să mai vorbesc!
 răspunde Zoe.

— Atunci vă doresc noapte bună! ostenea-
 la zilei mă abate... dărina cea slabă mărta-
 risesce că are nevoie de repaos.

— Ei bine, zise Zoe dăru ce emi Elensk.

— Ei bine! răspunde princesa.

— Această ştire nu la turbărat într-o nimik!...

— A fost o şpoziciune.

— Suntem invinse ori cum ar fi.

— Uiganka nu are să vie la Fănesci?

— În opt zile.

Aleksandru emi.

— Rana azis aceasta el înşimă!... Dă-
 nezele! oare să fie așa? imi zise el. Aceste
 femei ce interes au să mingu?... Să-l întreb...

mi pentru ce? el va spune din kontra... este
 natural: nu mă cunoaște îndestul... Astăzi ea
 îi aruncă o cătușă de nlină de patimă... la
 masă mâinele ei cătaș a se atinge de mână
 lui — ne paxare!... am observat că nu î mai
 vorbește, îi badează negreșit... toată ziua E-
 lena era gânditoare!... căntekul meș ne lak,
 nu-î ia fâkșt niči o plăcere:... El însuși stă
 tot de sîa la o parte; fuge de societatea noas-
 tră;... căte probabilități nu sînt?... nu-
 mai este o sponziție! chi su adevăr... bî-
 zele ei mi-aș mîngîit cînd îmi spuneau că mă
 iăbesce.... Către trebie să fie de miserabil sî-
 fletul unei femei ce minte astfel!... E trist a
 crede că în această lume tot ce se ridică mai
 ne sîs de mîlăime prin căsalitățile rari, a trebi-
 it să ne vestejască fregesimea inimii noastre!...
 o femeie! țu ce semenî venit să stergî că de-
 getele tale grijile dîne frîngile noastre, a tre-
 bsit oare să demîngî că atîta amărîciune a-
 căastă dîlce sneranță? ...

Astfel căgeta Aleksandr, prezîblîndu-se
 prin galerie, mi blestemînd ne cele două femei
 ce îi dară oșire atît de kîrdă. Pentru ce mi-aș
 spus ele aceasta?... Că două ore înainte, ni-
 menî nu era mai ferice de căt mine, nu cănos-
 cheam nefericirea mea... mi eram mîlășmit!...

Șua de la kamera Elenei se deskise. E-

Iena veni în galerie. Ea vîrî pe Aleksandr preambîndîse gînditor. Iena vîrîsa valîrî de lîminî mi 'neka ayeastî galerie.

— Nî te-aî kîlkat înkî ? întrebî ea.

— Почиш dormi ?

— Estî bolnavî ;

— Da.... sînt bolnavî....

— Aî trebîingî de îngrijirile noastre....

— Nî ! mîlîgmîm !...

Ayeste rîspînsîrî reyî fîrî atîta lovîrî pe înimî ayestî femeî. Ea îngîlese kî Aleksandrî era îa şnele minîste de gelosîe. Ar fî preferat şî o mîstre, şî o însîlte, de kît şî-î rîspînzî kî atîta rîchealî.

— Iarî esî sîpîrat pe minî ?

— Nî !... pe minî !..

— Çe aî fîkî ?

— Am nerocîrea a te vedea, a te îşî, ka şî te desîregîesk....

La ayeastî vorbî Elena sîrise kî mîlgîmîre.

— Îngîleg . . . o noî - vijelîe . . . Şî fie ! îmî faye plîchere, . . kîyî dovedesîe kî mî îşbesî, Aleksandrî meî !... fî 'ot d'asîna gelos, bîngîtor, kî ayeastî kondîgîsîe !... însî îa seama, ayeste eyese îyî fak rîî !... îatî sîngîrîl kîvînt karî mî faye şî sîfer kînd te

văz gelos... Dar să vedem, surse-mi? De cine eşti gelos, de Rana, negremit?...

— Pentru că ai zis-o singură, fie!...

Femeia iartă amantului său aceste eşecuri de gelosie; bărbatului însă nu le iartă; El însămi nu poate să-și declare gelosia sa, aplecându-se la o mie de preteste ca să măstreleze femeie. Un amant merge drept: pune înainte motivul mândriei sale, faimei, numelui propriu, nu o menajează într-un nimic, devine aspru, barbar, căzu este că bărbatul se mândrește în puterea dreptăților conjugale mi amantul în puterea dreptăților inimii, la acest din urmă amorul este tot de șana tinerilor mi pasionat însămi prin natura lui kriminală în fața oamenilor.

Elena îi lăsa mâna.

— Askălă, Aleksandre, îi zise Elena. Îmi pare bine că ai spus acest nume pe tancet.

Aleksandr retrase mâna.

Dacă ai putea să înțelegi puterea ca care te desprețuiești, singură te-ai desprețui! îi zise Aleksandr.

— Ai dreptate! zise Elena înecat de durere, sunt demn de dispreț! Ea simți că se înecă: Se îndreptă către camera ei, surjiniind-se ca mănecile de perete... odată acolo, căzu pe pat lemnat.

Aleksandr se coborî în căruța mănăstirei,

fruntea lui ardea; inima îi era plină de mânia. Se întorsese în dreapta mi în stînga fetei să știe unde îl dăk nișoarele. Intră în grădina: ia o potekă, înaintează, gîndurile sale îl apăsă; rătăcesce astfel pe câmpii mai multe ore, rătăcirea dimineții sîflă peste fruntea lui arzînd, îl rătăcește, îl trezește, zorile strălăcesc înaintea ochilor sechi de lacrimi mi pare că komșnikă frăgesimea lor sîfletăși să se infokat.

— Unde mă dăk? se întrebă el, sînt departe de mîntăstire.... Ce vor zice cele două dame când vor afla că am dispărut?... nu vor da aștei plekări nontărne o esnikănișă kompromitătoare pentru Elena, după mîntăstirea ce ele îmi făcuseră erii seară?... am eș drentat a kompromite o femeie? ar fi mai îndelent să mă întorc la mîntăstire... mai tîrziu voiș pîrși para...

Aleksandr se întorsese asupra pașilor săi, mânia sa se skimbă în pietate pentru Elena, am fost krăd! zise el. Să ne înkinșim că ceea ce mi-a zis acele două femei despre dînsa, este adevărat, ce drent am eș asupră-i ka să o tratez atît de barbar?... Dacă aștei pîrtare ar sdrobi aștei fiindă delikat?... am fost krăd, barbar, nebun!...

Ține poate să știe dacă ea nu a trekt noaptea vîrsînd lacrimi?... Sînt mai mult de kît krăd: Sînt lamă!... am însătat-o kă asuri-

me, am lăsat-o leminînd!... vai! dăcă ținē-va merită a fi despuțgăit, sînt eă, nămaî eă!...

El se gîndi atăncî la delikatega simțimentelor Elenei, la vorbele ei, la săferingele ei, la amorul țe îi esprimase, mi la kîntl kă kare el îi răsunase, șn rîș de lakrimî kărt din okiî sî: ar fi dat viața sa să n'o fi făkăt țele țe făkăse, mă voiș arănkă la niçoarele ei, zise el; voiș zice kă eram nebun.... Ea e bătută.... mă va erta.... va țita....

Gîndind astfel, ajunse la mănăstire. Servi singurî se destentară. Tăcherea domnea în kasa oasneșilor. Kă paserî șmorî intră în kamera sa. Akolo imî adăce aminte kă ațea kameră se învecinase kă a Elenei mi a Katherinei. O șme înkisă îi despuțgea, voia să știe dăcă Elena doar-me; dăcă este bolnavă. Se țită prin kărpățșra șmei, razele zilei intraseră în kamera sa. Elena era ne pat, dormea. Era frămoasă! Aleksandră se linischi. Se arănkă ne pat, nă nășă dormi. Se skoală mi ese afară.

El întălni ne Eghemenel mănăstirei eșind de la biserikă.

— Șchi kă am promis aței fete de ȳșșan șase boi, trei vaci, mi trei miî de lei?

Șchi înkă kă i-am zis kă le va găsi aichi la mănăstire? te rog părinte, să păimeschi a-

cei trei mii lei! Doamna Elena își va da astăzi
născut vitelor; le vei da ginerelui Elenii.

— Dămnezeș sã vã dea zile pline de fe-
ricire!... zise kãlgãrãl.

Aleksandrș sãrise kș dșrere.

— Nș-mi parș sã fii mșlșșmit? îl întrebș
egșmenșl.

— În adevãr pãrinte...

— Și kș toate așteia toate dãșrile țe
pot face pe șu om fericit, le ai!...

Ei așziserș atșnși voceã Elenei țe șma
ne Katerina în galerie..

Elena kãzșse pe pat leșinatș. — Ea reve-
ni repede, mi țeã din tãiș mișkare țe fãkș
fșse sã știe șnde era Aleksandrș. Se șitș în
galerie, nșmaș era akolo. Se șitș pe fereastrș
mi îl vãzș deșãrtãndșse, apoi dișnșrãnd șãb ar-
borii grãdinei. Ea tremãrș de spaimș, kreșș
kș Aleksandrș se dșsese sã se arșnie în lak,
akșm șitase dșrerile țe-i kãzșase inșșlta lși A-
leksandrș. Ea nș se mai grãndea de kãt la via-
ãã lși. Pe ține va trimete dșnș dșnșșl? nș e-
ra nimeni, îi veni ideia sã se dșkș ea singșrș,
apoi kãnd se grãndi la konsekșingș, tremãrș.

Trekș dar toatș noanteã în țeã mai krș-
de sșferingș. Desne zior, adormi șu moment,
atșnși kãnd Aleksandrș o vãzș prin șmș. Șgo-
motșl țe fãkș el, o destentase. Elena atșnși

skolb na Katerina, se imbrakb mi emi in galerie.

La vocea Elenei, Aleksandr kongedi ne preot, mi se srkb in galerie. El merse snre Elena.

— Ax! zise ea kb bkorie.

— Aleksandr o saltb kb respekt.

— O sb mb omori! ii zise Elena.

Aleksandr, frb sb zikt o vorb, ii lrb mba mi o inkrbk de srstari. okii lsi se sm-plrb de lakrmi, mi lakrimile, snarte ne faja lsi, skldarb mnele delikate ale Elenei.

— Nx-mi face nivi o mstrare, zise el, daka podi plngemb, sint nenorocit!...

Katerina emi atsnu din kamerb, fragedb, mi rzindb, ka florile ce rlsriserb in acea di-mineapb. Ea srstb ne Elena mi intinse mba lsi Aleksandr.

— Esu valid? zise ea lsi Aleksandr.

— Am dormit rb, rsnense el.

In avel moment aprb in kanl smii galeriei Ranb.

— Iatb mi moldoveanb! zise Katerina.

-- Amantel me! zise Elena sriznd.

Aleksandr ingelesc inteniginea Elenei, kb toate aqeste a vorba ce zise ea, ii ridikb o gre-state dnpb inimb.

— Че grozъvie! zise Elena, xnde a pes-
kxit Zoe aчeastъ fiingъ.

— Este frumos! respъnse Elena, arъnkъnd
o kъxtъxtъrъ lъi Aleksandrъ.

— Tip de lakeъ! zise Katerina, nъ sчie
niчi sъ konverseze...

— Nъ are niчi o edъkagiъne!... Dar are
inima foarte tъnъrъ! xrmъ Elena.

— El? respъnse Katerina; nъ amъ fi kre-
zъt.

— Mî-a fъkxt o deklaraгiъne de amor,
maî zise Elena, nъ amъ пstea a mъ înamora de
ъn asfel de om!...

Aчeste vorbe amegirъ ne Aleksandrъ: nъ-
maî sчia че sъ gъndeaskъ.

Ranъ se apronirъ de dame: le salxtъ.

— Nъ ne daî mъna? il întrebъ Elena. De
kъte-va zile, nъ ne maî iъbesчi?... de kъnd
ne kъboram ne skara okneî, sъre esemulъ!

Ranъ se romi... Aleksandrъ se întrebъ,
„че va fi aчeasta?... ideile lъi îнченrъ a se
lъmina.

— Че s'a îнтъmplat ne skara okneî? îн-
trebъ Katerina.

— Nimik! zise Elena... o koniltъrie, la ka-
re sъnt sigъr kъ D. Ranъ nъ se maî gъndesчe...

— Sъnt kъrioastъ sъ sчiъ, zise Katerina.

— O deklaraгiъne de amor!... lokxl era

гѣѣ ales, inkipeme'иї кѣ пѣtea сѣ kaz дѣne skarѣ ?...

— Doamnѣ ! zise Rannѣ, vѣ rog!...

— Vѣ сѣпѣгѣ... че ? нѣ a fost o glѣmѣ?...
ми еѣ ми бѣрбатѣ-meѣ am lѣat'o pентрѣ o glѣ-
mѣ... бѣрбатѣ-meѣ маї ales a rѣs атѣт de
мѣlt кѣnd a азѣit....

— A азѣit!... respѣnse Rannѣ.

— De че нѣ ? нѣ este нѣиї ѣнѣ гѣѣ....

— Иї damele чеle доѣѣ аѣ rѣs ! zise A-
leksandrѣ kare акѣm инчѣпѣse сѣ vazѣ вѣ интѣ-
nerek.

— Иї damele чеle доѣ ? интѣrebѣ Rannѣ.

— Kare мї-aѣ снѣs, respѣnse Aleksandrѣ.
Акѣm Rannѣ нѣ маї инѣlegea nimik. Аче-
ste vorbe вѣl кѣsfѣndaserѣ, se retrase кѣ rѣmine.

— Че fel ? Elena, тѣ facy вѣfel de roma-
nѣrѣ ми нѣ вѣmї снѣї ?

— Ыitasemѣ, вѣn adevѣr.

Katerina se дѣse вѣn kasѣ сѣ-мї adѣkѣ lѣ-
krѣl че lѣase кѣ ea.

— Veї сѣ-мї esnлѣиї че сѣnt toate ачѣ-
tea ? zise Aleksandrѣ Eleneї.

— Lѣkrѣ foarte simplѣ: fѣrѣ нѣиї ѣn motiv,
мї-a fѣkѣt o deklaracijѣne, ne kare am komѣ-
nikat'o вѣdatѣ бѣрбатѣ-meѣ, ми am rѣs амѣndoї.

— Adevѣrat ?

— Te вѣdoesѣиї ?...

Атэначі і-аі снэс мі чэ дзі-ам зис еб! мі агі ріс poate împresу?...

— Aleksandre! esчi kрд!....

Katerina se întэrnэ kэ lэkrэ.

— Nэ plekэм? întrebэ ea.

— Sэ plekэм, zise Elena. De аiчi la Poiana.... akolo sэ facem gэstare!...

Georges veni атэначі în mijloкл lor kэ okii plini de somn. Дэпэ el venirэ Zoemi prinчipesa. Kaii se пэсерэ la kalesчi. Ele skimbarэ kэte-va vorbe, ми se koborirэ ne skarэ. Elena zise egsmenэlэi sэ kэmpere noээ kapete de vite nentrэ protegiata sa, ми promise а'i trimite banii îndatэ чe se va întэina akasэ. Deчise inkэ sэ se fakэ nэnta Dэmineka viitoare ми zise kэ ea însэми va veni sэ-і kэээne la Fэnesчi.

Ei pornirэ asfel ми дэпэ o орэ ајэнесерэ în Кэmmina. . la marginea деснre мэнуі a бэргэлэi, ne мэkia энэi mal înalt se face o kale; sэb ачест mal заче эn lak limpede ми linisчit, inkis între доэ dealэri. Se krede kэ este de o адэчime fabэloasэ. Sэrfаga lakэlэi se аfэ la kэчi-va стэnjeи mai sэs de патэl Praxovii чe se desparte de lak прintr'o барэ de пэмэнт рэдикат. Пе kalea de kare vorbirэм, трэсэриле пэчесерэ kэ репээне: Ele koborirэ koasta kэtre ріэ, trekээ Praxova. De аiчi se вэзэ ne koasta lanчэlэi de neste рээ,

mănușirea Poiana, rădăcându-se asupra arborilor. După un pătăr de oră, călătorii intrară în mănuștire, aici făcând priimică în sânetul klonotelor, ce este un semn de distincție pentru persoanele mari kari ajung la mănuștiri.

O găstare destul de bună astenta pe călătorii.

Din balkonul kaselor mănuștirescu era o vedere înkântătoare. Elena se temea că nu vor putea să ajungă seara la Sinaia că căi să, mi trimese să le aducă cai de post.

Ei se preșmblară prin kase, prin grădini: Se șkara într'un kiouk de lemn ce este făcut pe un scă gigantik a cărui rădăcină se află la căpă-va stăjenii mai jos de căt linia malăsi. Intrară aici pe o punte. . Akolo cătă măgime de nume de oameni kănoskău mi nekănoskău, ce kreșră să treacă astfel la posteritate, făc să fie sokoteală că kioukă era șsit să trăsă mai puțin de căt amatorii de nemărire.

Elena se află aici căte-va minute singură că Aleksandr.

— Esăi înkă șărat? întrebă ea.

— Nu-mi mai adăce aminte! rășăse Aleksandr. Elena mea! esăi bună pe căt esăi frămoasă; generoasă pe căt esăi dăce... trecă că vederea kapricii mei? Te izbăsk urea măl; iată toată krima mea! Șăi că sânt gelos de

orî ȕe fîngu kare 'gî aratȕ simpatia? îmi hare
kȕ natra mi oameniî aȕ komplotat, ka sȕ te
rȕpeaskȕ amorȕlȕi meȕ! înkrederea nȕ lînsesȕe.
Dar este înkȕ vorbȕ de înkredere? sȕfletȕl tȕȕ
este kast ka sȕfletele fezioarelor osianiȕe, o
sȕiȕ; dar poȕiȕ sȕ înyetez de a fi gelos?...
voiȕ înyeta atȕnyî kȕnd voiȕ înyeta a te îȕbi:
atȕnyî voiȕ nȕtea rezona: voiȕ nȕtea romi kȕ
am avȕt slȕbiȕiȕne de a fi gelos!

În tot d'aȕna îmi ȕerî ertare mi în tot de
ȕna mȕ însȕlgî!... ȕe înegalitate de karakter!

Eȕ nȕ sȕnt ama.... fîi tot d'aȕna kȕm estî
akȕm!...

— Sȕȕne-mî kȕm aȕest Ranȕ gî-a deklarȕ
amorȕl sȕȕ?

— Nȕ mȕ întreba!... am ȕitat.

— Îl ȕrȕsk!... zise Eleskȕ.

— Nȕ meritȕ niȕî ȕrȕ, niȕî simpatie!...

Eî tȕkȕrȕ. Elena devine gînditoare.

— La ȕe te gȕndesȕî? întrebȕ Aleksan-
drȕ.

— O idee egoistȕ, resȕȕȕse ea. Toȕî a-
ȕestî oameni ȕe ne însȕȕesk sȕnt de prisos aiȕî.
nȕ este ama! amî voi sȕ fim nȕmaî amȕndoî!...

— Mȕ îȕbesȕî dar! întrebȕ Aleksandrȕ.

Tot d'aȕna aȕciamî întrebare!... Daka nȕ
te îȕbeam, era sȕ fak ȕeea ȕe am fȕkȕt?

— Sakrifîȕîi? ... nȕ sȕnt marî....

— Nă-mi vorbi de sakrificii.... Suiș ce veisă zici.... acele sakrificii le desnețesk, o femeie nă are trebănuț de dănele, ka să dovedeaske kă isbesce ne ăn om; nă e ačeasta dovadă. Sakrificiul este a kălka parola sa înainte bisericei mi a bărbatului; a avea inima zdrobită de dărare, mi a fi silită să scrie kă ferire, a vedea ne soțului săă, a-i scrie, a-l răsfața, a-i zice kă îl isbesce, kănd nă poate să-l sfire; Sakrificiu este a se gâdi kă înmală ne ačela ce are înkredere într'insa! Nă te amăgi, edăkadisnea noastră este așfel kă onoarea în maritağıș s'a făkt atăť familială în kăť este o virtăte de a o viola, o slăbiciune de a o resneka. A isbi pentru o femeie măritată este dar de mălte ori o virtăte, mi ori ce virtăte imulikă ideia ăni sakrificiu.... Sui, Aleksandre, ce rămăne să făkt o femeie kare a trădat parola dată soțului săă? Să moară! iată pentru ce zik kă este o virtăte de a isbi!...

— Ce fel? resăuse Aleksandru.... Veisă mori!...

— A-i găndit oare altfel?... kănd 'mă-am zis pentru înția oare kă te isbesk, eă m'am destinat la moarte. Așfel, niă odată nă ai fi așzit vorbe de tinerege din găra mea!... Čee a ce mă konsolă, este nămăi părifikarea printr'o moarte a kării kăză va fi kăingă.

— Mî-ai zis de multe ori k̃ s̃nt fantasstik..
ṽz̃ k̃ s̃u mai m̃lt de k̃t mine....

— S̃t l̃s̃m ayeasta! m'ai întreat dak̃ te
ĩbesk!... uî veî ɛn r̃s̃p̃ns!... D̃smnezẽ ñ
a kreat es̃pres̃ĩnî fidele pentr̃ sim̃p̃imente, nre-
k̃m ñ a kreat k̃lorî fidele pentr̃ kolorile ɕe-
r̃r̃ilor.... ñ voĩ p̃stea es̃prima niçî odat̃ ɕe
sim̃p! în amor̃l s̃z̃ pentr̃ D-zẽ, om̃l î-a dat
o form̃ ɕe ñ are nimik de divin, o ṽrst̃
ɕe ñ are nimik de poetik; daka te ĩdesk
întrebî.

Dar̃! iat̃ tot ɕe poçî̃ a zice.

— Te krẽz̃! zise el. Dar ayeast amor va
gine oare? m̃ne, poî-m̃ne poate s̃ se skim-
be?... .

— Se poate, zise Elena.... p̃g̃in timp am
s̃ tr̃esk.

— Sp̃ne-mî ɕe s̃nt ayeaste g̃nd̃rî de
moarte?

— Ñ o s̃ m̃rim̃ niçî odat̃? întreb̃ ea
s̃r̃izînd.

— Ñ! ñ!... ñ voĩ s̃ morî!... at̃nçî
voĩ m̃rî uî ẽ...

Elena se ɕit̃ la Aleksandr̃ uî s̃r̃ise.

— At̃ta mai bine! zise ea... vom merge
a tr̃î uî a ne ĩbi în ɕer̃rî.

Dar kaĩ se p̃ser̃ la tr̃s̃rî. Eî p̃r̃s̃ic̃
kioskîl, eg̃meñl le ad̃se o kondik̃ s̃-m̃

săskrie fie kare persoană nămele, mi dăka aș fost mălghemiș săș nă, ayeastă kondikă era trimisă de Eforie la finele anghiei. Egsmenși kăta să o arate eforilor. Ea dovedea atăt nămărlă kăltorilor kăt mi părtarea egsmenșiei kă dănmii, ayeastă regăltă kontrariă măt ne egsmenși.

Zoe se săbskrisă komitesă; urinchișă imi mai năse înainteă titlăiei săș de kontrobandă: Lăminăia Sa.

În ațel moment ajănse akolo șnă ministră dintr'o țerțetare țe făkăse singăr prin jădeg, prefekții, săb-prefekții șrmați de fonkționari mai miți mi de dorobanții, îl însăgiaș în kăle. Ministră strănse măna ațestor dame țe le kănosțea, le întrebă șnde se dăk mi le șnăne de șnde vine el însămi.

Era șn om de mare nrobitate mi aktiv, doț ksalitătii țe făk ne șn ministră să se deosibeaskă. Dar nă avea genisl enoței de regenerășne în kare se afla.

— Am făkăt mălgi fericiți în kăltoria mea! zise el. La mălgi le-am șteră lakrimile dândăle săș desnăgăbiri, săș postări, săș promisișni ne kare le voiș imulini. Pe toți 'i-am înpăkat, 'i-am înfrădit....

— Răș sistem de a găverna este ațela de a făce să se mălghemeaskă toți, zise Elena.

— Kəm ? respunse ministr̃, D-ta vorbesti ast-fel ?...

— Pentru ce ñ ? ... ai pedensit pe cei aspritor̃i ? pe cei desnoitor̃i !...

— Xo ! xo !... zise ministr̃.... iat̃ o ȝ-tonie !... atȃnch̃ kəm am mai p̃stea ȝverna ? ... Doi fonkcionarĩ cheam ȝȃsit fȃr̃i, sȃnt denȃtaȃi... trei alȃi rȃde kȃ minim̃tri... ch̃nch̃ alȃi oameñi lȃi.... kare are o mare înr̃ȃrire în pres̃. Da-ka iam̃i fi pedensit; am̃i fi skȃlat în kontra mea o parte din adȃnare; am̃i fi adȃs desbinare între ministri: am̃i fi esnȃs minister̃iȃ la o sȃtȃ de artikole fȃlȝerȃtoare în toate foile romȃne, mi opiñiȃnea pȃblikȃ arȃ fi fost kontra mea. Nȃ este dar ȝn bȃn mijlok de ȝȃvernȃmȃnt a pedensi pe fȃr̃i....

— Krezȃ kȃ nȃ se poate zice niȃi odatȃ, aȃest ȝȃvern e bȃn ! aȃest alt e rȃȃ ! fauta lor înkȃ nȃ pote sȃ-i kalifȃche kȃ pȃch̃isiȃne, kȃch̃i chea che este bȃn pentru o parte de oameñi poate sȃ fie rȃȃ pentru altȃ parte, mi or̃i che ȝȃvern poate sȃ aibȃ faute mi bȃne mi rele. Kȃtre aȃeastea ȝȃvernȃl chel mȃi bȃn mi se pare a fi aȃela ale kȃrȃi faute îmbrȃȃimeazȃ mai mȃltȃ interesele ȝenerale, aȃeasta se poate rekȃnoas-che mai tȃrȃiȃ.

Sistemȃl dȃsmitale de ȝȃvern este a sakriȃnka interesele ȝenerale în favoarea intereselor in-

vidzale, auestea poate sã-șii merite surrijinșl în-vidzalı, niči odată surrijinșl general.... maioritãtea este sakrifikată asfel, mi mai_kșrënd saș mai tãrziș ișii va cere sokoteală severă!...

Lovesche lenea, vičișl, xrbirile, nedrentãtea ori șnde le veș gșsi, ori čine ar fi čei če le praktikă! mi nașisnea ișii va pșine sokoteala, ast-fel fi zise Elena.

— Nă este niči timnșl, niči đara.... čei mai mșlșii sșnt rłi aiči....

— Meritșl este mi mai mare atșnči.

Dar damele se șrkară în trșșrș, ministră le salăte, trșșrile plekară.

— Iată, zise Elena lși Aleksandră, pentră če lșkrșrile nș se skimă în đară!... Se plșng șnii kă regimșl Konstitsđional este kãza de nș merg lșkrșrile: Dar prinčipii konstitsđionali s'aș nșs oare în legi mi apoi în praktikă?

Trșșrile trekșră de 'mai mșlte ori apa Praxovei, apoi șrkară pe șn deal. Kalea pșnă la Breaza este perikșloasă. De aiči mi pșnă la xotar înčene o șosea, îndată če se pșseră pe șosea, se đșseră repede. Lasară monastirea čea mikă Lespezile, la stșnga neste Praxova mi în vırșlș șnș mșgșrș, mi pșrčeseră kătre Sinaia, șnde ajșnseră înaintea șerii.

Săb trșmba de stșnči gigantiče mi tșiate če se vđd inkă de la Đșnșre, mi pe kare le

nămesk Băcegiu, pe un deal, este zidită aiceastă monastire. Ea este a Smitalăi Koljca; bine înzestrată, ea dă azil călătorilor ce călătau pe calea către Kronstad; cel din țară lăcră despre kare Elena se informă, ajungând aici fise dăka bărbat seș era akolo, i se respunse că nă venise încă. Săperiorul le dete două apartamente unul pentru dame, altul pentru bărbad.

Aici voiaș să treacă noaptea.

Visitară biserika, kărtea mănăstirii ce-i vek; kasele călugărilor sânt nische adevărate inkisori șmede, kăruate, rșinate, ele presintă un aspekt de miserie. Călugării apar în mijlocul acestor rșine ka nische fantasme, mi kă toate acestea mănăstirea are avere mare! Statul a păs mănă pe veniturile monastirilor neînkinate între kare întră mi aiceasta. De două ani kasa centrală a mănăstirilor s'a kofundat kă a statăi. Statul se mărginesce a da o săbvenție kare abia ajunge pentru keltelile de toate zilele; mănăstirile se rșinează din zi în zi.

Călătorii făcăr o preșmblare pe dealșrile mi vâile vecine kă mănăstirea. Aiceastă natără maiestoașă, mi selbatekă are un fermek deosebit pentru toate șffetele. Elena rămase mult timp absorbită în meditașni melankolice. Ea se desărdi de grăna cea voioasă, se înlășăr în pășrile de arbori bătrâni

şdate de torente. Ea işbea kş patimş, mi mşstrarea kşgetşlşî era atşţ de pştinte ka amorşl eî. De kşte orî nş se desmregşea ea în-şşmî simşindş-se atşţ de învinsş! De kşte orî nş blasfema zioa kşnd a kşnoskşl pe omşl ka-re era obiekşl amorşlşl eî!... Nşmaî poyiş a mş retrage în apoî! zise ea.... este tşrziş!... nş krezş kş maî poyiş trîi fşrş a'l veda?... ox! pentrş mine este decis! — orî în  e kin! . a mşii!... Grşpa se risini,  ele doş dame stş- rş a se kons lta kş Ranş; Katerina p rea ab-sorbitş într'o konvorbire kş Georges: Aleksan-drş profitş de a easta, ka s  şrmeze pe Elena. El og si me şnd l ng  o f nt n  inkonj rat  de arbor . Elena ap rş în ok i l i Aleksendrş prirind vis toare j  rile ap i kapricioase ka o nim   din antikitate  e apărea k  torilor r   - i i.

—  e fa i akolo? o întreb  el.

— Nş eram sing r : r şn nse ea. Eram am ndoi.

Aleksandrş me ş l ng  d nsa.

Elena trekş m na sa mik  mi albă pe fr ntea amant l i e .

— A east  fr nte a fost senin  ka  er l de ast z ; ni i ş  nor nş a trek t pe d nsa.... K t s nt de ferice k nd v z k  es i m l  -mit!.... Amor l el înş m  are zilele sale de vi-

jelie; dar eș prefer ne chele senine, atânci sș-fletele noastre nlstesk kș ferivire ne o lsme de vise plăkste!...

Seara se kobora în vți, rșsnîndînd sn farmek dșlche mi misterios. Lșna sșrîdea în vțrfșl șnei stânci, mșrmșra anelor din nrejšr invita ori che sșflet la reverii.

-- Che lokșrî bogate de noezie, zise Elena, nș simșî chea che simșș eș; nș sșnt noeșî nș-mai noeșî de nrofesione. Chei che skriș ka sș fie citișî, de mșlte ori se servș kș sniritșl în lokșl inimeî. Pe kșnd așeia che aș poezia în i-nimș, che o askșnde ka șn nrezinte șeresk mi nș o arșnkș vșlgșlșî, pot mai lesne sș gșșea-skș kalea inimiî....

Aleksandrș îî lșase mșna mi o strșngea ne sînșl lșî.

-- Mș ișbesșî?... îî zise el... înger dșlche al ferivirei mele!... lasș inima ta nlinș de amor sș se șnargș ka bobokșl șnei roze che în-floresche mi rșvarșș parfșmșl ei șereskl... vino pe sînșl meș che nșmai bate de kșt nentrș tine!... înklinș frșntea ta ka o floare ne frșntea mea!... e dșlche a ișbi mi a fi ișbit, Elena mea! e dșlche a resnira parfșmșl șeresk al gșrii talê! a atinge kș bșzele mele bșzele tale kșrate mi în-

fokatel!... a konfonda sşfletşl meş în sşfletşl tşş
ka doş raze  e se şnesk!... ox! nşmaş sşnt sin-
  r în l me!... akşm im  playe l mina soarel i!...
viaga mea a devenit şn vis poetik! l mea şn
paradis şnde totşl m  r les e, m  imbat !...
n ! n maş sşnt sing r! Sşfletşl meş este să-
fletşl t ş, korn i meş, korn l t ş, inima mea i-
nima ta!.... Tim şl tre e rene e; il sionile se
sk   r  ka florile, k rn l se vestejamte!... ox!
pent   e n  p tem s  onrim sbor l zilelor!...
Las m  s  mă imbat de parf m l s flet l i t ş,
de graviile tale... mi anoi... intr' n l din a ele
vise de vol ntate, să mor!....

Elena era r nit . Ea r   r  in et  er l s - 
ar  e în inimă o s flare re e, obrații săi de-
vene   a i r men  ka p    ra, a i palizi, ok i
s i plini de amor, mi de patim  se interna  k 
sfială de la Aleksand  ; s n l ei b tea k  vo-
l ntate: şn fior re e in inse tot korn l s ş  e
arde  ka o flak   , m na sa trem ra în m na a-
mant l i s ş; b zele l i Aleksand   int lnir 
b zele sale.

— Aleksandre! zise Elena, voi  fi a ta
intr'o zi; ins  n  ast  i!... ora mor ii n  a
venit ink .... las -mă dar, înainte de a mări
s  mă b   r ink  de ferivirea a te isbi?...

—  e zic i? n  te în eleg? întreb  el.

— K nd voi  fi a ta, treb  să mor?...

— Aidel!... zise el, astfelt tot de ʒna veste-
jesçi bʒkʒria inimii mele!

— Sînt sʒperstigioasʒ!... Kred kʒ în zi-
oa kʒnd voiʒ fi a ʒnʒi amant, o sʒ mor. tim-
pʒl nʒ a sosit... în aʒea zi eʒ însʒmii voiʒ ve-
ni la tine... akʒm sʒ mergem!... este searʒ...
bʒrbatʒ-meʒ a fi venit!...

Ea zise toate aʒestea kʒ o seriozitate atʒt
de mare, în kʒt Aleksandrʒ se sʒnʒse fʒrʒ a
mʒrmʒra.

Plekarʒ kʒtre mʒnʒstire, ʒnde kompanionii
ʒei alȳi nʒ sosiserʒ. Postelnikʒl nʒ se arʒtase.

Elena mi Aleksandrʒ meʒrʒ ne o galerie
ʒe kʒʒta kʒtre biserikʒ. Elena era palidʒ mi
visʒtoare. Aleksandrʒ el însʒmii kʒʒse în gîn-
dʒri.

— ʒe ai? îl întrebʒ ea.

— ʒe finege aʒ femeile, rʒsʒnʒse el.

— Nʒ krede Aleksandre! zise Elena, nʒ a
fost aʒeasta o stratagemʒ kʒm gʒndesçi, poate..
voiʒ fi a ta; daka odatʒ ȳi-am mʒrtʒrisit kʒ te
izbesk.... nʒ sʒnt ka ʒele alte femeii.... nʒ
ʒçiʒ sʒ însʒelʒ, niçi sʒ mʒ însʒel.... kare este
femeia ʒe izbesʒe kʒm te izbesk eʒ mi kare nʒ
sfʒrʒmesʒe prin a se da!... Daka este o krimʒ
nʒ este a se da, ʒi este a izbi. Toate femeile
kare izbesk, tremʒrʒ kʒnd se gʒndesk kʒ poʒ
sʒ fakʒ ʒel din ʒimʒ sakrifiiʒ, mi îl fak!...

Чеї алгі венірѣ атѣнчі.

Еї се пѣсерѣ ла конворбіре.

Принчипеса, інчепѣ а deveni geloasѣ de Katerina. Че fel? імі zise ea, ачеастѣ fatѣ сѣ fie preferatѣ mie de Georges, ea, o nіdіgіtіrѣ ne-bgatѣ іn seamѣ, сѣ мѣ lase ne mine prinчипесѣ, bogatѣ, suiritѣalѣ, frѣmoasѣ?... нѣ se poate!... krez кѣ мї-а nerđst sniritѣl!... am сѣ-ї observ кѣ бѣgare de seamѣ. Сѣ aflѣ.

O trѣssrѣ іntrѣ іn monastіre, era postelnіkѣl. Elena ії emі іnainte. El ajѣnse plin de бѣ kѣrie. кѣчї rezumise іntr'o snekѣlѣ komercialѣ.

— Апропo! zise el. Сѣ vѣ daѣ svіrі des-nre Bѣkѣresчї?

— Ха! ха! ziserѣ damele.

— Ne akѣzѣ gazetele кѣ am sѣbskris o petіdіsne кѣtre Тѣrчї, prin kare am чere starea veke!

Daka агї fѣkѣst, bine агї fѣkѣst! zise Zoe, dar нѣ агї fѣkѣst'o. Sіntedї lami!...

— Se maї vorbesche de skimbarea ministerіslї... Se zise кѣ бѣrbаnїї domnїї voastreаѣ sѣ іntre іn konbinarea noѣ.

— Ax!... strіgѣ prinчипеса. Era mі timnѣl!...

— Nѣ s'a fѣkѣst іnkѣ, rѣsnѣnse postelnіkѣl... maї am o noѣtate...

— Kare?

— Nѣnta domnїuoareї Sereskѣ іn doѣ zile...

— S'a deçis ?

— Negremit . . .

— Dar vine o să asiste? zise Zoe. Eă ş-
na nă am inimă kă lăkrăşile de astăzi!.. kă
vine o să ne găsăm la năntă! femeile ofiţerilor
avokagilor, profesorilor, bankerilor, lănskanilor,
doktoresele înăekă toate bălăşile! în toate lăkă-
şile! Țe nenorăvire!.. nă pot să le ertă pre-
tenşigşnele de a se arăta ne aţelămă năşioră kă
noi!.. năşce moşice!..

— Aî drentate, zise priucipesa. Unde este
timnul nostru?... atencî la balcri komisarii în-
sărcinaţi să priimească, dăcea damele de kla-
sa II, negustătoresele, ofiteresele, la stînga: mi
ne chele de klasa I la dreapta, akum ne ameste-
că kă toate aeste narvenite!... ȳe eroare!...

— Че сѣ фаѣ, принцipesъ, zise postelni-
kѣl. Konvenѣia a ȣcis klasele; нѣмаѣ sѣnt ѣn
darъ de kѣt romѣnѣi: dar bѣgn e Dѣsmnezeѣ!...

— Konvengienea a făcut pe toți români nobili, zise Elesk.

-- Esçi prevenit împotriva nobळेі....
strigă Zoe, îi face să resbel făr repaos!

— Te înșeli, doamnă! Ami fi voit ca românii să aibă o aristocrație de naștere, ca și atânci dăra n'ar fi fost atât de răzăr. Acheas-
tă instituție a fost folositoare popolilor, mîn-
dră de străbunii și străbunii prin faute mari,

ei ar k̄sta s̄-le s̄mene, ar face fante mari, sakrifii de avere, de viaa pentru năgine. Dar tradigiile ne s̄nt; istoria este m̄t̄ a s̄upra n̄melor celor ce n̄mesii nobili!... nobili de erii, ei ne îngeleg drent̄rile k̄ datorii. k̄st̄ s̄ ne m̄na pe o p̄tere, ea îns̄mii red̄s̄ la o stare de servilism, de sklavie, n̄mai ka s̄ se b̄k̄re de n̄s̄e b̄n̄ri materiale, al k̄ror p̄eḡ vor fi ignorin̄a, tr̄darea!

Ne k̄rede k̄ atak̄ ayeast̄ instit̄gine... Ea a fost b̄n̄t în tim̄l s̄: atak persoanele kare printr'o kond̄it̄ degr̄d̄toare, ā degra-dat'o m̄ îns̄mii printre persoane voī face es̄en-p̄gine. M̄lgi din b̄rb̄gii karī dā dovezi de simgimente nobile s̄nt din ayeast̄ klas̄. As-k̄ltagi! generaḡinea de ast̄zi este s̄b ōrgia ōn̄i blestem... ne k̄t va esista ea, n̄i o m̄n-t̄ire ne poate s̄ fie.

— Ce zici, pentru D-zē! striḡ Elena.

— Acesta este adev̄rat. C̄ea ce n̄m̄m ast̄zi o năgine, este ōn korn ce n̄mai a-re in̄m̄.... voīgi ka s̄ v̄ dovedesk? Streinii ā k̄lkat în nīioarele kailor mormintele p̄rin-gilor nostri; cei mari ā priimit pe inem̄ii k̄ k̄n̄ni de flori!... onoarea, patriotism̄l, inde-pendinḡa s̄nt v̄z̄ste aic̄ ka n̄s̄e krime!... ne-m̄ vorbīgi k̄ cei ce k̄rm̄esk s̄nt r̄i!....

Ceî ce kǝrmǝesk sînt asfel kǝçî naŋŋiǝnea este
 asfel. Eî sînt esnǝsiǝnea ȝǝreî.

Sint multe lucruri de zis între acestea, răspunde Elena. Majoritatea este bună!

— Вѣтъ ка съ devie complici minorită-
ței!...

Elena țukh. Ea kənosceə karakterəl ləi A-
leksandrə, asfel ینگەلەسە کە ամերիկացիները Կե
vɛrsase ین vorbele sale avea o kəʒɛʔ ینtr'ən
noʃ eves de gelosie mi naɣiʒneə roməntə nɛ e-
ra pentrə nimik. Dar kare sɛ fɛ motivəl noʃeɪ
sale sənɛrɛrɪ? negremit, یمې zise Elena, e ge-
los de bɛrbat-məʃ!... Aleksandrə era sən ka-
rakter kare ar fi fost nesɛʃerit, fɛrɛ noblɛɣə Կե
avea tot de sənə. Daka ar fi ینsɛrat, ar fi ka Կեɪ
maɪ mɛlɣɪ bɛrbagɪ kare ین bɛnɛʒelile lor de mɛʃ-
te orɪ nedrente, nevoind a se esnɪma Կե simt,
ɣɛsɛsk diverse nɛɛtɛstɛ sɪrɛ a Կerta femeile
lor pentrə kɛtare saʃ kɛtare lɛkrɛ Կե se faye
ین kəʒɛ....

Seara aceea trecură țărță niță și incidentele.

А дoгa зi кэлiтoрiи visitарь пeстeрa знсi
sixастр в мoкiа знсi мoнтe, гoстарь чe-вa мi
плeкарь кэтрe Фэнесчi.

Aleksandr se năse în trăsura în care era
Zoe mi prințesa Iordake.

— Frika ɣrsɛlɔi te adɔce la noi! ɥi zise
Zoe kɛnd plekarɔ.

— Frika ɣrsɔlɔi ?

— Mai întrebă?... frika postelnikslai.

— Nə am pətrə ƣe . . .

— Ia last̃ vorbele . . . zise Zoe . . . esuŃ
nebdn dŃne Elena.

-- Vт jyr!...

— Не жра!... о іхбесыі.

— N8!...

— Не те крез каѢ съ доведеси . . .

— Kεm?

Zoe se għandi nqđin, apođ lqđnd qn aer ko-
ket mi plekđndq-se la xrekea lqđ Aleksandrq, ř
monti qe-va qe nrinqinesa nq azzi . . .

Ei se întornară astăzi dată, fără a se mai
 onri unde va. Seara era la Făneșii. Elena se
 pregătise ca să cunoască Domnului vitoare ne pro-
 tegeată sa de la Breb, trimise banii promisi
 egumenilor, mi dispuse astfel ca pringerii tineri-
 lor să vie la domniul la Făneșii.

Damele sè retrăseseŕt în kamerile lor de
kûlkare.

STAFIA.

Zoe se arănkase ne pat. Ea era îmbrăcată kă yn kapot de batistă fină peste o kămașe iartă de batistă, peste ačest kapot treksse yn brăț de mătase albă. Pe kap păsese o bonetă elegantă de valansientă, pțrăl ei era străns kă îngrijire. Vțzînd'o čine-va asfel ar fi zis kă asteapță yn amant. Ea se pțefțuea kă este a proane să adoarmă; kanela era stinsă. Dșpă kțte-va minște. rădikă kapăl, askăltă: Urinchi-pesa sșfla ka o persoană če doarme. Se skoală ne jșmătate.... askăltă, koboară din pat... askăltă înkă.... Se îndrentează kătre șme, o de-skide.

Afară se așzi yn tșnet. Čerăl era konerit de vři; vțntăl încenșse să sșfle.

Să ne întărnm la Alekeandră. Elena astă dată nș-i — dete bșdoarăl ei nentă kălkare, ačesta îl dete postelnikăși, iar lăi Aleksandră îi dete o kameră lăngă kamera ei de kălkare: kă îndatorire să o împargă kă Georges. Din kamera sa Elena așzea tot če ar fi pțtșt faye vechinișăi. Če'idikta ačeastă mășșră? poate doringa de a'l aveă sșb okii sși neîncetat.

Ačestă doi jșni se kălkară și adormiră.

Elena vegea mai toat̃ noantea.

Vijelia încheñse afar̃, f̃lgeretele mi t̃necetele se s̃c̃edaș nekontenit, ploaia mi ṽtut̃l b̃teaș în ferestrele kamerii unde dormea postelnik̃l. Sgomot̃l vijeliei îl destent̃ din somn. Ax! zise el, nor̃mb̃rile mele aș s̃ kreask̃!... Dar f̃se silit a se omri aiui.... Se sterse la oki s̃ vaz̃ mai bine... ñ se înșal̃ prin kamera sa șmb̃la o fantasm̃ alb̃: el o z̃ri la l̃mmina f̃lșerilor.

Ka tot̃i oamenii ignoringi mi slab̃i de j̃dek̃at̃, postelnik̃l era s̃șnerstigĩos: El kredea în stafie, în strigoii, în iele, în sb̃r̃tor̃i, în fermece. Krez̃ k̃ este o stafie. Înș ad̃se aminte k̃ se kl̃dise kasa pe o kas̃ în r̃sine mi k̃ p̃tranĩ ziceaș k̃ akolo aș ṽz̃t de m̃lte ori stafia. Sînt perdst? Înș zise el, iat̃ stafia!... D-z̃eșle skañm̃? ... dak̃ voiș striga, ea m̃ va s̃gr̃ma!..

El încheñ s̃ trem̃re ka șn konil ȃe krede k̃ vede șn spirit r̃ș f̃k̃tor, mi înș ñse planoma în kan.

Stafia se anronia de nat̃întinde m̃nile postelnik̃l se krede perdst. El simte mișk̃rile m̃nișii ei ... M̃na stafii r̃dik̃ planoma d̃șñ kañl postelnik̃lșii; atinȃe faga l̃ș; o resfag̃. postelnik̃l ñmai s̃șfla... Stafia se ameaz̃ pe nat̃ l̃ng̃ d̃îns̃l, postelnik̃l skoase șn ȃemet.

„În falșer arșukț lăminț . . . Akșm stafia închenș sț tremșre. Ea vțzșse faga postelnikșlș. Țe va face ? se înmelase : nș era postelnikșl ațela țe kțșta. Ea retrase mțna repede, sț skoalț, sț dențrteazț ; krede kț postelșikșl o prșrmț ; ese din kamerț mi se face nevțzșț.

Nenoroțitșl sșnerștișios rțmase în poziționea kare lșase, askșltînd mi tremșrînd de spaîmț. Dșpț o orț avș korapișș sț rțdițe kanșl, sț askșlte, sț priveaskț. Înșelegînd kț Stafia a fșșit, aprinșe lșmînarea ; nș vțzș nimik

— Nș am visat, zise el. Era stafia, am vțzșț'o, m'a atins pe frșnte kș mțna rețe kade mort ! . . . El ar fi voit sț iasț afarț, sț destente toatș kasa, sț sșșitș kț a vțzșț stafie ; nșmaî temerea de a se întîlni înkț odatț kș fantasma, îl șșinș pe lok. Șmblînd prin kasț, zșrî o înșingțtoare : o kșlețe : era șn brîș alb de matase. Iatș o dovadț ! zise el kț a fost șstafia ! mi tot de odatț arșnkț brîșl departe de dînsșl . . Este fermekat zise el.

Toatș lșmea emise în salon. Postelnikș ka nițî odatț nș se arțta. Elena krezînd kț bșrbatșșș este bolnav, se dșse la dînsșl. El îî sșșse tot țe î se întîmnlase kș stafia, țeia țe fțkș pe Elena sț rîzț. — Dar kșnd îî arțta brîșl de matase alb țe stafia perđșse prin kasț, Elena simșș kț nșmîntșl se învърtesțe kș dînsa : șn

fior reche koprinse toate nervele kornblēi ei, — deveni palid. mi vocea sa încenș sѣ tremore.

— Vezī? ai încetat da a mai rīde! zise postelnikșl, nș'pī surneam eș kѣ e stafia! iakt brīsl! togī pșraniī kare mi aș snșs kѣ aș vș-zst'o mī aș zis kѣ poartș sū brīș alb... pentrș ce Elena se impresioneș atāt la vederea așestșī brīș? Lșkrșl este lesne de īngeles — Ea rekșnokș brīsl Zoeī — īmī adșse amīnte kѣ avea kamerѣ fșsese totdașna destinatș pentrș Aleksandrș; sū simșimīnt de șelosie mīmkѣ toate fībrele inimīī ei. Așeastș boalș era noș pentrș dīn-sa, ka mī amorșl ce avea. I se pșrea kѣ vșzș ne Aleksandrș la nișioarele Zoeī, șkoase sū pī-pet mī kѣzș leminatș ne nat.

Iatș ce-mī face stafia! zise postelnikșl: mș-ne pșrșsim așeastș kasș!..

Elena se redestentș, dar palidș mi frș-moasș ka șșferīnșa. Șșșminele o īngīna... Ea rșmase īnkș īn așeastș kamerѣ ne nat.. Ce nș ar fi dat șș poatș vorbi kș Aleksandrș?..

— Akșm īngelegș, zise ea. Șșferīnșele lșī Aleksandrș!.. Șele ce zīcea... eraș mīnșī-noase.. Nș era șelos. Se pșefșșcea... Doamne! Doamne! ai mīlș de mine!.. pșnș astșzī, kre-deam kѣ īl īșbesk... kșm mș īnuelam! nș! eș nș-l īșbeam! kredeam kѣ īl īșbesk!.. De astșzī nșmaī am īnșenșt a'ī īșbī... ox! akșm, a-

kəm îl iŝbesk!.. Dakъ ar fi akъm akoľo, așă voi sъ-î skodъș inima din pent kъ șn fer!..dar dakъ va fi inoçente?.. Aleksandrъ meș! ox! țe grozъvie !.. Țe am zis!.. Sînt nebъnъ !. șnde este?.. Vîno dъlçele meș!.. vîno sъ mî ȇer er-tare kъ am nъtșt sъ gîndek rъș!..

În açelamî timp Zoe, în kamera sa, fъkșse o skrisoare pe kare voia sъ o trimidъ kъ om în adins la Bъkșresçî. aîçî era ȇel din șrmъ akt al komediei kъ Ranș. Açest akt trebșia sъ se joaȇe Dșminikъ la Fъnesçî. Zoe era sigșrъ akъm kъ Elena era înamoratъ dșne Ranș; kъ Aleksandrъ era înamorat dșnъ Elena. Dșrerea de a se ve-dea desupregșitъ de Aleksandrъ pentrș Elena, o întърîtъ mî maî mșlt. Trimise skrisoarea pe șn om al ei sigșr.

Kъnd fșse la gșstare, Postelnikșl sșșse kș spaîmъ tot ȇeia ȇe i se întîmulase kș stana. Toa-tъ adșnarea rîse de kredșlitatea lșî. Kînd înșș sșșse kș stafia, îșgînd, perdșse șn brîș alb pe kare îl gșsise el, Zoe deveni palidъ. Ea tremș-rъ gъndînd kъ Elena o sъ rekșnoaskъ brîșl ei. Iatъ o arșmъ în mъna rivalei ei! Elena nștea sъ'î fakъ rъș kș açest talisman? Țel nșșin el do-vedea kș ea fșsese stafie, ȇeia ȇe ar fi fъkșt'o ridikșlъ, saș kș se dșsese în kamera Postelni-kșlș, ȇeia ȇe era de ȇel maî din șrmъ disupreg. Elena, din parte'î avș okîi giutîgi pe fisonomia

Își Alesandru, doare va găsi pe impresiunile ce-i va face această istorie, dacă el avea vre o complicitate cu stafia. Fisinomia lui nu exprimă nimic, dacă nu în dîferința. Însă aceasta nu o liniștea.

— Cîndat lăcră cu această stafia! zise Aleksandru postelnikslî; ești te crezî cu ai vî-zîto... dar crezî cu a fost stafia cu mîinile albe mi delikate..

Alesandru observă cu Zoe îmi askunse mî-nile.

— Ah! zise el în sine... apoi, sîrmă tare, nu este anevoie de dovedit dacă ea a lăsat dî-nă dînsa brîi alb; poate cu cîineva va rek-noașce așel brîi...

— Să ni se arate așel brîi zise Georges. Zoe tremură.

Bravo! zise postelniksl, să ni se arate așel brîi...

— Să lășăm stafia, zise Elena, bîrbat-meu a visat...

— Am visat?..

În fine Elena căștă în toate kîșrile să în-lășre ideia de stafia mi de brîi.

Toată zioa așea Elena nu pîșă să vorbească în parte își Aleksandru. Către seară ei rî-maserî singurî în kiosk căte va mîște. Elena rî-mase tîkînd, ka să arate cu este sîpîrată

pe Aleksandr. Acesta îi lăsa mâna și o înkă-
kă de sârșetări.. Ea retrase mâna.

— Ce ai, Elena mea? o întrebă Aleksandr.
Pentru ce așteaptă răchela.

— Pentru ce? Oare nu am dăruit? pen-
tru ce Zoe a intrat în camera unde dormea bă-
rba mea? Știa că avea camera este aia în
care totdeauna ai dormit, în care lăsa
știa că okșni...

— Ce fel? întrebă el; avea fantasmă a i-
mașinării postelnicișii, era reală? a fost Zoe
în adevăr.

-- Ce căuta?..

— Esui geloasă?

— Geloasă?.. ce zici!.. de o kreatur a-
tât de înjosită!.. îți spui că voiș să știi da-
ka te ai kôborît pînă să konsimți la koketă-
riile unei mesaline...

— Îndoiala! tot ce nu este Elena mea, este
reche pentru mine. Înainte de a te cunoaște, eraș
șalte lăcrări frumose în lăme. Dar din acel
moment tot ce a fost înkântător s'a stins, și te
singur ai rămas! okii mei lasă valurile azrate
ale cerșii în care se skaldă asrorile zilelor, ka
să nu privească de kât făgașii ce izbesc, tre-
kile mele se întorn de la mormora vînturilor ne
verdele sîn al pămîntului ka să askalte nămai
vocea celui ce izbesc; mirosul meu șit parș-

măl îmbătător al florilor ka sǎ nǎ aspire de kǎt parfǎmăl sînsăi avelii ȳe isbesk; ea este singurǎ în lume! singurǎ ka viața lăngă kare nǎ poate sǎ existe de kǎt moartea.

— Vorbele ȳe îmi zici sînt dălu; dar ele kezemăiesk oare fantele?...

— Fantele, Elena, askălă! ȳe dovezi sǎ'ni dăș despre amorăl meș? ȴere ori ȳe sakrifăiș mi văi vedea dakă te isbesk saș nǎ...

— Nǎ ȳer nimik! ȴeia ȳe amă pstea sǎ ȳer ar fi sǎ năci ȳunde va, sǎ înȳetezi de a ne vedea; sǎ mǎ sîi?... dar, văi?... aȳeasta este kǎ nenștină... mǎ va ȳăide!..

— Săue'mă înkă'odată aȳeste vorbe, îngere dăȳe al vieții mele!.. ox! lasă mǎ sǎ kreză kă într'aȳeastă lume ȳunde sînt strein, este o inimă ȳe s'ar fărăma de dăfere pentră mine!.. kăt 'e dăȳe este a ȳăi kă sînt isbit?... a ȳăi kă săb aȳeastă boltă ȳereaskă săfletăl meș nǎ este ră-ȳăit!.. Dar iară kăt trebăe sǎ săfer gîndindă-mă kă nǎ poăiș a 'ni zice *te isbesk*, fără a-mă adăȳe aminte kă destinăl a skris în karteasa aȳeste vorbe fatale: *nă-ȳă este permis a isbi de kăt kă kondiȳiunea de a fi trădător* !

— Aȳeste vorbe mǎ omoară!.. nǎ voiam sǎ mi le adăȳă aminte... Eș te isbeam rănită de visăl ȳe mǎ domină... aȳeste vorbe mǎ des-teantă, ka sǎ văz realitatea mi sǎ săfer.. eȳăi krăd!.. Daka te măstră kăȳetăl kă amăȳeșă,

zn om k̃tre kare ñ aĩ niĩĩ datoria amiĩieĩ, k̃t
treb̃e s̃ m̃ m̃stre ne mine kare am k̃lkat
leg̃̃rile che mai sakre?.. ar fi mai onest a
p̃r̃si ġara mi a f̃pi k̃ tine. Cel p̃ĩin, p̃-
r̃sind̃-l, ñ am̃ fi t̃d̃toare.

— Vreĩ? o ġntreb̃ Alesandr̃,

Da!.. r̃s̃use Elena kletenĩd din kap k̃
ĩntristare.

Dar ei k̃tar̃ s̃ tak̃. Oare ġine p̃r̃. E-
lena se retrase ġn kamera ei ġnde k̃z̃ ġntr'o
adĩnk̃ meditare.

„ Ñ voĩ avea niĩĩ odat̃ k̃ragĩl a m̃
desp̃r̃ĩ... ġmĩ zise ea; fetiġa mea va fi per-
d̃t̃ ġn l̃me!..

O NOUA ÎNTÎLNIRE.

Era în ziua de sâmbătă. A doua zi era să fie nănta Marii, acea fată de la Brebș. Năntamii veniseră în Făneșii ca toate trebuințele mi as-tentaș ziua căsătoriei. D-na Elena din parte'i în-kă se pregătise la aceasta. Sâmbătă seara ve-niră în-kă două familii de la Băcăresii între ka-re se afla *Talanșis*. Seara aceea se trecură în critice de tot felul, politica jăcă cea dintâi ro-lă. Toți se ocupă atun-ci despre cauza inchen-diilor de la tabăra din Floresii.

— Cum voieți să nu știți soldații fok, zise *Talanșis*, când sînt amă de răș tratați!.. în baracele lor ei sînt mai răș de kît vitele: se sne-kăle asăpra xărniilor lor, asăpra vesmintelor lor.. se plîng mi nu li se ia în konsiderare plînsurile. S'a keltșit milioane de lei, mi pontră ce! ka să kinșească bieții soldați?! ne cîine vor să sne-rie ca tabăra? ca cîine o să ne batem? Sîntem noi în stare a ne înfrînta ca ostirile streine, noi kare sîntem armați ca ciomeșe? rășăire! De en sekol romăni nu s'aș bătut ca nimeni mi tok-măi aștea le a păștrat drentșrilo. Armele no-astre sînt traktatele între nșteri mi Tșrșia; Ele ne a-părbă mai bine de kît aștea kăte va mi de ostăș

ce ar vorbi astfel, nă kșgetă alt ceva în spiritul lor de kăt să ne desnoaie de proprietăți mi să le dea ȋtrănilor...

Aleksandră ce pănă atșnăi tăkșse, îi fș kș nepătîngă de a nă răsponde.

Daka popoliî Europei ar sâi kă popoliî român pe kare ȋaă gătșit demn a'șî vărșa pentră dînșul sâncele filor lor mi tesării lor, supre a-î sîarșe langșrile, ar avea în sînel lăi oameni kare îmi fak o glorie din șmilîngă, negreșit kă așei popoli ar rômî kă aă pătăt să fakă așele sakrifîi pentră șn korn kăzșt în pătřejșne!.. Nă fak alșzișne la D. Talangă, D-lăi îi este permis a simgi astfel. Așcastă molțate de simgi-mînt la D-lăi este simptomul snei boale. Așî nă poate să fie vorbă de bolnavi: așestia vor faye tot d'asna esengîșne, kiar atșnăi kănd în lok de a se afla în vre șn suită, se află în saloane. Răsponșz în genere, așestei skoale ce din Fanar a trekăt pe malăi Dănrîi șnde a gătșit disvînglî; așestei skoale ce a inventat slăbîqîșnea mi sklavagîșl, așestei kărtizane nersăimate a Țesariloră bisantîni. În demert voyea tăpără a patriotîșmășl va kășta să-î konverteze! Talangîșl îmi mășkă bșzele.

„Dar pănă atșnăi, șrîntă Alesandră, este

trebşingş se se şvie kş şn popol kş de kşzş, kş de nştređ ar fi, nş poate şş şmşrtşşaskş ačeste simşiminte.

Daka însş şîntem konvinşî kş ačest popol romşn nşmaî are ničî o skşnteie de viaşş, şî nşmaî este viitor pentrş dînsşl; atşnčî pentrş ăe se maî pşstrşm ne fađa pşmîntşlşî şu kadeverş pştređ ale kşrşî miesme arşnkş veninşl, şî nş avem kşragişl a'l înmormînta?

Ačeste vorbe prodşserş o sensaşşne adîn-kş în inimile askşltştorilor; şimenî nş maî rşş-pşnse. Dşpş kşte va minşte litteratşra romanş înlokşî politika în konvorbirile lor. - Georges se plşnse kş de kşnd aş înčenş lşnteile politice Romşnîi aş pşrşsit kş totşl tşrîmşl litterelor.

— Politika a şcis litteratşra zise el, lşnte-le politice aş şn skon negreşit, *intşrirea naşionalitşrei*; dar poate şş existe o naşşne kşnd romşnîi nş aş o litteratşrş, adikş kşnd nş aş o limbş, o gramatikş, şn dikşionar, o istorie; kşnd nş şînt poeşşî marî kare şş ne dea Епопее, tragediî, saş maî bine kînd şimenî nş maî čitesăe nimik de litteratşrş? kşnd devine şn fel de rşşine pentrş oameni a čiti kşrşşî skrise în limba romşnş? . .

— Of! . . strigş Zoe. Če idee! . . litteratşrş naşionalş! . . Čine îmş perde timşşl a čiti nimikşrî de ačelea? . . şînt bşne şş le čitas-

кѣ! lakeiī mei! . . Че poate sѣ skrie nische romѣni! . .

— Ai drentate, rѣspѣnse Prinčinesa. Бѣrbatѣmeѣ Prinčinele este abonat la kѣteva ziare; нѣ le čitesče ničī odatѣ: le čitesče lakeiī.

— Ničī odatѣ нѣ amī fi krezѣt kѣ poate sѣ existe o literatѣrѣ romѣnѣ, zise o damiçelѣ che venise aičī iн žrmѣ kѣ maikѣ-sa.

— Tot aша prekѣm esistѣ mi o damѣ romѣnѣ rѣspѣnse Aleksandrѣ.

— O damѣ romѣnѣ. . . žrmѣ Adela, eѣ нѣ sѣnt romѣnѣ, tatѣ-meѣ este grek.

La açeste vorbe se fѣkѣ žn riѣ general e-çitat de Katerina.

Mѣma Adeliī veni iн ajѣtorѣl fiçei.

— Fiimea, zise ea, vorbesče asfel fiind kreskѣtѣ iн дѣrī streine žnde нѣ a iнvѣдat sѣ iѣbeaskѣ ne romѣni!.. Katerina dete iнkѣ odatѣ semnalѣ de riѣ.

Bѣtrīna mѣmѣ se sѣpѣrѣt mi kѣ žn ton propriѣ femeilor ordinare, iī zise.

— De che riѣl, domniçioarѣ? . . fiimea a avѣt mijloaçe sѣ iнvede iн дѣrī streine, daka mi altele ar fi avѣt açele mijloaçe. . . .

Ea нѣ terminѣ vorba, toçī oasneçii sѣ пѣserѣ sѣ riѣzѣ.

Elena, voind sѣ iнlѣtѣre keçtiçnea personalѣ, reveni la litteratѣrѣ.

— În fine! zise ea este închenștsl snei litteratșrî române: o litteratșrș kare ar fi proșperat. daka ar fi fost inkșragiatș de patriotismel romșnilor. Vedeșî greșîi, magiarîi, șrșbiî? Ei ne aș întrekșt mi ne așest tșrîm: kașza nș este anevoie de kșnoskșt. Nș krez ka Dșmnezeș ș fi nșș măș mșlt geniș în kanșl greșilor, magiarilor mi șrșbilor, de kșt în kanșl romșnilor! dar krez însș kș a nșș măș mșlt amor de patrie în inima lor de kșt în inima noastrș. Așest amor de patrie a fșkșt ka la șa alșî treî poșșli șș șaaskș măș mșltș lșme prodșkșișnele litterariș. Șș le inkșragieze prin toate mijloacele nșștinșioase. La noi nș nșmăș kș skrierile litterare nș șșnt șaite; dar inkș așoriî șșnt persekștașî inkîșî kșnd nș șșnt desnregșîșî. Ne playe a ne zîșe nobili romșni! dar nș fașem nimik pentrș romșni. Magiarîi nobili, pentrș litteratșra lor fak sakrifîșî fabșloase: noi pentrș a noastrș nș avem dekșt dișnreg.

— Daka nș șaitim romșnesșe, kașza este kș așoriî romșni nș aș prodșș nimik kare șș merite! zise Zoe.

— *Kșm e tsrksl mi nistolsl* — Kșm é para mi așoriî, rșșnșnșe Georges.

Elena rșșnșnșe Zoei:

— Nș voiș rșșnșnde ka D. Georges, dar voiș zîșe kș daka la noi ar fi rșșșrit genișrile șa aș

făcst gloria altor poezii, noi înkă nă am fi
 ținut prodezignile lor mi nă am fi avut nentru
 dinsele de kăut avelamăș dispreț țe avem astăzi.
 Daka te amă întreba astăzi: ai ținut ne astorii ro-
 mână țeă țe se află, imă vei răsunde kă nă ai
 ținut, kă nă știu țe aș skris; ațest răsuns 'mă
 ai dat tot d'asna. Nă înțeleg dar daka nă știu
 țe aș skris ațesti oameni, kăm găsesc kă nă
 merită să fie ținut!

— Eș voiș zice țeva, daka domni democra-
 kragi nă se vor sșnta? zise Telangis.

Gremala este mi a astorilor, șrmă el. țe
 mă mătă nă sșnt nobili mi prin șrmă nă aș
 prestigiș. . .

— Iată o idee ținută, răsunsse Elena; mi
 kă atit mă ținută kă vine de la D-ta.

— Почиș să vă daș un esemplă doamnă.

— Kare?

— Ști nentru țe Lamartine a făcst atăta
 șgomot în Franția ka poet! nentru kă a fost no-
 bil. Nobili i aș făcst ațeasta.

— Așa este! zise prinșinile Iordake. Poeziele
 își venit atșnă în șnrijinș șnor prinșină sa-
 kre mi șgădșite de șniritș revolșignilor.

— Mă iertă, răsunsse Elena. Este un
 poet măt mă poșlar, măt mă gștat în Fran-
 ția, Beranger, mi kă toate ațeșta el nă era din
 nobleș franșeză Este nobil prin sine: el este

*

fiel naștine! fiul lui Dumnezeu! de vom veni la noi, încă o dată, nu este nobilul.

— Doamna e republicană. întrebă eu noș venit ce făcuse democrat mi se schimbare în armă

— Poate, domnule, răspunse Elena; dar sînt așea ce am fost tot d'acum: ne schimbăm.

Nici unul nu făcuse mai aprins revoluționar, de cît acest întrebător! odată pronagă idei rele. După căderea revoluției, el emigrase în țări străine, astăzi internat în țara sa, după ce dăte mîntă că toate partidele ne kare le trădă una după alta, se dăte că cei mai înfocați retrograzi; este un fant netăgădit: renegații devin asuri pentru kredința ce a avut înainte, mi înfocați pentru kredința ce înbrăzîmază. aceasta se esnikă prin temerea ce aș de a nu fi sșnektaji. D-nu. X. era către acestea ambițios făr măsuri; invidios; kîtorî ce sșflare omenească avea o calitate-oare kare, i se pîrea că așea calitate era rînită din proprietatea sa. Aceasta îl făcea către cei alți oameni răș, mik, egoist. Eraș doș lăkreri ce isbea mi sra că deosibire: se isbea ne sine mi sra ne. amicii sși.

Cînd Elena îi răspunse fărînd o șmoară iluziune la schimbarea opiniilor lui X. deveni nălid de mînie.

Konvorbirea litterară kîzș ka sș dea lok

politiicii: ministerul se nase din noş pe tanet: fie
kare rşnea kşte o bşkatş din mantia ministeri-
laş. Astfel dşpş kşte va minşte, nenorocitşl mi-
nister nşmai avea nişl şn prestigiş.

Dşpş dşnsşl veni rşndşl liberalilor. Kaniş
lor fşrş atakaşl kş fşrie, nş rşmase nişl şn vi-
şiş, nişl o krimş, kare şş nş li se atribşe.

— Sînt nische tşlxarşl zise Talangiş.

-- Da! da! resşnşserş mai mşşlşl.

— Domnia ta zişl ayeasta? rşsnşnşse Alek-
sandrş indignant, şişl kş în anil din şrmş kşnd
eraş la nştere aş kşstigmat şn proşes nedrent prin
ordinsl şe aş dat jşdekşto.ilor ameninşşşndş-
l kş skoaterea? Domnia ta zişl ayeasta, dom-
nşle N. . . kare aş şrmat pe o damş kş-
ria eraş dator kş şn zanis de zeye miş
de galbenl, miş în lok şş ilş plştemşl, i
l'al rşnt? Domnia ta zişl ayeasta, prinşine lor-
dake, kare prin înrşşşirea şe aveaş în trekşl, aş
skimbat kş o mşnşştire şn netek de mowie miş
aş lşat în lok, o mowie de zeye orş mai mare?..

Domnia ta zişl ayeasta, domnşle M. . .
kare aş lşat miş doşzeyş miş de galbenl la.

La aşeste vorbe eş protestarş togş: dar nş
sekrezşrş ofensaşl miş nişl nş gşşirş kş kale a
se mşnia kontra lşl Aleksandrş. Kşnd mşma saş
soşia zişe kş fişl saş bşrbatşl a fost în fonk-
şişnşl kşstigoase şni nş aş şşist şş-miş fakş sta-

re mi îi blamă ka ne nisce nemernici desne a-
ceasta, se înțelege kă măstrările de xrbiri nă
pot să ofensese ne cei ce le aș făkă. Acea
mămă, acea soție ce lădă abzăr mi xlesce
onestitatea, sânt filciile soțietății kare kăgetă ka
dînsele. Kăți oameni nă'mi aș făkă averi din
oknațiunî în timpăr cel mai škărt. Fonkționa-
rii integri aș rămas sbraci mi vestejesk în mi-
serie! cei ce aș xrbir, s'aș înbogătit, prosperă,
sânt înkonjșrați, kiar de așia ce aș aeră a de-
sanroba xrbirile. O schimbare a înčenă a se
face într'ăeste datine de vre o trei ani. Grăie
libertății preseî. Deaivî ideile noi sânt atit de răș pri-
vite de așeste legișni ale trekătlăi mi prezintate săb
atătea kalomniî, de kătre cei ce aș interese a
se întărna vekis! regim? . . .

— Lasă-î să strige zise N. . . noi avem
votă. . . oasneții se škălară de la masă kă cea
mai mare liniste. Ei trekără seara în salon mi
în kioskișl din grădină.

Aleksandră grăsi okazire de a monti Elenei?

— Voiș să'ți vorbesk în parte?

— Șnde?

— Aiți. Mai țărziș. . .

— Nă se poate! . .

— Trebăe, ori mor!

— Viș! viș! zise Elena.

Era o oră dăpă miezsl nopții. Toți dormeaș.

Noantea era frsmoasă ka toate nopțile de vară la mare. Ktersteisl se înbăta de kntărirele sale, cherl erasenin: lăna plana în snayîș mi inneka faga pămîntslî de raze de lămină. Aleksandră, era în kioskă, astenta. Pe șna din ele el vîzș o fantasmă albă țe înainta kătre kiosk. Era Elena. Ea se apropriă, întră în kiosk.

— Kăt trebșe să te isbesk, zisă Elena. ka să viș noantea aicî!..

— Nă este destăl așeasta..

— Kșm nă este destăl!..

— Elena mea, trebșe să lami bърbată!.. să te dășnargî!.. să plekăm în streinătate!..

— Să mă dășnart?.. dar lămea?..

-- Singură ai zis kă mai bine vei să lami bърbată! de kăt să'l amăgesci!...

— Ai drentate... am zis așeasta... da, da, mă voiș despărgi de dînsă!; dar ora nă a venit înkă... vezi Aleksandre, nă este ničî șn sakrifi-
ciș kare să nă fak pentră tine: dar kăștă să ai răbdare... Țe te gîndesci? ar zice șineva kăte înđoiesci de vorbele mele...

— Ai giuit... șeva îmi șnăpe kă mai tîrziș o să mă șîgi!

— O să te șitș?.. întrebă Elena. Razele lăni țe intraș în kiosk lăsară să se vază pe bșza ei șn șșris plin de amărbășne, kănd voiș mări, poate! șrimă ea!

— Înainte de a muri Elena mea! eşti tînăr, frumos, poetic: dă-te ca acele creaţiuni ce aş fiut sîcreeze genul omenesc în momente de inspiraie divină; dar eşti femeie .

— Măne mă veî şita; măne veî romi kă al pîst să mă izbesci! nă va veni şu timp kînd veî zice altăia veia ce îmi zici mie...

— Taci! taci! strigă Elena, să mă voiş despuşci singur!

— Ceea ce 'mi am promis, voiş face... dar mai tîrziu...

— O!; sufletul meu! kîc voiş fi de ferice kînd voiş şti kă am a tiece viaa legnat de rîşfîşurile tale! vom pleka de aici în dîrî streine, în lokuri singuratic, poetice dă-te ka amorul nostru.

— Dar... în lokuri departate... unde să nă mai vedem ceea ce am vîzîst, să nămai aşzim ceea ce am aşîit... departe de oameni. . nă este ama kă oamenii sînt rîi? nă ai a te plînge de dinmîi? eşc poiş zice aieasta! am sferit dela oameni... aş fost nedreptî pentru mine; nă am adăş în lăme de kîc viaa mea mi ei aş sakrifkat'o ka să mîlşmeaskă o neşunţ ambigie!

— Dar vorbile tele sînt triste, Elena mea, nici o dată nă te'am kînoskîc mai trist; . .

aiți tot ce oamenii aș putut să-ți fac rău! . .
 eu îți lîng așela ce te iubește ca viața sa. A-
 ceste minste sînt scurte . . Să nu le sakrif-
 kăm de kât amorșlîi noștrî! noantea este fră-
 moasă mi pare kă întăzîț ka să protege răsfădă-
 rile noastre; vînturile mărmară în arbori, ka kînd ar
 voi să fakă a nu se așzi vorbele noastre de ș-
 rekile indiskrete. Nu'mi mai vorbi de kât de
 mine, de tine, inklină fruntea ta dăce mi șșavă
 pe sînl meș! ka șu krin ce se pleacă pe kă-
 lătorș! adormit! amorșl are plăyerile mi amă-
 rțușnile lîi — plăyerile sînt scurte. . . ingerșl
 vieții mele, nu face să kșnosk nșmai șșferin-
 dele lîi! . .

— Ceia ce nșmesă șșferingile lîi, poate să
 fie adevăratele plăyeri ale lîi. . . Ce poaiș face
 mai mălt? . .

— Trebșe să fîi a mea? . . daka amorșl
 ce 'mi esnrimî este real. . .

— Nu sînt a ta? . .

— Întrș toate. . .

— Nu țărșșva așeasť șșenť divinť kș idei
 de altș natșrș. . . așesta va veni; dar mai țăr-
 zîș. . . așea zî va fi o zi mare. . . o zi de amor
 mi de doliș, o zi de fericiire mi de mormînt. .

— Nu te mai îngeleg! . . mă pierzș! . .

— Șșii kă sînt șșnerștigioasť. . . Trebșe
 să vie ora. .

Aleksandrꜛ o strîngea în brațele sale — bazele lui înfăbkrate sbrstăș bazele ei de roz. Elena palnitꜛ pe brațele lui, de amor și de voluptate.

— Este timpul a ne despărți... rezonl meș se trrbgrꜛ: ꝛociș sꜛ kazș: sꝛnt femeie. fșgil..

— Ox! niçi odatꜛ! . .

— Aleksandre, fak apelș la generositatca sșfletșlșî tșș — adșđî aminte kꜛ prin ea am învđđat sꜛ te ișbesk! . .

— Ox! generositatea sșfletșlșî meș! . . Elena mea — aꝛea abnegare ꝛe kꝛnosçi nș poꝛș sꜛ mai am. . .

— Asfel dar vei sꜛ façi tot ka sꜛ mor în nainte de ꝛeea ꝛe este skris? . .

Aꝛeste vorbe lovirꜛ kș trrie pe Aleksandrꜛ. Ele îi esplikarꜛ toate vorbele Eleniî de mai 'nainte.

— ꝛe? zise el. nș vei fi a mea de kꜛt kș kondiđișnea ka sꜛ mori în șrmꜛ? . .

— T'e rog sꜛ mꜛ lașî a trři înkꜛ. . . pentꜛ tine, Aleksandre, pentꜛ tine! . .

Ea zise, denșse ne frñtea amantșlșî sșș o sbrstare. Bazele ei arserꜛ frñtea lui Aléksandrꜛ. Aꝛesta kꜛzșse în genșke înaintea șnei kananele. Elena ese de sșb kiomk se strekoarꜛ printre alee și dispnare pe o poartꜛ a kasei kare da în

grădină. Ea trecea toată noaptea în răgăchise mi în lăcrămii.

„D-zeule, se răgă ea — Ce este aचेastă patimă? . . sânt învinși, sânt lăngărit: mi nă am pătorea să mă lăpt. Tă însăgă m'ai pătăsit. . . fă doamne, să पोचिँ चेल पद्मिना a mă lăptă kă srisita mea! . .

De altă parte Aleksandră trecea noaptea gătind-se la vorbele Flenei. Ea va mări, mi a zis dăktă va fi a mea! . . Oare kăktă să krez aचेastă vorbă? ea mi se pare inspirată de o delikategă ce este proprie femeilor bine kreskute. Vai! kăte femei nă aă zis aचेaste vorbe amanșilor lor mi neste kăktă va timp aă izbit ne algi! . . amoră Eleni a sărit ka o flăktă de naie ce iăi ia vintă în dată săb fokăl kare i se dă. Kăte va zile fără destăle ka să se a-prinză de amor! . . ka să vie la toate întălnirile singărită îndată ce i am cheră, fără nič o în-potrivire.

Toate aचेastea mă fak să kreză kă este o fămeie prea șmoară. . . Čine șvie la kăgă algi ea nă a dat čeeă ce mi a dat miel . mi atăchă Aleksandră devenea gelos, sșferea, pănea kăngă în măini mi plăngea ka un konil.

Adăozi era Dăminikă, zi de năntă dăgă-

neaskt, zi de bkorie. Postelnikxl se întarnase de dimineau.

Pe la zeye ore mai mxlte trssrî kx kai se prenarar. Nyna însocitx de Katerina mî alte dox dame se xkarx într'o trssr — Ceî alxî fbxr kxm nstxr. Îndatx xe trssrile emîr din kxrte, çinçî zeyî de flkxl kxlxî înkoxrar trssra Elenî — alxîî alergaş înainte mî toxî deskrîkaş nistoalele mî strigaş la xmx. Eî snsserx o oraxî kxrioasx. Nenta dxng treî zile, treî zile de bankete, de dangxî de netreçerî.

. Cel din urmă act al comediei.

Dar este timp a ne întarna la sxjetxl nostrx. Dxpx kxuxnie, soçietatea de dame mî kavalerî xe venîr la nstx, se întarnx kx nsnî akasx ta postelnikxl. Venî xa moment în kare toxî a-çestî oasnegî se aflarx rxsînxîî în salon. Vorbind desure ale nsnîî. Xn serv întrx mî zise postelnikxlxl kx o dxganx bxtxnx xe vine de la Bkxresçî, voiesçe s-xî vorbeaskx lxxrî marî.

— Sx vie aîçî zise postelnikxl.

— Acestx sîire se axzi de toatxsoçietatea, toxî eraş kxriomî s-x aflx kare ereaş açe lxx-

krerî marî ce o ȝigană bîtrînb, venită de la Băkrescî, pîtea sî komîniče postelnikslî.

Dînb kîte va minste, o ȝigană intră. Ea era trekîtb în vîrstă, kreskîtb prin kase boerescî, învîdase a se presînta: se înkînb la postelnikslî, mi îî zise kă ar dori sî-î vorbeaskă în parte.

— Ax! zise nrîncîniile. Postelnikslî are sekrete kă astfel de femei! . .

— Nîcî de kîm! . . rîspînsse el, mi vîind sî nă kază în ačeastă bînbîală, rîspînsse reneđe: Ce ai sî-mî spîl, spînem aiçî. . Daka nă vel, pođî sî pîlçî. . .

Ȥigana nîse okîî în jos mi zise.

— Daka voiescî însîmî domnia ta. . . vîş sî mă plîng înnotrîva kokoanei Dîmitale. . . am avîst şî fecîior, kare era lakeş în kasă boereskă. . . este anroane o lînb de kînd a venit aiçî... femeia dîmitale, mîiartă a spîne lăkrîrile kîm sînt? . . s'a înamorat de dînsîl. . . îl ȝîne aiçî prin sîlbă mi eş mîma lîî, sîfer mi mă nîerză fîră ajîstorîl lîî . .

— Femeie! stîgă postelnikslî, esî orî beată orî nebînb. . .

— Nă sînt nîcî şîna nîcî alta, boersle, rîspînsse ȝigana. Konîslî meş este aiçî skîmbatîn veumînte de boer. . .

În ačel moment Rînb intră în salon.

— Iată konișel meș, strigă ȳigana a alergând la Rana apoi întorcându-se către Elena, mi am grăsit konișel kokoană... mi ȳi-l voi smelge diu brade-ȳi... mi l'ai xrbnit; ka să-ȳi mēl-ȳmesçy plăcherile kând eș mēma lăi mor de foame. . . astfel sânteyi voi kăkoanele! . . na a veȳi rēșine, să vă izbii kă çiokoii! . . .

— Skoateȳi afară ne ațeastă begivă! strigă postelnikșel.

— Na sânt begivă! . . snyiș adevărat. . . întrebăȳi ne fimeș daka na sânt mēma lăi. . .

— Așa este rēșnuse Rana. Este mēma mea.

Elena kăzș leșinată în bradele Katerinii.

Touȳi kăȳi se aflaș de fadă se șitară snii la alȳi kă mirare; snii inkă sșriseră kă rēștate. Postelnikșel kreș kă visează.

— Este o infamie! strigă Zoie, ațest jșne mī a fost prezintat sșb nșme de boier din Moldova, . . Kînd am venit aiçī atît m'a rșgat sș-l adșk, în kăt na am pștșt refșza. . . akș vșzș kă am fost ameȳită ka touȳi çei alȳi.

Șn om çe era aiçī jșsnășse. Kă kanșel desvșlit eșia din kărte, plîngea peste kîmpșri, fșr sș șçie niçī șnde se dșçe, niçī șnde este. Era Aleksandrș.

Zoe eșia din salon. Dșnș o jșmștate de oră trșșra sa fșgea snre Ploesçy.

Elena priimise o lovitură teribilă, faptă că lămea căt mi în fața că bătătușă; de nimik nă-îfăcea atăta rădă ca omnișnea lăi Aleksandr. El dispărușe la cele dăntuși vorbe ale ȳiganeș, Va afla el că Elena era inocentă ? dacă va afla, nă va fi oare nrea tărziș? inima lăi nă se va fi adrobit la tătia lovire? . . astfel se întreba Elena. Ce căzușe bolnavă de dărare. Socotl să o părăsesce. El se lău să se amedeaskă de ayeastă kalomnie că intenșione.

Ducerea la Capitală.

Dar să ne întărnăm la Aleksandr. Dăntă vorbele ȳiganeș, părăsi salonul într'o despoziciune de spirit de la kare nămaș era de căt șu pasă pătă la perderea totală a făktășilor sale întelctăle.

Trekă renece nănkăte, străbătă satul mi e-mi la lănkă, așcă năste kămpări, căkană deskopărit. . . Căne l'ar fi văzăt astfel ar fi krezăt că este vre șu nebăn skăpat de la vre o mătăstire. Era dă oare. El merse năntă auroane de seară fără să se onreaskă, fără să știe ce kale a lăat, kătre seară făse întrekăt de o trăsăcă că patră kăi. Kocotl văzând ne Aleksandr,

opri kaii mi îi propuse să-l dăcă la Băkreschi
pentru kăuî-va sfanxi. Aleksandru akcentu mi
se zăcă în trăsăru. Era trăsăra Eghmenăli de la
Tîrnor ce se dăsece să kaste pe stăpînu ei în
kapitală.

Aleksandru era sdrobot fisicesce mi moralesce.
Elena îi anărea o femeie degradat. El krezu
kă Rănu făsece amantă ei. Îi pentru ce nu?
zise el, pentru ce să nu mă amăgească pe mi-
ne pentru acela, dăka odată a amăgit pe băr-
batăşă pentru mine? . . mi căine îmi sugne că
nu este o femeie ce-mi skimbă amăni pe toată
săntămina? . . Ea nu s'a dat mie; este adevărat
dar nu a venit în grădină de căte ori am voit să vie?
Dăka nu este astăzi metresa mea eş nu am voit!
Dar în fine a căzut vârlă. . . mi căine, D zeşle
kă nu lakeş! . . ox! căt o dispreşesk a-
kăm! . . skandal teribil! . . kă tot dispreşă că
kăţ să am pentru dînsa, mi să sfîmie inima
de năetate cănd îmi adăk aminte pozişnea ei
şmilitoare la vorbele acei fermekătoare! . şărma-
na femeiei! . . kăm nu a măritîndat de rămine?
fiă şnel şigană amantă ei! ce cădere! ce ş-
milingă! . .

Vorbind astfel căzu în gînduri profunde; o
lakrămă de kămpătimire kăse din oki săi mi
păru că stinge flăcă mănăi kare îl konsăma.
De unde a venit aşt om? se întrebă el. Aşeas-

te întrebare fise de ajuns ca să arunce oare
kare lămină în spirital sără. D-zele! zise el,
Zoe a adus akolo pe acest om! Ea l'a presintat!
ox! dăca de desăbt nă este o intrigă infamă!..
această femeie este în stare să facă tot! .. Că-
ne știe dăca Zoe nă a căles pe acel lakeș că
șperanță ca să kompromită pe Elena? Căne
știe dăcă acea ȳigană nă a fost adusă de
dănsa! .. însă pentru kare kăvint? .. voiș a-
fla aceasta!.. Dăca lăkră va fi astfel: dăca E-
lena va fi înocintă.. amar acestăi intrigante!
voiș trage o răsbărnare teribilă!.. brăsl ei cel
perdăst este în băznărăl meș... trebăse să mă în-
tork la Fănesăi... Dar aceasta nă se măi poate..
nă măi poăiș vedea pe Elena..

Asfel căpetînd, ajunse la Băkăresăi.

Îndată că întră în intră, skrise Kateriniă
acest bilet:

„Am plekat reneade, nenăstînd a măi assista
la un skandal că mă făcea răș. Rogă ăeră să
erte rătăcirile acestăi femeă nenorocite. Ea nă
măi poate să aibă în lăme niăi un alt sprijin de
căt pietatea D-le.. făbăntă că dănsa: o voiș plîn-
ăe căt voiș trăi, căci în adevăr, nenorocirile ei
sănt mări?.. Eă voiș pleka în kărînd mi de aiăi..
rog ăeră să poăiș se te măi văz înainte de a
porni.“

Dăpă ce trase aceste rînduri, kemă pe Petru, și serv vekiș mi kredințios.

— Veți pleca îndată la Făneșii unde veți găsi pe D-na Katerina X . . îi veți da acest bilet în mîna. Măine sînt fi ai ei kă orî ce răsuns însi va da!

— Veți cere bagagele mele ce sînt acolo. . .

Petru lăsa skrisoarea mi cîmă fără a zice o singură vorbă.

Era doar oare dăpă miezului nouă. Aleksandr închekă să doarmă, în demert: treacă o noapte teribilă. Adorzi îl prinse frigurile. Doktorul veghea lîngă dînsul tot timpul kăt avă delir, în delirul său, el vorbea de Elena, de Rana; susse prin frase întrecute o parte din skandalul de la Făneșii.

— Aici este și amor năionat, zise medicul, voiș veghea lîngă dînsul. .

Kătre seară Aleksandr se destentă; întrebă dăka Petru s'a întănat de la Făneșii. I se răspunse kă nă.

Amar! amar! zise el.

— Ar fi bine să gonesci orî ce gînduri. îi zise medicul, să nă novîș respunde de viața D-le.

— Voiș să mor, doctore! ox! viața, viața, este și mare rău! . . Pozi să-mi faci o mare băkrie? Eschi om învînat... ai disekat pu

rina omenească, ai desvălit secretele organismelor acestor materii bizare ce formează omul, spune-mi că ai găsit secretele sufletului: spune-mi totuși să știu ce pe pământ? Aceasta îmi va face bine. . . nu voi ști mai puțin . . . A fi este mai ușor decât a muri. . . oamenii nu știu ce cer. . .

— Vai! răspunsese doctorul, ce potem noi să știm!.. Dar lăsați să te întrebă că înșeamă, căci ce suferi vine dintr'un amor nesădit?..

— Paserea ce zboară dintr-o ramură, face să se scotocească mult timp ramura, zise Aleksandr. Este un amor ce mă perturbă și mă lasă în inimă o îngroșare. Dar ai găsit, este un amor. Poți să rîzi, doctore, de această slăbiciune? sunt câte-va zile, că înșeamă rîdeam.

— Peste cât-va timp vei rîde în continuare . . .

— Dar, voi rîde, o știu... dar pentru a trăi. . . suferă!..

— Răbdare!.. timpul vinde totuși.

Petră intră în casă.

— Ai fost? întreabă Aleksandr.

— Am fost un amănunt al acestui răspuns. Îi dă un bilet.

— Aleksandr îl deslășuiește, îl citește; iată conținutul:

Domnule!

Este inocentă, mi-a fost o victimă a unor intrigă infame.

*

‘Î am dat biletul ȳe’mî aî skris, ‘l a ȳitit. Acest bilet este insultător; ȳine ‘ȳl a dat acest drent, nș sȳiș, kȳȳl în fine nș esȳl șn profesor demoralȳ. Kș toate aȳestea Elena te .a ertat . . . este bolnavȳ în pat . . . voesȳe sȳ te vazȳ înainte de a pleka. Dar daka te veî întȳrna aîȳl, te rog sȳ nș fîi atît de severș ka ȳel-alȳl! . .

Katerina.

Aȳest biletș prodșse o mare skimbare în ideile lșl Aleksandrș. Kștre aȳestea o îndoialȳ krșdȳ plana ka șn norș ne linisȳea inimîi sale. Aleksandrș kș karakterșl sȳș nș pștea sȳ fie ferice în viagȳ. El simȳea o bșkșrie vie sȳ nș meargȳ la Fȳnesȳl; seînbata de ideia de a tortșra sșfletșl aȳestîi femeî ȳe îșbea mai mșlt de kșt viaga lșl; de a se tortșra el însșmî.

Voiș sȳ netrek kște va lșnî la Bșkșresȳl, îmî zise el. Voiș sȳ kșnoskș aȳeastȳ soȳietate în kare se aflȳ femeî atȳt de triste! . . Georges se presintȳ la Aleksandrș.

— ȳe zîȳl desnrș ȳele întîmulate la Fȳnemî?

Aleksandrș se prefșkș ne kșt nrșș, ka sȳ nș se trșdea mî respșnse kș indiferinȳș: „Nș kreșș ȳeia ȳe se zîȳe. „

Petrș intrȳ mî anșnȳș ne D. Rang.

Sȳ vie zise Aleksandrș.

Rang intrȳ.

— Îmi pare bine, zise el, că vă grăsesk aici pe amândoi. Măstrarea de căget mă apasă amar; viș a vă deklară că D-na Elena este inocentă.

— Vorbesche! zise Aleksandr, oferind-i un scaun.

Ranș să puse a sugne tot cărsul intrigilor Zoei cărora el servise de instrument.

Aleksandr mi Georges se presintă la Zoe scara. Societatea ce sa afla acolo se compunea de o mână de tineri, băieți buni; dar fără nici o pînă serioasă în viața lor. Unii din ei își trecea timpul a risini averile părintești în cărți. Ei nu știu nici să keltșiaskă banii; nu aș găsit nici pentru călătorii, nici pentru cai nici pentru arme; nu sînt nici gastronomi. Keltșesk mi sînt tot d'asna fără bani. Trăeskă pentru cămătarii din gară. Acesti din urmă îi încougișă mi la trebănuș, le oferă sume de bani, sînt la sînt mi de multe ori două sute, mi trei sute la sînt camătu, bieții băieți nu servă societatea nici ca risinitori, căci tot ce risinesc intră în buzile unor avari. Doi trei, patru ani de resină mi momiile lor sînt vîndute de cămătari, cămătrate de cămătari. Ei nu se okșă nici de politikt, nici de literatură, de nimic în fine. Aleksandr mai văză aici un jurnalist. Starea konstituțională a produs acest fel de oameni mi în Prinçinate. Ei sînt despușugii

în doz tabere, în jurnaliști liberali mi jurnaliști
retograzi. Intririrea lor este înkă năinsemnată
din kasz kă sânt năgini ȳititori. Ziarele liberale
aș' mai mslgî ȳititori. Dintre ȳei din srmă ziaristi
aș' fost kare aș' devenit ministri, snrijinigi de
oninisia năblikă. Aș' fost asemenea kare în
lokă să între ne poarta sngi minister, aș' intrat
ne poarta inkisori: aȳeasta dovedesȳe kă konvik-
ȳisnile nă linseskă nrintre dîmăi. Ziarele libe-
rale aș' devenit singrăi snrijin alideilor liberale

Aleksandră vȳză înkă o neninieră de dame
Măntenile sânt în genere bane, kă temneramînte
nervoase, bilioase, limfatice. ȳeeă ȳe le invită a
renara linsa fîȳezimeî natărale nrin mijloac
artificiale; sânt înșă grăȳioase, snirtăle; natăra
a făkă mălt nentă dîsele, edăkăȳisnea năȳia,
saș' nimik. Manierele în saloane sânt făȳă ȳenză
Aleksandră vȳză mai mălte dame mi damicele ȳe
se lăsaș kă nlȳere a li se sȳrăta brăȳile nînt
la sngiori de nisie tineri. Aȳeasta este o datită
streintă. ȳititoriî imi, adăk aminte kă invasișnile
streine s'aș' onrit de mălte ori asȳura saloanelor
din Băkăremi.

Serata era nlăkășă. O grăntă de dame se for-
mase impreȳrăiș Zoci Aȳeasta le sngnea kăm lă-
keș făkăse konvisti sngi dame la ȳară, mi kăm
măma lakeșăi desvȳise intriga . . .

Aleksandră askăltă în tȳere.

— Ayeastă femeie este infamă! zise el, în sine. Sărmană Elena. . . tu nu ai pe nimeni care să-ți apere; mi amruindăse de acest cerk de dame, zise:

— Vrei să vorbești de D-na Elena?

— Da, da! zise Zoe. . . Erai acolo.

— Eram acolo, dar mă ertați a vă face oare kare obsevrîi. . . Kă Elena era înocintă, kă resmîncse kă oroare pe acel om. . . kă el însuși a deklarato. Și înkă kă era nșs de D-ta să faktă acestă skandală.

— Kă era nșs de mine, zise Zoe, o resbăoare; dar kă femeia ayeasta e înocintă, nu mă krede. . .

— E rîndul meș a vă sușne o istorie în-țmplată la Fănesvî, o istorie kărioasă, kă stafii. . .

— Kă stafii? întrebăz damele kă mirare.

— Nu vă speriați! răsunăse Aleksandră

— O să mergeți mîne seară la koncert? întrebă ea, voină să skimbe vorba.

— Sușne istoria kă stafii? îl răgară mai multe dame.

— Aleksandră înčenă să sușle kăm în kamera Postelnikelsăi intrase o stafie noantea mi kăm făgînd la kăutarea kokomilor, lăsase să kază su brîș alb de mătase. Dar vedem, adlogă el, kăt omul este anlekat supe a bînuși tot d'asna kă nedrent. Toată lămea acolo zicea kă brîș era al unei dame ce o stimămă togî! . . . Eă însă

Sășiiș kȳ este o kalomniș. El arȳtȳ atȳnȳi brișl. Damele se șȳtarȳ șnele la altele, kȳȳi kȳnoskȳrȳ brișl Zoei.

Negrewit kȳ fie ȳine krede kȳ Zoc ȳel pȳȳin se formalizȳ, se rȳșinȳ... Ei bine! nȳ, ea era si-gȳrȳ de ȳerkȳl el ȳe il domina ka o șȳveranȳ. Se pȳse sȳ rȳzȳ.

— Vȳ voiș șȳne aȳeastȳ istorie, kȳnd vom fi singȳri. Anoi întorkȳndȳ-se kȳtre Aleksandrȳ, ii zise înȳet: iȳi ert ekȳeșȳl de gelozie ȳe te a fȳ-kȳt sȳ te porȳi asfel... eșȳi șȳ ingratȳ; pentȳ tine venisem în aȳea kamerȳ; nȳ pentȳ altȳșȳ..

La aȳeste vorbe Aleksandrȳ rȳmase înmȳrmȳrit. Damele kare fȳrȳ faȳȳ nȳ se impresionarȳ întrȳ nimik.

— ȳe nerȳșinȳre! iȳi zise Aleksandrȳ. El se așezȳ lingȳ o damȳ tȳntȳrȳ mi frȳmoașȳ mi înȳenȳ sȳ konverseze kȳ dȳnsa.

De mȳlt timp ai venit în Bȳkȳrewti, il întȳba ea.

— De kȳeva lȳni.

— Nȳ ișbesȳi înkȳ pe nȳmenȳi? adȳogȳ dama. Aȳeste vorbe mȳri mirarea lȳi.

— Pe nȳmenȳi, zise el.

— Kȳ toate aȳestea ar trebȳi sȳ ișbesȳi pe ȳineva,.. Toate inimele de faȳȳ nȳ sȳnt prinse..

— Nȳi a dȳmitale? întȳbȳ Aleksandrȳ

— A mea?... de o kam datȳ, nȳ ! altȳ datȳ... dar m'a înșelat.

— Se poate?... a înmela nîsce okî atît de înfo-
kanî: atît de dîlci!...

— Te mirî?... singur poate vei face asea-
sta.. Oamenii sînt skimbîtorî!..

— Zoe vîzînd pe Aleksandr okupat lîngă
o damă mai tînră şi mai frumousă de kît dînsa,
se vîză rînită în amorul ei propriu. Se skoală.
Se îndreptează kître poarta unei kamere şi îi
zise:

— Vei să vezi o noş prodskîişne în arta
niktorîi ce 'mîa presintat D. X niktorul romîni?

Kă plîcere, zise Aleksandr kare o şrmă
în kameră.

Zoe îndată ce întră akolo, se întîrne
kître Aleksandr, se arînkă în braţele lui, şi
îi zise:

— Voiam să-ţi vorbesk... şezi lîngă mi-
ne!.. nă poţi să îţi faci idee kît te plîug
şi şii pentru ce?... năşra şi fortuna 'îi-ăş
dat totă ce poate să aibă şu mîritoriş favorit
şi tă kalci în nişioare bine facherile lor!.. eşu
de trei-zeci de ani, vîrstă în kare omul kăştă
să mî fakt sokotelile sale kă lămea; să şuie ce
este lămea şi ce este el însuşi; să joace o rolă
în raportă kă kredingele sale. Nă kănosu lămea, şi
lămea nă te kănoasce; nă ai nişu rolă aişu. Kăştă să
te deşizi.. simşimintele profunde, kăşetările se-
rioase, aspiraşionile înalte la noi sînt nîsce oa-

sneji ce gîtescă mai totu d'asna xmele inkise
 Cel ce posedă aceste kalitunî kaur sî trîias-
 kă retramî, sâ sî pîrîscaskă o dură unde
 plîcherile singure aș pîrtat sî aibă un templu
 Dar cel mai bun lăkră este a adora zei ce totu
 adoră aiui. Veî sî devîi regele acestîi sovie-
 tunî? flatează anlekîrile ei. Prin acestă mijlok
 eș am devenit tiranul ei. Toate aceste femei
 sînt la picioarele mele. Onîsmul Kinezilor are
 mai pîgîntă pîtere asura avelsî uonul stînd
 de kît kîna kă desfîlîrî ce presîntă sî bea a-
 chestîi romîni însetanî de plîcherî. Nă krede
 kă ei sînt mai neferîcîi de kîtș alui pîntre kă
 le plache sî trîiască astfel... Dakă am cher-
 cheta bine nîsra omîsî, poate kă noî am fi mai
 anroane de adevîr? kîchî în fine, ce este omîl?
 ce este viața?... Omîl este o durîrî mî viața
 un vînt. El trîesce o zi. Pîntre ce sî trîiască
 în nekazrî?... Trebsie a te decide .. a face
 ka noî... îgî trebsie o amantă. . fîgî de a che-
 le femeî al kîror amor serios arînkă ne viață
 un parîsmă de melankolie! amorul nă este etern;
 a îsbi mî a poseda orî ce femeie îgî plache. . iată
 ce trebsie sî kaurî. Nă este nîchî o femeie în
 salonul meș kare sî nă gî se dea... nă aî de kît
 sî arînchî okîi...

— Мъ спъимънъ! zise Aleksandră.

- Kt̃t̃ ai faye s̃r̃ r̃iz̃t̃ ayeast̃t̃ sovietate daka ar k̃noas̃ye singim̃intele d̃ le.

— Dar astfel de sovietate, prin astfel de p̃rtare îmi însuiẽt̃ desg̃st. Amar f̃femeilor ce se presint̃t̃ în sing̃r̃ ming̃t̃ f̃b̃r̃t̃ ṽl̃s̃l̃ p̃doare! p̃doarea lor este poezia mĩ ayeast̃t̃ poezie sing̃r̃t̃ faye fermek̃s̃l̃ seks̃s̃l̃i vostr̃.

— Idee! zise Zoe.

Çeî mai mari oameni aș g̃s̃it̃ mai mare fermek̃ în femeile kare ar̃nkaser̃t̃ ṽl̃s̃l̃ p̃doare!, istoria m̃r̃t̃ṽis̃es̃ye... femeile f̃b̃r̃t̃ ayei ṽl̃, aș înk̃t̃ poezia lor, o alt̃ poezie: libertate de a vedea tot, de așzi tot, de a faye tot. Ea are fermek̃s̃l̃ nost̃g̃ii; f̃ermek̃s̃l̃ îlesnirei. Orele noastre ñ s̃nt̃ înor̃te ñiî odat̃: s̃s̃fering̃ele ridik̃lens̃ le k̃noas̃chem ñ k̃nos̃chem, de k̃t̃f̃ul̃t̃ye-rile, skimbarea le renas̃ye, le reîntiñeres̃ye ne-încefat....

- Sovietatea as̃cant̃t̃, zise Aleksandr̃. Çe vor zice damele kare te s̃ṽiș̃ k̃ mine aiçî?

— Zoe s̃r̃ise.

— Es̃çi konil! r̃s̃ñs̃ñse Ea. Çe not s̃r̃zik̃? k̃ s̃nt̃ k̃ amant̃el̃ meș? cle ñ fak toate ka mine?... întredeskide s̃ma mĩ! ṽcz̃i- nimeni ñ mai este în salon — toate aș nlekat k̃ amang̃ii lor...

— Dar b̃r̃bat̃s̃l̃? întreb̃t̃ Aleksandr̃.

— Doarme, zise ea.

Într'acést timn Zoe îmî desfăkăse băklele
 ȳe kădeaş ȳndăitoare ne ȳmeriî albî. O lampă
 revărsa o lămină îndoiasă în kămară.

— Vîno lăngă mine, zise ea, şezînd ne
 o sofa bogată, mî trăgînd ne Aleksandră lăn-
 gă dînsa. Privescemă... sînt înkă frămoeasă...
 tă nă kănosă tesăriî de volăutate ȳe mî se o-
 feră: frăgesimea fecioarei tinere este palidă ne lăn-
 gă aceste fermece; simţurile mele sînt înflăcă-
 rate; kornăl meş tremură mî arde înnaintea ta...
 perîi meî se skăţură ne kap săb flăcăra volăntăuîî.
 Okîi se tărbură... băzele mele ardă... lokăl se
 învărtăce kă mine... pentră ȳe întărzîi...

Ea kăză leminată ne Eleskă, băzele mărma-
 ră vorbe ne îngălese. Aleksandră, profită de a-
 cest leşin mî trekă în salon, de akolo îmî lă
 pătăria mî plecă reuedă.

— O femeie! îmî zise el, tă nă poăî pro-
 kăra măî mălt de kăt o femeie ȳe se vînde la
 ȳel dia tăî venit: desgăstă!

Postelnikăl George rămăse în opinănea kă
 Elena ara kălnabilă. Din aȳea zi el nă voi să
 o vază. Trecea timnăl ne la alte momîi mî kănd
 se întărna akasă, niȳî nă ȳerȳeta desăre soȳia sa,
 aăzise kă Elena este bolnavă mî onrise ne toăî d'a
 trimite să vie vreău medik, o femeie vădăvă din
 Ploesă ȳe devenise ȳîngăta sa. nă înȳeta al întări
 ta kontra Elenî kă speranȳa să o lase mî asfel

să o ia pe dînsa. Postelnikul George ar fi plecat lesne grekea la însînșitoarele konsiliu a le gînstei sale, dacă avarigia nă l'ar fi konsiliat din kontra, Elena avea zestre mare mi el nă voia să miază prin divors.

— Răbdare! îi răspundea el. Poate că cheră, o va kema în sînă săă, este bolnavă, toate mijloacele sînt luate ka să nă o oprească din această kăltorie. Astfel vom avea starea ei.

Către acestea Elena, părăsită de togi, afară de Katerina, începuse a șita lovitură ce i se dase mi sănătatea sa se ameliora pe toată zioa. Ea se informa neîncetat despre Aleksandr, ar fi dat toată viața sa nămașă-l înkredingeză că este inocentă. În cele din urmă îi skrie această karte :

„Domnule!

„De doă lăni mă odihnesk că înțistare mi că dăreare pe patul meă; nă voiă să te ostenesk, vorbindă-ă de kaza aceslii sferingă. Tot ce poaiă șne este că sfer măt mi nimik nă poate a mi împăka dărerile, m'am skimbat astfel în kă că anevae veă nătea a mă rekănoasce, fisicesce mi moralicesce, mi sfer că pariengă fără să poaiă zări șu termen. Dacă am o zi măi lăă, am doă de dăreră. Aiăi togi kăăi mă

înkonjŕt par kŕ sŕferŕ kŕ mine. "Acest lok akŕm este lokŕl ŕnde sŕfletŕl sŕferŕ. dar ŕg geme; este înkŕ bine de a nŕ tsibŕia aŕzŕl celor alŕi kŕ plŕnŕerile sale! Astfel, degerele mele ce s'aŕ datat sŕ kazŕ pe tonŕŕi *mînoare* (triste), le am în niano mi sŕnetŕl mŕsŕiŕia înce tat de a se mai aŕzi în kasa mea! De întristare aceste deŕete aŕ slŕbit, mi aŕ îngŕlbenit mi ne mai avînd ce face, se înkŕŕiŕeazŕ în semn de martir înkis... voiŕ sŕ las ayeastŕ kasŕ!.. în pare rŕŕ Am lŕkŕiŕ'o mai mŕlŕi anŕ, mi mai alcs regretz edera ce amŕ plŕntat eŕ înssmŕ pe mŕŕŕl grŕdiniŕ în ayeastŕ primŕvarŕ, mi în kare (da ka ideiele ar nŕtea sŕ se sane) ar ŕiti ŕineva aŕi toatŕ istoria kŕŕetelor mele, ce vin mi se dŕk tot d'aŕna mai triste ka rîndŕrerile la sŕŕmitŕl veriŕ."

Ayeastŕ skriŕoare era ŕn kano d'opere de litteratŕrŕ. Ea esistŕ înkŕ în original Elena o trimise lŕŕ Aleksandrŕ, fŕrŕ niŕi ŕn alt komen-tariŕ Aleksandrŕ nŕ nŕte sŕ-mŕ onreaskŕ la kŕŕmile, ŕitîndŕ o. Elena era akŕm înoŕintŕ în okŕi sŕi. Se deŕise sŕ plece la Fŕnesŕi. Illekt kiar în zioa kŕnd priimi skriŕoarea Eleneŕ.

INTOARCEREA LA FANESCI.

Lokamul de la Fănești devenise trist. Singurile loxitoare a le acestii kase era Elena mi Katerina. Cea din urmă se năpăra a se întorner în kanitală Aleksandră sosi noantea. Elena era in kamera sa. Sgomotul postamilor o desteantă din somn, află desne venirea lui Elesskă. Easse decide să-l năimeaskă în kamera sa kiar atșnă.

Katerina dormea într'o kameră alăteră. Noantea era înaintată: o noante frămoasă de vară; o tăcere adânkă domnea peste kămpniile askunse în umbră; răkoarea ce anșnă kă zorile sânt anroape de reșărsare, se răsăndea în aerul înbălsămat de paifșmul kămpnăsi.

Aleksandră întră la Elena. Aceasta il asenta mezând pe o sofa. Ea se îmbrăkase în negrele cele mai elegante. Albele fenei, mănlor, gătăsi, kontrasta kă negrele kostămlăsi săș, într'un mod atăt de plăkăst, în kăt lăsa să raskă șnă din acele fermece a kăror înrășire o simșim rare ori în viaă noastră. Băklele nărăsi săș eraș respinse kă resăăare de la tîmule, mi lăsaș să se vază toată lăăa sa, frămoasă mi palidă.

Aleksandră îndată ce întră în kameră, se

aruncă la picioarele sale, îi lăsa mâna mi oșdă de lakrămă.

— Mă krezi kălnabilă înkă? întrebă Elena.

— Știi toate. Rău înșurii, mestrat de kăget, mi a mărțrisit adevărul.

— Măldămesk, kă ai venit, Aleksendre? Era timp... nă este așa kă mă afli skimbată, privescă mi plângă acele frământăse că admirăi mi kare nă mai sânt...

— Te află de o mie de ori mai frământăse, Elena mea... oă! de o mie de ori, îmi esăi mai dragă.;.

— Mai dragă?... iată tot că voiș... Dar skoală mi sușne-mă ai sferit? nă voiș să așz kă ai sferit!.. Voiș să sfer nămai eș!.. kăci a-cesta este șn drent al meș. Ai vărăt kăm oamăni s'aș întăritat asșura mea?... totăi mă kred kălnabilă, înșurii bărbată meș!. dar că îmi pasă de lăme mie? căia că mă șăideă eră temerea kă tă înșurii pșteai să krezi kă căi alăi, dar îmi zăi kă nă krezi... akăm sânt ferăită...

— Nă voiș krede ničă odată!.. nă am krezt... dar să lășăm a-cestă lăkrăi. Șăenemă, Elena mea, în tot timpă că nă mai vărăt, ai kăgetat la mine?

— Se întăbă asfel de lăkrăi? nă ăi am ză kă te išbesk?..

— Мъ избесчи?... Eleno, esчи sinчегъ?

— Нъ ам мингит ничи oдатъ.

— Еї bine! атнчи катъ съ ламі ачeastъ паръ?... .

— Съ плекъм импрезнъ? нъ este ама? съ-ми las fata, лъсіндъї mostenire рѣminea мѣ-мѣсеї? ми еѣ съ te însoчesk în дѣрі streine, пѣртінд кѣ mine ѣра ми disнрегѣл oamenilor? Ънде voiѣ merge, va trebѣи a мѣ askѣnde, so-чietatea нъ сѣферъ o femeie че a фѣгит кѣ а-мантил сѣѣ. Маї тѣрзиѣ, кѣнд disнрегѣл лѣмїї va risini prestigiѣл amorѣлѣї, тѣ інсѣдї нъ veї маї vedea în mine de кѣт o fiнгѣ че инснїрѣ dis-нрегѣл. În demert їмї veї snѣне кѣ нъ esчи ka чеї алїї oameni; kredemъ, Aleksandre, esenчїs-nile, ele інсѣмї sїnt sklave ale legїї komѣne. Dar te изbesk, este ѣн adevѣр, нъ амї fi voit'o: o пѣтере маї mare de кѣт пѣстериле mele мѣ інви-ge ми мѣ сѣнѣїѣ, фѣрѣ voia mea, дарѣ te изbesk ми voiѣ fi a ta, dar din ачел moment кастъ съ нѣмаї тѣреск, дї ам snѣs'o ми дї o renet. Акѣм veї съ fiѣ a ta? deчїde маї інтѣїѣ кѣ treбѣe съ mor.

— Dar еѣ нъ voiѣ съ morї!

— Атнчи, інчелеазъ de а'мї чere маї мѣлт de кѣт чеїа че voiѣ а'дї da.

— Съ te изbesk, dar, de denarte?

— Нъ, кѣчи ми атнчи voiѣ мѣри... Ъrsita

katъ sъ se înnlineaskъ. Decide kъ veî sъ morș... .

— Eî bine! morî mi kъ tine voiș mșri eș însămî!.. zise Aleksandrș într'șn ekves de e-saltare.

— Aî zis! naktșl este sșbskris, rșsnșuse Eiena.

— Çine esvî tș, o fiindъ dșlve mi teribilъ, tș kare aî atșta nștere asșnra viegii mele!. orî çine veî fi, askșltъ: viađa ta este viađa mea. Çe îmi nasъ mie de viađa mea daka viađa ta va înyeta? voinđa mea este voinđa ta. Daka veîsъ morș voiș mșri! dar înaîntea de a kobarî în mormînt, o Elena mea, aflъ kъ moartea este gърmșl întșnekos kștre kare tođî kobarъm, o zi mai kșrînd saș mai tirziș snre a ajșnșe, este nșđin lșkrș; dar a a-jșnge akolo, îmbștat de parfșmșl tineređelor, graçiiilor, frșmșseđelor tale, o Elena mea, nș este soartъ mai ferîçe, sъ mșrim! dar mai na-înte sъ bem din kșna tineređii flakъa amorșlșî! Lasъmъ sъ asșirș ne bșzele tale parfșmșl sșrștșrilor! ne sînșl tșș frșgesîmea graçiiilorș! voi sъ mъ îmbștș de jșneđea ta, de frșmșseđea ta; de kșldșra sșfletșlșî tșș, de resșđșrile tale, de sșrîsele tale, de komnșngerile tale, de lakrșmile tale; de amorșl çe te konrinde, çe te îmbatъ. çe te îndivinъ. Açeastъ flakъrъ çereas-kъ çe dș șn noș fermek frșmșseđei tale.

Elena tresări la aceste vorbe.

— Таці, Aleksandre, аcestea vorbe імї фак гэд!..

— Vîno, vis gracios al vieții mele! vîno, esalъ parfъmъl sșfletъlъl tъdъ mîi încheteazъ de a trъl! tъ eschî o floare de primъvarъ! ka dînsa naschî, trъeschî mîi morî. Dar ea înainte de a mъrî, tresare de volъntate în sърstърile vîntъlъl: mîi esalъ vîagъa mîi parfъmъl într'o dъlche bejie de amor. Pentrъ че nъ veî face ka dînsa? lъmina o-kilor tъl mъ farmekъ! parfъmъl gъrîitale e dъlche ka vîntъl serilor de primъvarъ; komъnikъ o flakъrъ de vîagъ, de ferichire, de volъntate mîi rekiamъ nektarъl Olîmnъlъl; gъra ta are atrakcia fъntъnelor pentrъ kълъtorîi obosîgî; sînl tъdъ este lokamъl че graciile dispnъtъ viselor чelor de amor mîi de ferichire! Sșfletъl tъdъ este fokъl soarelъl de primъvarъ.

— Aleksandre!.. mъrmъrъ Elena. Inima eî bъtea kъ nъtere; vorbele lъl Aleksandrъ fъcheađ sъ tresarъ kornъl eî чentil ka o floare la sșflarea vîntъlъl, mîi înfъkъra kъ nъtere toate fibrele i-nîmîi sale. Plъrъl eî kastaniđ, desfъkъst, kъdea kъ resfъgъare neste tot kornъl eî mîi da frъmъsegeî sale ъn fermek de volъntate.

-- Aleksandre! repetъ ea...

— Dar amantъl eî o lъase ne braye, frъnteя eî se înklină mîi se odîxnea ne sînl lor.

*

Lasă-mă să înclin fruntea pe singlă tălă, amorăl meu! zicea Elena. ox! kăm amă dori să nă se mă rădăce năcă odată!. Aleksandre, esăcă tă oare atăt de frămos săă amorăl înă dă farmekăl că mă răpescă? krezi tă în farmecă? Eă nă am krezt; dar akăm kreăă: inima mea este fermekătă negreșit, ka să te izbesc kăm te izbesc mi să nă porăă uăcă a lănta kă natima că mă konrinde!... Nă kănoskăsem înkă amorăl, zilele mele treceăă linisăite mi monotone: tă venimă mi mă învădămă a izbă... Akăm nămă este ferăire pentră mine... ferăirea mea nămă este a mea, că a tă; prekăm tinereăele, grăci-ile, kăgetările mele sănt a le tale, ka să te desmerde mi să le fărămă săb năcăoare'ă. Nă răta kă măne nă voăă mă fi nimik pentră tine?. nă voăă avea năsterea să te năvesk, ka metresa tă... Vă! pentră că nă aă venit kănd măna mea era liberă? pentră că aă întărzăiat?... Dăm-nezeă te va nădensă în moartea mea... Dar săne mie, Aleksandră meu, amantăl meu, reăele meu, săne, veă năstra oare o săvenire năkăătă desăre mine? veă skăza amorăl meu?..

— Pentră că înă făcă aăeste întrebări, Elena?..... vă! tă rămă melankolikă înășmă în orele căele mă răzătoare a le amorălă!..... Lasă-mă mă bine să admir tesăriă frămsăedelor tale....

— Întîi ȳlak aĉeste fr̃m̃segi? . . Ele s̃nt a le tele, admir̃ble s̃flet̃l meş! okiî mei întîi pl̃ce s̃-î privesĉi? b̃zele mele întîi pl̃ce s̃ le s̃r̃gi? s̃ñl meş întîi pl̃ce s̃-lş deskoneri? t̃ esĉi dom̃l şî împ̃rat̃l lor, prek̃m esĉi dom̃l şî împ̃rat̃l inimei mele. Sĉiş k̃ s̃nt fr̃moas̃; s̃nt ferice k̃ s̃nt fr̃moas̃, ferice zik nentr̃ k̃ poĉiş k̃ fr̃m̃segele mele a'ntîi krea momente de fericare.

— O s̃flete s̃blim de femeie! strig̃ Alexandr̃. Este adeṽrat dar, k̃ t̃ esĉi oflak̃r̃ de amor s̃b o form̃ grac̃ioas̃, destuat̃ s̃ o kons̃me! kons̃m̃ dar forma şî arde tot d'odat̃ şir̃l zilelor mele! . . o Elena mea. T̃, veî s̃ mori, şî veî s̃ mori nentr̃ k̃ veî s̃ fi a mea, o-noarea şî viaġa ta le sakrifĉi de odat̃. Ei bine! ask̃lt̃. Eş ins̃'mi voiş m̃ri! ox! t̃ ai drep̃tate. . . k̃nd am g̃stat odat̃ o fericare at̃t de d̃lĉe, viaġa ĉe mai r̃m̃ne ñ poate s̃ mai p̃streze în s̃ñl ei fericiri at̃t de d̃lĉi. Viaġa este trist̃, şî rest̃l e agonia morgiî. Om̃l ñ este kreat nentr̃ l̃ngele s̃fering̃i, ĉi nentr̃ o zi de m̃l̃xmire. Amar aĉelşia ĉe ñ poate s̃ înġeleag̃ aĉest sekret. El va fi nedensit prin s̃feringe f̃r̃ rep̃aos.

Elena era r̃nit̃. K̃rñl ei se b̃tea s̃b ak̃işnea fior̃lşî reĉe şî fok̃lşî ĉe o înĉingea. J̃m̃tate leminat̃, b̃zele ei monteă vorbe de

patim̃ mi de tinerege. P̃rsl ei tres̃rea de voluntate s̃b r̃sf̃d̃rile amant̃l̃i ei mi b̃zele sale, priimind mi evit̃nd s̃rst̃rile infokate, sem̃-naș k̃s rozele de prim̃var̃ che se deskid la razele soarel̃i arz̃tor, okĩ ei iñndagi de ̃n r̃iș de vol̃ntate, p̃reaaș streiñi ayeșt̃i p̃m̃int.

Aleksandre! m̃onti amanta transportat̃. Aleksandre! l̃mea de va fi j̃st̃, kast̃ s̃b resnekte o femeie che isbes̃che mi kade. O s̃sflet̃l meș! niç̃i o virt̃te ñ poate s̃b resiste flak̃-rilor che m̃ kons̃m̃! . Pl̃ng̃i pe femeia che isbes̃che, dar ñ o blama! . Am̃i voi ka ayeast̃ l̃me che kritik̃, s̃b sim̃d̃, daka ea ar sim̃d̃i che sim̃d̃ eș, at̃nç̃i am̃i fi absolvat̃ . . . Dar t̃s devii g̃nditor . . . o lakr̃m̃ l̃che în genile tale! . este o lakrim̃ de ferichire? . . . ne k̃rs̃sl viegĩi noastre orele pl̃stes̃k iñk̃ñgnate de roze; m̃ne se vor ask̃nde în ṽl̃sl lor de doliș . . . pentr̃ che inima ta se ref̃z̃ la ferichire? . . . T̃s taci? . . . Zicheã k̃s s̃nt fr̃moas̃, fr̃m̃segele mele se anrind ka ̃n yer într'o noante seniñ. Tes̃srii s̃sflet̃l̃i meș che ñ s'aș deskis iñk̃ pentr̃ niç̃i ̃n m̃rit̃or, se revars̃ mi k̃r̃ pentr̃ tine . . . t̃s es̃ç̃i ferichit̃l iñving̃tor al inimẽi mele! . .

— Elena mea! repet̃ ayește vorbe divine! . ele m̃ iñk̃nt̃ prek̃m alt̃ dat̃ parf̃m̃sl ambrozii im̃b̃ta zeii din olim̃ . . . ox! t̃s vei dep̃ne p̃m̃int̃l̃i d̃rina che p̃m̃int̃l d̃i a im̃-

nr̃mstat; bar s̃sflet̃sl t̃b̃ș ñș va per̃i: el e ñrea s̃sblim ka s̃t ñș fie o reflekt̃siune din D̃șmnezeire! dar̃, t̃ș es̃c̃i o parte a D̃șmnezeirei, k̃b̃c̃i inima ta este d̃iviñ, generoas̃, nobil̃: k̃b̃c̃i nĩc̃i odat̃ inim̃ de femeie ñș a ĩsbit k̃șm ĩsbes̃c̃i t̃ș - ..

— Am̃i voi ka fr̃ntea mea s̃t odixneask̃t ne s̃iñsl t̃b̃șk̃ș eternitate... k̃t̃ de d̃sl̃c̃e k̃r̃t̃ via-
da pentr̃ mine!.. ar zĩc̃e c̃ineva k̃t̃ toate feri-
c̃irile x̃nivers̃l̃si se ad̃șñt̃ ĩm̃prej̃r̃l̃ mẽș mi
m̃t̃ leag̃ñt̃ ne brãele lor? dar ele ñș vor sta
ne l̃ng̃t̃ mine m̃sl̃t tim̃!.. S̃șne, amant̃sl̃ mẽș,
s̃șne domñsl̃ mẽș, t̃ș ñș es̃c̃i ferice ka mine?.

— S̃șnt ferice, Elena mea... mi c̃ine poate fi
mai ferice de k̃t̃ mine.?.. C̃ine este mai fr̃-
moas̃, mai uoetik̃, mai amoroas̃, mai s̃sblim̃
de k̃t̃ tine! ñș s̃șnt ẽș domñsl̃ ãcestor b̃k̃șrii
k̃ș kare nĩc̃i o fr̃m̃șsege ñș poate s̃t riva-
lize?...

— Krez̃ș k̃t̃ c̃ele c̃e zĩc̃i le krezi... mi s̃șnt
ferice, ĩmbat̃te de farmec̃ele c̃e te ĩnk̃t̃nt̃!.. P̃t̃-
r̃sl̃ mẽș c̃e ĩl admiri este al t̃b̃ș, f̃t̃ s̃t tresar̃
fie kare fir s̃șb o s̃t̃rtare arz̃ind̃!... ox! dar
ãceasta ñș s'ar termina ĩn toat̃t̃ viãda! mi m̃t̃-
ne treb̃sie s̃t̃ ne desũrg̃im. S̃t̃ m̃șrim poate!...
orele ñș ne ask̃lt̃: ele revars̃t̃ delĩciile lor
s̃sblime, mi sboar̃t̃ neĩnc̃etat!..

— Inima mea! Elena mea, doamna mea, o

sărătare înkă! dar o sărătare al kării termen să fie moartea!.. băzele tale tresară de volșutate; sînăi tăă palnăit săb rozele mîi săb kriniî săi mîi esală parfămăi primăverilor!.. Să mărîm!....

Kărgegî ore făgătoare! amoare, revarsă torrente de volșutate! Noantea era frămoasă, păsările prin kăntecule lor îngănaă mărîrea rîșlăi, zorile se revărsaă, mîi Aleksandră se întărna în kamera sa de kălkare.

IAR LA BUCURESCI.

D-na Zoe era în bădorîl săă snde priimea visita intimilor. Prințînesa Iordake cea din șrmă persoană ce veni aicăi ne kănd dăcem ne ăiti-torîi nostri în bădorîl Zoei mîi alăi patră bărbăi, kănoskăi prin viaăa lor bizară, formaă kă cele două dame ăerkăi de intimî.

Konversăăănea alergă asăpra ministerîlăi ăel noă ce era să se formeze, mîi măi ales asăpra arestărrî patrioăilor de la Bosel.

— ăidată istorie, zise Zoe, îmî pare răă însă kă nă a fost kășăi de moarte. . .

— Pentruă ce întrebă prințînesa.

— Lăpta păsă între doi inimi ai noștri, ori țe konflikt de ayeastă natărb servă kazza noastră.

— Dar era akolo însămi de ai noștri.

— Este adevărat, zise Soneleskă, șa domnișor perdă într'o mare kătdime de grășime mi kă ostikă atărnă la oki. Istoria prinținelăi Odorik, țe a fșgit ne fereastă de șpaima dorobanșilor, lășind într'șa kăi al ferestei o mikă parte din pantalonăi săș, este o dovadă.

— În fine, kăm privesă d-ta ayeș fant? întreă Zoe ne Soneleskă.

— Mășnat; dar neșvîrșit... speram țe-va mai mălt; kăte va șăideri, dar aș skănat.

— Ayeș konflikt va fače să kază mi-nisterăi?

— Neapărat.

— Țe minister o să avem? întreă în-kă Zoe.

— Se vorbesă kă a kemat ne bărbat-măș să kompie noăi minister, zise prinținesa Iordake.

— Glămesă zise Zoe, e răș kă kărtea.

— Dar e bine kă konsoliă... ambasadorăi E..... eră înkă a skris o karte...

-- Eș kred kă romiă or să vie la minister, zise șa domnișor pleșăv.

— Țe oroare! strigă prinținesa.

— Nici de kəm, ɣrmɔ aɕeasta. Amɔ kre-de o mare nefericire pentrɔ partiɔa noastrɔ konservatoare, daka astɔzi ar lɔa pɔterea ɨn mɔ-nɔ. Oamenii ɕei noi ka mi ideele noi aɔ prestigiɔ ɨn opiniaɕnea pɔrii. Katɔ mai ɨntɔiɔ sɔ se ɔzeze toɔi prin treɕerea lor prin minister. Ei, ori kare ar fi meritele lor, se vor ɔza: nɔ vor pɔ-tea sɔ organizeze nimik. Majoritatea ɨn aɔgnare este a noastrɔ, ne de o parte ɨi vom opri de a lɔkra; iar ne ɔe alta vom rɔstɔrna nekontenit toate ministerele lor. Mi kɔnd timpɔl va fi priin-ɕios v'om arɔta pɔrii mi pɔterilor kɔ aɕesti oa-menii nɔ sɔnt ɨn stare a faɕe nimik, atɔɕi mi nɔmai atɔɕi ne vom arɔta noi.

— Planɔl este minɔnat, zise Zoe. Dar kɔ-tɔ rɔbdare ne trebɔie! oamenii nostri aɔ ɨnɕenɔt a se deskɔragia; mɔlɔi aɔ trekɔt dinkolo ... Stɔ-rile noastre se rɔinɔ!...

— Le vom repara toate kɔ ɔzɔrɔ, rɔspɔnse diplomatɔl plemɔv.

— Anpro de stare zise prinɕipesa, ɕe a-vere are Eleskɔ?

— Mi anpro de Eleskɔ, zise domniɔorɔl ɕel gras, am aflat ɕeva kɔrios. El este ɨnamorat de Elena. Se zice kɔ ea i-a skris sɔ se ɔkɔt la Fɔnesɕi ɨn lɨnsa soɕiɔlɔi sɔɔ mi kɔ el s'a ɔɔs ɨn noantea trekɔtɔ?

— Nă este de mirare, răspunse prinčesa.

— Să vedem! zise Zoe.... iată o femeie care se bărbăre de o renătare neîmeritată.

— Se zice că este virtăsoasă, răspunse diplomatul pleșăv, meritul ar fi că atât mai mare, căci în adevăr este frumăsoasă.

Zoe își mșcă băzele.

— Nă mă mai miră dacă o găsim virtăsoasă, din momentul că o găsim frumăsoasă? că frumusețea vedeți într'însa?

— Este frumăsoasă! ziseră cei doi bărbai că bărbăre până atânci.

Zoe arăna o căsătorie fclăgătoare șna dntre dâni, șn om ka de trei-zeci mișase de ani: blond mi că nlete lăngi.

— Că pentru virtătea ei, eă puțin mărțari, zise cel alt, șn jăne ka de vre o treizeci de ani, o adevărată figă de tabăkere. ... Nă șnt fat; dar kată a șne adevăral, am fclăst mēte konkăste; dar că Elena mi am perdăst timp, deă pentru mine, o femeie că își resistă, o nămesk o femeie virtăsoasă.

— Veă avea o încredințare din kontra. Măne seară vă daă rendez-vous la Fănesă.

— Să fie! ziseră cei patru bărbai.

— Veă kănoasă atânci prin dovezi positive că Elena este o înokrită.

— Bine! ziseră ei, mi lăind părțile, se retraseră sure a se pregăti pentru kălătoria de a două zi.

Zoe rămase kă principesa Iordake.

Ea sursă klonogelă, șa lakeș întră.

— Să meargă să-mi keme îndată aici pe femeia ce a venit de la Ploiesci.

— Ce vei să faci? întrebă principesa.

— Nă ai înțelese?.. voiș să perză acesă rivală; voiș să o demaskă...

Ea netreche kă Eleskă ... Voiș prin ajutoră aceslei femei, dină Postelnikăsi, să o sursinză bărbat-să în brațele Eleskăsi în a-chelamă timă ce vom ajunge akolo.

— Proiektele tale sânt demă de șa mare diplomat.

Femeia de la Ploiesci veni. Ea era tânără mi kă o figră kărată; dar fisionomia ei lăsa să se gicească șa karakter plin de răstate. Patimile să lăngă privăgismă trăsaseră pe fruntei șa me de sferință. Săb koneremintă ei modest se askădea șa sșfet ambiguos pe kare ničă modestia poziționei, ničă obstakolă șa sitei nă îl sursămintă. Ea se kredea kemată a deveni konsoarta amantăsi ei.

— Săi pentru ce te-am kemat? o întreabă Zoe.

— Nă săi, respsăse ea kă oare kare mândrie.

— Ūrsita kēnd te a nēskēt, a nrekēgetat sē dī fakt o kondiijione maī bēnē; eē sēnt sigērē kē are sē vie o zi kēnd vēi fi īn sočietatea noastră, egala noastră, amika noastră. Ačea zi va fi zioa kēnd postelniksl te va rekēnoasče de sočia sa. Īnsē te aī gēndit oare kē sure a a-jēnge akolo, kaštē sē-ml lase femeia lēi, ml, ka sē-ml lase femeia lēi, kaštē sē aibē ēn kēvīnt. Ačest kēvīnt eē počiē ka sē ml' l daē.

— Kəm!... întrebă Tȃdora kȃ mirare.

— Към? lesne de tot. Askăltă. Veî şci kă D. Eleskă o isbesce mi este isbit. El este akăm la Fănesci, lăkrările sânt înaintate, măne seară, vino akolo mi kăştă şă adăci mi pe postelnikăl, o vegă şărărinde în braşele amantălei ei. Noi vom veni akolo: iată kăvîntăl de desărgire...

— Ceia țe zică mi se pare bine gândit, zise Tădora. Eș voiș sbăra îndată la Ploiescă, mîne seară voiș veni la Fănescă kă postelnikyl.

— Ага чї плекъ їдатъ! зисе Zoe.

— Аша дар сѣ не реведем ѿнъ Фѣнесчѣ.

Tșdora se întornă la kasa șnde trăsese. Ea ere plină de speranță că va reuși mi va deveni damă mare, prin acest mijloc infam. A kasă întâlni o kșnosvingu de ȋară, o femeie tș-nă, Maria de la Brebș ce venise în kapitală că bșrbatșl săș, ka sș tșrgșiască pentru nșn-ta sororii sale, vșzînd ne Tșdora ne kare o

kъnosчea, voi sъ o konsълte asъnра obiekтелor че era sъ kъmpere ми o зрмъ пнъ la kasa зnde se onри. Ъn bъkъria eй, Тъdora спъse Marieй kъ ми нънта eй este anроane; kъ are sъ ia ne Postelnikъл; kъ Elena femeia лъi trъiesче la царъ kъ Eleskъ. . .

— Nъ se poate, zise Maria.

— Nъ se poate? esчi neroadъ, ръспъnse Тъdora. . . мъne seаръ veй zиче kъ a fost kъm am zis eщ. . .

— Pentръ че?

— Мъne seаръ Postelnikъл ii va prinde ъn faца martorilor.

— Atъta май bine! resъnse Maria, съrizѡnd ми askъnzѡndъми toatъ spaima че komrinse ini-ma sa. Anoi skimbѡnd vorba, o konsълtъ desne trъgъelile sale. Тъdora ii dete oare kare esъlikъrѡ ми Maria, мълъgmѡndъ-ѡ, emѡ; ne stradъ regъsi ne бърbatъсѡ kъrѡi ii спъne sekretъл Тъdoreй.

— Femeie! zise бърbatъл; o fi saщ nъ vino-vatъ, Elena este bine фъkъtoarea noastrъ. Фъrъ dѡnsa, фъrъ D. Eleskъ eщ am fi mort. Sokotesk kъ ar fi bine sъ le dъm de счire?

— Asta era ми gѡndъл meщ. Ръспъnse Maria.

— Atъnчѡ, lasъ kъrnetъrile ми la Fъnesчѡ! kъrъгъ e зшоаръ ми kail meй odѡxниѡ. . . o sъ sbъrъm ka vѡutъл.

Asfel vorbiră mi fără să se mai gîndească, părăsiseră la Făneșii.

MARIA.

Adoa zi Katerina se miră de venirea lui Aleksandr.

— În fine, ai venit? îi zise ea. Săiș, ai petrecut toată vara în capitală mi akum vii să fii față la kădereă frînzelor ka să te konsolî kă arborii de perderea iluziunelor d-le.

— Ceia ce zici este adevărat, răspunse Aleksandr, am pierdut multe iluziuni; dar nu mă voiș konsola privind kădereă frînzelor, frînzele kad mi arborii remăn desvîliți. Eș ceea ce am pierdut în iluziuni asăna znor persoane, am kăstigmată asăna altora... Săii kă ești o fată plină de inimă, zămă el, amăia ce am pentru Elena mă face să te admiră. . .

— Ai văzut pe Elena? întrebă ea.

— Am văzut'o.

— E skimbată... tristă...

— O găsescă asfel kăm zici, dar kăte să sperăm kă zăsită sa se va ameliora.

La găstare ei se întălniră kăte trei. Skărtăi timp ce mezeră la masă, Katerina nu în ceta a vorbi; dar Elena era gănditoare, gravă.

Toate vorbele sale semnauă kă a le zuci om țe este sigăr să moară în kărînd.

ДѢП masă se înkise în kamera sa.

— Țe façı akolo singur? îi zise Katerina.

— Testamentul meș moral, respunse ea kă serioșitate.

— Esçı nebun? zise Elena mi plekă rîzînd.

În kărsul zilei Elena rămase kă Aleksandră în salon.

— Kăstă să pleci, îi zise ea.

— Așa de kărînd?..

— 'Mi-e teamă să te mai puș aici... akăm mai ales...

— Elena mea, ai șitat kă o să mărîm?

— Ai drentate, zise ea, gînditoare. Dar nă șune să mărîm!... Eș singur voiș mări... ță să trăesçı. asta este voînga mea.

— Va fi greș să trăiesk kînd ță nă veî mai fi.

— Dămnezeș kare a kreat moartea, 'i-a dat pentru soađa șitarea. Șitarea este bșnșl șșprem al vieđii noastre. Ea vindekă rănile inimilor. Nă te îngriji despre mine, Aleksandre. Voiș fi șitată de oameni, șrmele mele ne pămînt, măne nă se vor mai kănoaste, nămele meș timpul îl va șterge dșnă mormîntă-mi!.. Nimeni nă'mi va mai adăre amînte de mine;

Aleksandră lăkrăma.

— Плѣнгѣ? есѣи конил!..

— Еѣ нѣ воѣѣ сѣ морѣ!..

Е тѣрзиѣ.. нѣ се маѣ поате... Мѣне кастѣ кѣ орѣ че предѣ сѣ не despѣргѣim poate sure a нѣ не маѣ vedea? ѣмбатате de fermekѣl tine-reѣii mele! begia va fi skѣrtѣ mi trezirea va fi amarѣ.

Aleksandrѣ askѣndea frѣntea sa ѣn sѣnѣleѣ.

— Te ѣsbesk! striga el, te ѣsbesk kѣm чел че moare ѣsbesche lѣmina soarelѣi vieѣii! Кѣѣ ѣ Elena mea, тѣ ми viaѣa sѣntegѣ akѣma ачелашѣ lѣkrѣ. Timпѣl нѣ este lѣng de kѣnd тѣ аѣ devenit o parte din esistѣnѣa mea, este adevѣrat: dar нѣ este нѣмѣтѣrѣl anilor kare dispѣne de пѣsterea simѣgimintelor: o zi, o orѣ, ѣn minѣst sѣnt snacѣisrile kare prodѣk evenemѣntele chele маѣ marѣ: Apѣi veѣ тѣ sѣ krezi? Sѣfletѣl тѣѣ че ѣmvieѣgesche ачест preѣios koperѣmѣnt de argil, este o bѣnѣ kѣnosѣinѣѣ a kѣgetѣrilor mele de trei-zeѣi de anѣ, voѣ zѣche че algiѣ аѣ zis ѣnainte de mine: тѣ есѣи ѣdealѣl meѣ, ачел vis de frѣmѣseѣe mi de ferѣiѣre че venea din paradis legѣnat pe o хорѣ de doringѣ mi ѣмѣ stergea okѣi de lѣkrѣmѣ.

— Кѣnd voѣѣ fi mi kѣnd нѣ voѣѣ маѣ fi, rѣspѣnse Elena, ачест vis va veni ka tot d'аѣna a te resѣѣѣa ѣndѣrерile tale!...

înkъ astъzi aîcî, dar ka sъ adъnî chele din 8rmъ rъmassrî de plъchere, pentrъ chea din 8rmъ oarъ.

— Че zîcî tъ, sъfletsl meș? avel timp în kare amorsl nerde kъnъnile sale este înkъ de-
parte mî tъ eșcî înkъ atît de frъmoasъ! . . .
8rsita are pentrъ noi mълte zile de fericire. Daka
am bъst odatъ dintr'o fъntъnъ ana sa delicioasъ,
nъ trebxie sъ mai bem? ea este înkъ plînъ: ana
eî nъ mî a nerdst kъalitatea, vom înceta de a bea
kъnd anele sale se vor 8ska.

Elena sъrise nъ melanxolie.

— O femeîr nъ este o fъntъnъ, zise ea;
Aleksandre, eș nъ îmî fak îl8zi8nî ka chele alte fe-
meî: ka dînsele nъ voiș a mъ înnеia singrъ.
Sъnt o femeie kriminalъ înaîntea oamenilor, îna-
întea konsciîngeî mele, че zikș, înaîntea ta kiar! . . .
Pentръ tine че sъnt astъzi daka nъ o femeie kъ-
zstъ? . . . nъ voiș sъ te a8zș protestînd, kъcî nъ
voiș sъ te a8zș mingînd: amș mъri kъ dъrerea
kъ tъ însъi nъ aî fost mai mълt de kът komъ-
nsl oamenilor. Cheia че este skris se va înnlini.

— Este dar serios kъ eșcî deçisъ sъ te
sîngъizî?

— Amș zis'o înaînte, tъ aî nriimit . . . akъm
nîcî o nstere omeneaskъ nъmai noate înlъtra
lovitъra . . .

— Dar eș sъnt 8vigъtorsl tъș? . . .

— Nъ! . . . tъ nъ mai sfergъat a o faye: tъ

*

nă ai nici o răspundere . . . Dar să lăşăm să-
 biektul acesta, amantul meş; de astăzi pînă mine,
 să nă ne gîndim de kît la amorul nostru. Este
 dăruie acest amor, o sufletul meş! nici odată om nă
 a fost mai iubit de kît tine! . . . tîrtîrika nă era
 mai amoroasă de kît amanta ta. Amorul nostru!
 dărerile lui înkă eraş nise fermele divine! la-
 krimile ce am vîrsat eraş atît de kîrate, de ti-
 nere, de amoroase, kă dăka ele aş sbrat spre
 cerşî, ele a trebuit să formeze mîrgăritarele
 ce împodobesk tronul providenţii. Sînt înkă
 tînră, înkă frămoasă, imi zici tă? Ei bine! zi,
 zi înkă; aceste vorbe mă fak ferice; da, da sînt
 tînră, sînt frămoasă: dar nentră tine, nămai
 nentră tine: amă voi ka tinereşile, frămseşele
 mele să fie în adevăr fermele ce îmi îmbată
 viaţa de ferice! zici kă bîzete mele sînt kî-
 rate ka florile? Amă dori ka parîşmă lor să
 desmerde simşurile tale pînă la mormînt! zici
 kă sîmă meş e fraged? mi gravios? astfel amă
 voi să fie kalea ne kare kîră zilele vieţii tale.

— Renetează aceste vorbe! . . . Strigă A-
 leksandră kă esaltare . . . Ele aş neterea să mă
 omoare mi iată singura ferice ce mai amţentă
 ne pămînt! — Nă! nă! Eă nă tre-
 bse să mai trăsă! farmekul ce ne
 îmbată în viaţă este prea sşblim ka viaţa din

șrmă să poată a mai avea ceva plăcut!... nă! nimeni alții nă a găstat mai multă fericire pe pământ de cât noi. E prea mult, mi poate că cerșl ne face acesă rară favoare în vederea șnor mari dăreră ce ne așteaptă? ne vom isbi în altă viață... krezi tă, șșfletșl meș, că este o altă viață? Eș kredș, săș cel pșșin nă kred că omșl închetează la mormânt... Am fost, deș pștem încă a fi! nimeni nă poate a mă kombată pe acesă tărîm!... defiez ne totșl acesăl disekștoră ai șșpirlșlșl mi ai materă să dovedească din kontra! Șșrmană oamenă! Eă învață toată viața ka să afle sekretșl amar că nă poate să șșie nimik!... Dar șșnt nebșn!... Elena mea! mă întork la tine, dară, amorșl nostră este atăt de dășce! dășlșl șșnt okiă tăi; dășce este faga ta; pleacă fruntea pe șșnșl meș prekșm paserea înă pșne kapșl pe ramșra înflorită, mi visează la fericire!... Dar kșna plășerilor este plină: Ea ne apare kșronată de roze; orele kșră dășce;... o șșrștare te deșteaptă: tă tresșră de volșptate; bșzele tale mșrmșră vorbe ce nămai....

Elena îi pșne mășna mikă mi albă pe gșra lă ka să-l oprească de a vorbi. El o înkarkă kă șșrștără.

— Тачі! іі зиче еа.....

— Сă tak? аcesăte vorbe nă đă mai fak plășere?

„Ceî ce s'adoar' s'ânt nîs'ce adev'rađi ko-
niî: pentr' nimik se t'ar'ber', se m'niî.

— „Ce zicî? Aleksandre? şrm' Elena, a-
ste vorbe m' r'nesk, m' înk'nt', m' transport',
m' şvig prin imuresişnea de pl'chere ce îmi
fak.... Zi, sp'şne sf'r'mes'ce prin a m' învînge,
a m' sdrobi!... Ea zise mi se ar'şnk' în genske
la niçioarele amant'si' ei. Okîi s'î s'ânt nlinî de
lakrimi, b'zele sale se linesk de mîna l'î Alek-
sandr'.

— M' iart', domn'î meş, îşbits'î meş.

Brađî ei rot'şnd mi alb înk'onj'rt' g'ş'tî
amant'si'; b'zele ei kaş't' ne çel'ş ce îşbes'ce... apoi
tot de o dat' va s' se den'arteze; se an'rt', m'ş-
m'ş', pl'şge; revine amoroaş', t'nt'rt'. Dar
am'şndoi k'ş'tar' s' revie din d'ş'nea lor beşie.
Katerina se ar'ş't' la şm'.

— Ast' noante, zise 'Aleksandr'.

— Va fi k'şm veî! r'şn'şnse Elena.

S' ne 'den'rt'm şn moment ka s' înt'lnim
ne postelnik'î mi đin'sta sa. A-çeast' din şrm'ş
venise repede în Ploies'î. Akolo înt'lnise ne
postelnik'î k'ş'şia îî repetase ak'şzarea ce Zoe
f'k'şse Eleneî prek'şm mi plan'ş de şşnriudere
pentr' noantea ce şrma zileî în kare deskriser'm
çea din şrm'ş şçen't' dela F'şnes'î.

Postelnikxl deveni fşrios la astfel de svirl. Tşdora kontribxi mşlt ka sş-ı anriuzş mi mai tare mşnia lşı. El dechise a merge la Fşnesşı, kş vre o kşđı va martori. noantea, sş kalche kasa. El mi plekş dar.

Şnde era Maria mi bşrbatşl sşş ce plekasş se vie a da de svire Eleneı desure cheia ce i se prepara. Eı porşiserş mai nainte din Bşkşresşı, mi merserş kş renejşne pşnş la Sşftika, akolo voinđ sş stea sş odixneaskş kaiı, aşzi in şrmş strigştl şnşı domnişor, dintr'o kabrioletş, din kare mşna kaiı singşr, sş abatş. Bşrbatşl Marieı, George, nş avş timşsl a abate. domnişorşl trekş, mi dşnş datina şiokoilor, đinş kaiı mi auilikş o dşzınş de loviri de bişe lşı George mi Marieı. Kşmama sşbđire a chelei din şrmş plesni imşreşnş kş nielea mi sşngele se revşrsş pe kşmamş. George, vşzind sşngele, kştezş sş zikş domnişorşlşı : „oare nş se va şita đşmnezeş intr'o zi pe aşeastş đarş?“ Aveste vorbe fşrş destşle ka sş se sşnere mi mai mşlt domnişorşl. El stşts mi trimise sş keme pe sşnrefekt.

Konvenđia a fşkşst pe Romşni de o potrivş inaintea legeı. kamera a fşkşst pe boeri de o potrivş inaintea legeı : đşraniı nş se bşkşrş de prinşiniı de şivilizare din konvenđişne. Eı sşnt

înkъ privigi ka o klasъ de servi, bѣtaia esistъ înkъ pentrъ dînmiî.

Sѣnrefektъl veni, martoriî sнsserъ chele în-
tѣmplate. Donimorъl kѣ lornionъl la oki se a-
rѣtъ. Sѣnrefektъl, vѣzîndъl, emi înainte, kѣ kѣ-
chisla în mѣnъ, mi kѣ smilindъ, fѣkъ skъse Domni-
morъlъi mi îi promise kѣ va trimite pe ачешî
doi la înkisoare la Ploiesчi. Domnimorъl plekъ.

Sѣnrefektъl kemъ pe Maria mi pe George.

„Ацî insѣltat ѣn депѣtat, zise el, ѣn bo-
er, o beizade; o sѣ vѣ trimigъ la Ploesчi la
Kѣrmѣire sѣ vѣ înkizъ.“

Maria че дinea sѣ ајѣngъ la Fѣbesчi kѣt
maî kѣrînd, vѣzînd kѣ este amenindъtъ de în-
kisoare, înceпъ sѣ дine.

— Ia sѣ-î tragъ kѣte-va биче! zise sѣpre-
tektъl.

George азzi mi tremѣrъ de mѣnie.

-- Nѣ face ѣna ka asta domnъle.

— Mѣ amenindъi! strigъ sѣnrefektъl, lѣa-
дi-l! zise kѣtre jandarmi, mi'l аuternegî.

Nenorocitъl bѣrbatъ priimi zече lovitrî de
sabie pe sninare. Sѣnrefektъl dete ordin sѣ-î dѣ-
kъ la Ploiesчi pe јos, jandarmiî pornirъ kѣ dîn-
miî mi sѣnrefektъl se prepara a pleka în trѣ-
sѣra lъi George.

— Архонда! strigъ ѣn arendашъ grek, ar-
xonda! iакъ ѣn дѣran, клѣkamъ pe momia че

puș în posesie, are să-mi facă trei zile de lucru, mi în lok să fie acolo, să plimbă fugit . . . l'am prins aici.

— Așa este, bre! întrebă sșnrefektșl pe ȕȕran.

— Am nlekat, boersle, din satșl meș să mș dșk la Satșl Vșii șnde mș a mșrit konilșl pe drșm. Se dșcea kș karșl kș fșn, kșnd șn postamșș ȕe dșcea în olak șn kșrier rșs ori neamșș, îl lovi kș biȕișl ka să abatș, bietsl bșiat, kștșnd să se fereaskș, kșzș sșb roatș mș îl snintekș kșt mșri pe lok . . . Azi îl ingronaiș la satșl postii șnde îl arșnkaserș pe gșnoiș mort.

Așa este! ziserș mai mșlșii ȕȕranș.

— Lega este lege, rșsnșnse sșnrefektșl. Ea nș va să șȕie de morgi. Și tș esȕi vinovat. Sș-l dșkș sș-l inkizș la taktș!

ȕȕranșl vorbi kș kșnrarșl înȕet, kșnrarșl kș sșnrefektșl. Sșnrefektșl dete din kap în semn de aprobare.

— Sș-l dșȕi tș, kșnrare! zise sșnrefektșl, ăpoi întșrnșndșse kștre grek, îi zise.

— Veș fi mșlșșmit . . . în lok de trei zile kare a linsit, își va mșnȕi mease, dar niȕi d-ta nș o să șiși kșși fakș aȕest bine?

— Nș, arxonta, vaș-de-mine!

Ші алътєрѣндс-се де сѣпрефект, іі лѣнектѣ доі наполеоні ін мѣнѣ.

Цѣранѣ че се дѣсе кѣ кѣнрарѣ ла інкисoare, о датѣ деуарте, лѣсѣ ѣн galben ін мѣна кѣнрарѣлѣі мѣ фѣсе liber.

— Аі лѣат galbenѣ? іл інтреѣ сѣпрефектѣл.

— Іатѣ-і! рѣспѣнсе кѣнрарѣл.

— Астѣзі ам авѣт апѣ ла моарѣ, зісе сѣпрефектѣл. toate merg bine, нѣмаі, мѣ е teamѣ сѣ нѣ мѣ skoаѣ liberalіі ка ѣнѣл че ам fost ȋio-koіѣ ін kasa lѣі B . . .

ȋine poate сѣ'мѣ факѣ идеіе де neodіxна Marieі mergіnd la інкіsoare la Плоесѣі! сѣрма-на femeіе ȋітase рѣніле че avea пе спате пе лѣнгѣ temerea кѣ нѣ ва пѣтеа servi аȋі не фѣ-кѣтоarea sa de bine. Еі аȋнсерѣ ла prefectѣрѣ seara, аȋі нѣ era nimenі, jandarmіі іі інкісерѣ, інтр'ѣн fel de kasѣ de gard інvelітѣ кѣ паіе. Еі trekѣрѣ аȋі јѣмѣтate din noapte ін сѣferingele ȋele маі amарі.

— Сȋіі тѣ ѣна, George? зісе Maria. ам гѣсіт ѣн mijlok сѣ ешім де аȋі, gardѣл din fѣnd e спарт де vre-ѣн кѣне, спѣртѣра е destѣл де mare, ка, маі рѣніnd din нѣеле, сѣ ешім кѣте ѣнѣл, dorobанȋіі нѣ пѣзеск інтр'akolo.

— Сѣ vedem! зісе George, мѣ се дѣсе сѣ vіsiteze спѣртѣра. Anoі, гіndѣл тѣѣ е бѣн, зісе el. Сѣ fѣgіm, anoі Dѣmнеzeѣ нѣ не ва лѣsa.

În acel timp Zoe kș Prințesa Iordake mi amičii sčī eraș pe drēmșl Ploemtilor. Postelnikșl nleka la Fănesčī.

Peste doș ore Maria, kș snatele sșngerat; kș okiī nlinī de lakrimi era în bragele protektrigei sale kare īi prokșra toate îngrijirile. Aleksandrș nlekase kștre Bșkșresčī, fșrș sgomot. El aflase de la Maria plaușl infermal al Zoei, mi gșsi nșterea a se desnșrși de Elena kiar în amorșl țe avea pentrș dīnsa

— Era zече ore din noante.

Maria snșnea ȳelor doș dame kșm se întīmnlase kș lovitșrile țe nriimise de la domnișorșl kș lornionșl la okī.

— Am așzit, zīcea ea, kș s'aș skimbat lșkrșrile în bine; kș togī sșntem romșnī mi legile sșnt pentrș togī; dar se vede kș aș fost nșmai vorbe. Zile de mșnkș pentrș arendaș, zile de mșnkș pentrș ȳarș mi nș se mai sflrșmesk! bșrbatș-meș a fost lșat la șciderea lșkșstelor, la șn sat mease pomtiī de la Brebș; l'a ȳinșt doș sșntșmșnī, mi l'a silit sș lșkreze kș alȳi zече romșnī la fȳcherea șnșī gard al arendașlșī momiī de akolo. Eī aș kam kșrtit; dar sșb-kșrmșitorșl iaș ameninȳat kș īnkisoare mi bștae.

— Vș nłng, Mario, zise Elena, dar kăștș sș mai sșferiȳī. Se vor skimba lșkrșrile.

— Nș se mai skimbș, kșkonitș! Domniī

se skimbă, kърмѣitorii se skimbă, сѣб-kърмѣitorii se skimbă; dar ѣrsita noastră rѣмѣne tot cea veche! Se zice kъ импѣрадіі lѣmei аѣ lѣat în mѣnile lor ѣrsita ачestii дѣrї? dar noi нѣ vedem niči o skimbare în bine.

Se vede kъ Dѣmnezeѣ ne a ѣitat!

— Nѣ vorbi аша, копилъ! zise Elena, не kѣt timп noi vom fi kъ Dѣmnezeѣ, Dѣmnezeѣ va fi kъ noi . . .

— Strigarea ѣnor postamї пѣse termen ачestii konversѣrї.

— Аѣzї . . . vin! . . zise Maria.

— Tѣ есчї болнавъ, копилъ, иї zise Elena, аї frigѣrї de спайнѣ ми de osteneалъ, vino ми te kѣlkъ în natѣl меѣ?

Maria refѣzѣ; dar Elena стѣrѣi атѣt în kѣt fѣse askѣltатъ. I se dete în пат o tizanъ ferbinte; oare kare îngrijirї, ми Maria adormi.

Kѣtre ачestea noantea era la jѣmѣtate. Toatъ kasa se аflа într'o linisче адїнкъ, în toatъ kasa нѣмаї Elena vegea їнкъ. Ea kѣgeta а-тѣnчї la Aleksandrѣ.

— ѣърманѣl om! el мѣ їѣbesче kъ inima, ми va fi neferичit, kѣчї a kѣtezat a їѣbi o fiingъ destinatъ a сѣferi!... Eї vor сѣ мѣ сѣrпrїnzѣ... Zoe este kare fache ачeste intrigi... Ea мѣ ѣrasче, ми еѣ нѣї am fѣkѣt niči o datъ niči ѣn rѣѣ?... este geloasъ poate?... Ох! че ferичire

pentru dînsa dacă cei ce aş să vie astăzi noapte ar fi grăsit pe Aleksandr în braţele mele!... kîm ar fi triumfat aşeastă femeie!... kît de mîlămuit ar fi fost bărbat-meu să aibă un kă-vînt de despuşcare... graţie acestor kopile: cel puţin voiş mări fără să fi sferit skandal; a-kîm să autent scena ce o să vie!...

Asfel vorbea Elena kălkat pe o kanapea.

Orologiul sună o oră. Un sgomot se auzi în kamerile vecine. Sgomot sord de paşi, de vorbe. Ţinea se mişcă, se deshide. Postelnikul apără kă un fanar într-o mînă şi un pistol în altă mînă, şmat de trei servitori.

— Ce însemnează toate acestea? zise Elena bărbatului, skălînd-se mi înaintînd kătre dînsul.

— Nă mă amţentaî, nă este aia?

— Niçi odată în starea în kare te presingî... dar orî kare ar fi idcia bizară ce te adăce aiçi săb o formă atît de kondemnabilă, făr bine de ai oare kare blîndege pentru o persoană bolnavă lîngă kare vegează...

— Ţînde este aşea persoană? strigă Postelnikul. Apoi adresînd-se kătre şmat: „veniţi! vedeţi! ’i am sînrinsă . . .

La aseste vorbe kamera se şmulă de lăme, Zoe, Prinčinesa Iordake; şi cei patru boierî ce îi vîzărăm akasă la Zoe. Postelnikul se a-norie de pat kă pistolul în mînă.

— Aici este țelxarșl! strigă el.

Țoșl se auronriară să priveaskă. Postelnikșl rădikă perdeaoa de la pat. Maria apără la vederea lor. Ea se destentă atșnșl de sgomotșl țe se făcea. Oasneșl rēmaseră șimișl.

— Iată domnișorșl țe m'a bătut kș bișlșl! strigă Maria, vșzind între-alșl ne domnișorșl kș lornionșl la oki, el este; il kșnosk!...

— Elena gșsi în resemnarea sa pșterea de a nș kșdea leșinată.

— Ei bine! domnilor, zise ea, așl venit sș asistatșl la o șcenă skandaloasă, așl krezat sș mș șșurindeșl în bragele șnșl amant. Șoarta nș a voit sș vș fakă așeastă mșlgșnire. Akșm șimșlșl ridikșlșl la kare v'așl dat?... Așl profitat de nșșlșl respekt țe așest om are pentră familia sa mș v'așl lșsat sș vș deskiză santșarșl șneș femeș!... retrăgeșivă, domnilor, kșșl mș este rșșine de rșșinea voastră. Zoe, nș este așș kș aș fi fost ferice sș fi gșsit lșkrșrile altfel?... de domnia ta nș mș mșr, kș aș făkșt așeasta, zise ea domnișorșlșl kș lornionșl, daka o dată aș avșt kșragișl sș bașl o femeie pșș sș o rșnesșl!...

— Șentem bătute mș astă dată, șontl Zoe Prinșineseș Iordake.

La a treia oară, om fi măș ferice poate.

Postelnikșl era rșșinat, în konfșsișnea sa

ne scria nici ce va zice, nici ce va face: se retrase înjurînd cu furie.

Totui martorii se retraseră rîșnind.

— Nu v'am spus că era o kalomnie?
zise omul care la Zoe surzise ne Elena.

BANCHETUL.

Eleskă era la Băksrescu. El kemase ne Georges mi-i comunicase toate câte era să se petreacă la Fănescu. El scria atît de bine să plede cașza Elenei, înkât atrase ne Georges în ideile sale de a o resbna.

— Trebuie să o resbntăm! zise Georges, dar mijlocul?

Mijlocul? Ias-mi mie să-l aleg: promite însă că mă vei sekonda; află de acum că va fi teribil mi ridicol tot d'odată.

— Promit tot.

Și Georges plecă, lăsînd ne Eleskă a se gîndi la cel mai bun mijloc de resbgnare.

Petră se arătă.

— Șn serv te kastă cu un bilet, zise el.

— Șn bilet!... dela Elena.... dăm...

— Iatăl.

Eleskă citi biletul.

„Timpul deskide mi mai marî rîșnile inimii

„mele; dar ne kŭt te iŭbesk, ne atŭt aĉeste rŭnŭ
 „kresk, ne atŭt tŭ parŭ kŭ devŭ indiferent.....
 „Aŭ fŭkŭt din mine o Safo.... vorbesĉe mŭ voiŭ
 „fi a ta, kŭnd? ŭnde? decide.

Zoe.

P. S. renŭndŭ la E.... Sŭnt trei zile,
 bŭrbatŭseŭ a sŭprins'o ŭn braglele ŭnŭ dŭran.

— Ax! ĉe infamŭ kalomnie!.... aĉest bi-
 let ŭmŭ trebŭia. Elena va fi akŭm rŭsbŭnatŭ kŭ
 ŭzŭrŭ. El rŭspŭnde:

«Dŭminekŭ la zeye oare seara: la mine
 akasŭ.»

A. Elesks.

Darŭ, ŭrmŭ el vordindŭ-mŭ, voiŭ da ŭn
 banquetŭ ka aĉela al lŭŭ Baltazarŭ.... toatŭ jŭ-
 nimea elegantŭ va asista.... Vom avea lokŭrŭ
 pentŭ ĉele mŭi gracioase sklave a le venerei...
 rŭsbŭnarea va fi teribilŭ

Asfel vorbi Aleksandrŭ mŭ dŭnd biletŭl ser-
 vŭlŭŭ, kemŭ mŭi mŭlŭŭ antreprenorŭ pentŭ ka sŭ
 decidŭ despre banquetŭ.

Dŭminekŭ seara toate eraŭ preparate. El
 avea o kasŭ mare mŭi mobilatŭ kŭ gŭstŭl ĉel
 mŭi rar.

La 9 ore amicŭi sŭi eraŭ adŭnaŭŭ, fie kare
 din ei eraŭ ŭnŭŭindŭŭŭ kŭ are sŭ se treakŭ ŭn

fant straordinar în acea kasă, o peninieră din
cele mai grăcioase întreginse eraș să asiste la
această srbătoare.

Zoe priimise biletul lui Aleksandr și răs-
punse îndată că va veni la el akasă Dominik
seara. Ea nu știa nimic despre banket.

Kasa lui Elesk era fondată spre fondul
unei cărți mari, între cărți și între o grădină
minșnată. Părintele seș avăsese găstul fră-
moaselor argii. Pe la anul 1820, eraș în Băkre-
șchi niște emigranți italieni, din kare unii ar-
tisti remarkabili în arhitectură, nișter, skulptu-
ră; așești ospeți fii ai poeziei Itali, lăsară Ro-
mânilor mai multe kase mari că arhitek-
tură, nișter, skulptură, nișter. Kopii depe tablourile
celor mai mari mașteri orna apartamentul Ele-
skului, vase de marmură de karar; amfore an-
tice că mosaik înkrăstat în pântec și că ansele
albe; bșteri de marmură albe și lăkrate că
artă; bșteri de bronzul cel mai kărat. Statue
de marmură, în grădină, bazine de marmură al-
be că sșritșii de ape, le trechem în revistă re-
pede ka să le deskrim în șrmă că de amșrșntul.

Kasa lui Elesk este singur în România

unde arta are un altar alături cu icoanele. Ikono-
 klastria a scris frumosele argii, la români, mi la
 toți popoții ce urmează acest rit nekreșm în ve-
 kime le scrisese la Ebrei. Argile în secolii tre-
 nșii nu se puteau cultiva de cât în biserici, mi
 ele erau gonite de aici. Katre acestea români
 sunt simșalisti! un simșalism ce nu are nici fakș-
 tatea de a forma gșstș! Ei sunt datorți aceasta rela-
 țiunilor cu Fanarioti, mi ostirilor streine; doktrine-
 lor filosofice ale ocidentșliș trekște aici într'un se-
 kol de krizș mi răș îndeose. Karakterșl național
 s'a plekat; morala monșie, virtștea nșmai este o
 fericiie omeneaskș! fericiie este acela care poate
 șș desmerde mai mult simșșrile. Kredinșa ro-
 mșnilor în ei însșș, pare atșt de slabș, în cât
 viitorșl kade în îndoialș: prezintele este tot;
 mșne nimeni nu șșie ce va fi. Čerte neîncetate
 de partide, resbele čivile, întervenșșni de ar-
 mate streine; nekontenite skimbșri de regime,
 de Domni, kôntribșirș asșura lor, șșre a sorbi
 cu volșntate plșșerile. Filosofia Epikșrianș le
 împrșmșșș partea sa materialș. Gloria, mșrirea,
 onoarea, virtștea, sunt nșșe fikșșniș: este nebș-
 nie a nșșe meritșl în abnegatișne mi sakrifice.
 Plșșerile sunt kreate de Dșmnezeș nentșș oa-
 menș, nentșș ce ne vom priva de dșșșe mi vom
 nșșkoi noi înșșine grijă șșigștoare? viașșa este
 skșrtș mi șșnșșș la dșșerș: aceasta ne șșșne cu

trebuie să ne bucurăm ne închetat omul
nu trebuie de căt odată.

. Currit mortalibus ævum

Nec nesci bis posse datur.

zicea Silius Italicus.

Salonul lui Elesk, era raritate, peregrin
eraș conerit de stek, marmură mi arabeskuri;
suavul unde se termină peregrin mi închene pla-
fondul, era conerit kă figuri de marmură, repre-
sintind diverse zeități antice. Între aceste figuri
se vedeaș nise mozaice de kristal kă diverse
kolori, formând diverse figuri de fantasie. Pla-
fondul de lemn skulptat kă artă mi asrit ne mar-
gină, la mijloc lăsa suavul liber niktorei kare
krease tablouri rekemind scene mitologice. În
patru colțuri a le salonului, ne patru piedestale
de granit roșu se înălță patru statue în mări-
me naturală, represintind patru idoli. Zece kan-
dalabre de bronz de o înălțime de mai multe
picioare, resfrângându-se asupra lor prin diverse
rămuri nărtind diverse figuri, se odixneaș în fa-
ța a zece oglinzi mari mi gineaș mărime de
lămini. Șase mese de lemn de palisandră lă-
brate kă artă, eraș amezate în fața a șase ka-
nanele de palisandră kare eraș îmbrăcate kă
o stofă de mătase prețioasă.

În cele două pereți a le lungimeii salonului,
 veneaș alte kamere, kamera de kălkare, kamera

*

de îmbrăcare, kamera de lăcrare, kamera de bibliotikă, de recepționare, kamera pentru amici. În toate aceste camere lăksul se arată lăngă artă, marmura cu diverse fețe, porfira, agata, reprezintă diverse năseri, naiade, nimfe, animale, Lemnul cel mai prețios pare că a voit să rivalizeze cu piatra mi se arată că el poate să fie mai docil sub mână artei, ivoarul se vede pe marginile șmilor mi ferestelor, ebanul se împletăște cu lemnul de roze pe mese, pe șezuri, tapete de Turcia conține planșetă, pereții sunt decorați cu bas reliefe de stuc, vase de marmură de diverse culori.

Sala de mănăcare din etajul de jos, era atât de mare ca salonul, plafonul ei se odihnea pe două-sure-zecă coloane de granit, două-sure-zecă statue reprezentând atâtea persoane mitologice, apăsătoare aici, kandelabre mari așezate pe piedestale de granit, mi încă atâtea oglinzi mari luate de pereți, plafonul reprezintă un consiliu de zei în Olimpu,

Toate aceste obiecte prețioase veneau de la străinșii săi. Elsker le păstrase poate chiar prin lina lui de mătăsă anii din urmă. Căna fusesse splendidă, băcatele, vinșurile mi frăștele cele mai rare încăntare pe oaspeți. Ne vom întârzia la cină: ospetii se ărcăre în salon mi în patru camere ce comunică cu salonul.

Acestî oaspeđi eraş mai mǎlđi tineri, amici, şii kǎnoskǎđi ai Eleskǎlşii, lşadđi din toate klasele sovietǎđi. Damele eraş dintre đinştele chele mai tinere, mai frşmoase şii mai pşđđin respindite în lşme. Ūn piano, o xarpe, viorş, formaş instrşmentele che trebşiaş sş joache, mease bşrbadđi şii mease femeş, esersate de trei zile asşnra ariilor şii kşntechelor date de Aleksandrş, eraş destinađi sş le esekşte anşme.

Servii pşrtarş tavş de argintş ne kare strş-lşcheaş kşne de kristal asritş, şii karafe kşlikiorile chele mai rarş, alđi destşnarş bştilş de vinşri streine. Mşzika înşenş sş esekşte o arie voiasş che invita la desfştare.

Oaspeđi rşmşseserş şimidi, bşrbadđi se aşezarş ne lşngş kşte şna din damele de fađş. Banketşl ameninda a deveni o orgie romanş. o femeie înşođi sşnetşl instrşmentelor kş aceste vorbe.

Timşl dorşri ne şrsesche,
O amantşl meş sşblina!
Ora treche, se tonesche,
Şii ne ziche! *Sş isbin!*
Vin, te-mbatş kş delişii
P'acest sîn deskis akşm,
D'ale graviilor kanrişii,
D'al amorşlş narşşm!
Dar mai sşşne înkş mie,
O feriche-nvingştor!

Къ-н arzînda lăi begie
Nă s'ō stinge al tăș amor !

Acest kăntek făkă să tresară de vōlăntate oaspeții, fie kare îmi lăse kăte o femeie ală-tări ne kare o șma kă resfădăvī amoroase. Pădoarea mi resistința nă eară priimite aică. Femeile țe formaș acest čerк se kredeaș năskăte nentă satisfăcerea simțurilor oamenilor. kăte va dame din societatea mare, din banda vōioasă kă kare făkăserăm kănoschină la Fănesă, între kare Tădorina, mi altele veniseră aică kă amanții lor, nevōind să-ī lăse singuri, kăte va alte dame bogate mi kănoskăte, dar de o vărstă matoră țe veniră să găseasă aică șn noș sorgintă de plăcheri, lăă parte aktivă la ačasă orgie. Pe stradă trăsărele veneaș mi reveneaș, femeile bărbănilor țe se aflaș aică săă amantele țe șchiaș kă amanții lor sânt aică, geloase, neastămpărate. nekătezînd să între în acest lăkam, se mălăumeaș să alerge pe stradă. Acest banquet făkăse o revolăuție în familii.

Eleskă adresa vorbe tătălor bărbănilor, tătălor damelor. El se așeză lăngă o femeie gînă, șna din țeale măi frămoase țe eraș în sală.

— Îți plăc aceste netrecheri? o întrebă el.

— N'am văzăt nimik măi frămos, răspunse ačeastă, mi se pare kă visez... Cine este stăpănăl ačestii kase?

— N8 îl k8nos4i?

— N8! mi s'a zis s8 vi8, am venit. Pentru noi n8 se cere a k8noasce persoana kare ne kiam8. S8ntem a le t8t8lor ce vor s8 se desmerde k8 noi, n8 n8tem alege: ni4i ref8za, pe nimeni: a8r8l d8 drent 4el8i d8nt8i8 venit a cere favoarea noastr8.

— N8 ai i8bit ni4i odat8? întreb8 Aleksandr8.

— Daka i8bim? ... dar8, dar8, r8sp8nse ea, a4easta se înt8mul8 k8te odat8, dar n8 k8noaschem natima. Amor8l 4el tare, se formeaz8 din piederete ce înt8mpin8, a4este pieder4i no8 ne s8nt nek8nosk8te. Amor8l kaxt8 s8 fie înk8 x88nit8 de stim8, de admirare, noi n8 n8tem ni4i s8 stim8m, ni4i s8 admir8m oamenii kare ne despre4uesk, kari ne k8mp8r8 k8 o b8kat8 de a8r, afar8 de a4easta, 4e88l sl8besce sim48rile noastre.

— Mi se pare, zise Aleksandr8, k8 n8 ai o b8n8 opinie de meseria ce profesezi?

— Ai drentate, e8 4el p84in8 romesk de m8lte ori de mine în88mi...

— Ren8n48 at8n4i la a4eas8 meserie!

— N8 se poate, zise ea, este t8rzi8...

— T8rzi8?

— Dar8, n8 mai este nimic în korn8l mi în s8flet8l nostr8, apoi l8mea n8 ne d8 pace, ask8lt8 k8ntek8l ce în4ene ak8m?

Un bărbat kântă zămtoarea odă pe o arie
tristă mi voioasă tot d'odată:

Ce-i amorul? o bejie;
Dar sâblim-n al ei sbor!
Dă-le-i a sa băkărie!
Dă-le este al lui dor!
Vai! în viața fegătoare
Nu mai știu ce să doresc.
Zilele strălucitoare?
Noapțile ce răcoresc?
O morală! te înkină...
Doktrinară, tăceți akșm!
Voi vedeți fok fără lămină,
Rose fără de parfăm!
Dacă legătură ce place,
M'aș omrit să isbesk, eș,
Legătura omă o face,
Pe amoare, Dămnezeș.
Să-nceeteze să isbeaskă,
Măritorul obosit
Ce în kalea omeneaskă
Inima i-a vestejit!
Eș voiș celebra amorul
Și în parfămul lui cheresk,
Beat, sitînd ferice dorul,
Zilele voiș să sfărșesck!

Întem rezista la vocea plăcerilor! zăm
ea...

Vinul spăma în kănele de kristală. El kon-
tribia să aurinză imaginagișnea oaspeților ka

пикѣтрѣle de spirit aruncate în fok, nische femeі elegante kѣ atѣуі bѣrbaуі esekѣtarѣ danуѣrі nаѣionale kѣ o artѣ rarѣ în sѣnetѣl mѣziѣeі. Плѣyerile ele însѣуі semѣnaѣ kѣ se îmbatѣ.

— Voiѣ o orgie romanѣ! zise ѣn oasnet.

— Ѣe zіѣe? întrebѣ Тѣdorina ne aman-
tѣl eі.

— Zise, rѣsѣуnse el, sѣ se desbrace тоуі, bѣrbaуі ші femeі. Damele skoaserѣ ѣn ѣіnet.

— Ideia este minѣnatѣ, zise o damѣ din banda voioasѣ... Sѣ demertѣm kѣna плѣyerilor пѣnѣ în fѣndѣ!...

— Noі plekѣm! ziserѣ Тѣdorina ші amika sa, rѣmѣneуі інkѣ! le ziserѣ amanуіі.

Trei femeі ѣe reprezintaѣ ѣrsitele kѣntarѣ atѣnѣі însocite de ѣarпѣ!

Vin la noі, streine jѣne,
Sѣ te-îmbaуі de dѣsfѣtѣrі;
Vin sѣ'уі înnuletim kѣnsne
Din angelіѣі desmerdѣrі!
Vin kѣ rose înnletesѣe
Anіі tѣі ѣei grѣbitorі
Пѣn'ѣe timusl nѣ koseste
Ale tinereѣeі florі!
N'amѣnaуі плѣѣerea dѣlѣe!
Timusl e amѣgitor,
Ѣe rѣpenite, nѣ adsѣe
Fragetѣlѣі mѣritor.
Astѣzі toate nentѣ tine

Jos în viață strălăcesc
 Și doringele divine
 Îl al tău sin se răstăcesc;
 Măne se vor stinge toate
 Ca parfumul serii-n vînt.
 Măne sufletul tău poate
 S'a prefacă în mormînt.
 Timnul fuge . . . vin mai tare!
 Toate câte 'n lume plak,
 Trek kum trece-o sîrătare
 Toate lakrime se fak.

Bravo! strigă oasneții.

— Vă place această filosofie? întreb
 Eleskă. Vai! nare-mi-se că este tot ce is-
 biți în lume!.. o virtuți! morală, voi nu
 mai sînteți!.. o străbuni! vedeți pe zrmă-
 torii vostri!.. nici o inimă nu lokăsece aces-
 te kornări!.. voi nu kăstăni de kăt plăyerile
 ei bine! desmerdăniți mi sfărșiti prin a perde
 cea din zrmă răză divină din inimile voa-
 stre!..

— Cine vorbește aici de morală mi de
 virtute!.. zise o voce. Și doțzeyi de voci se
 așziră rîzîndă kă xoxot.

— Să kănte înkă! strigă Aleksandr. Cea
 ce este skris kăstă să se împlineaskă. Acea-
 stă generație este perdată... ne ченша ei
 va răștri un popol mare și gencros.

O femeie jânț mi frumoașă kântă oda
br-mătoare, rezemată grațios pe brațele snăi jâne.

Vinul kerge-n kâne nline,
 Țli se varșă snemător,
 Astfel inima în mine
 Țlinț, varșă al ei amor.
 Amegealț el adăce,
 O amantel meș plțkât;
 Voiș sț lșnt; dar fagăuī dșlce
 Kșm o vțzș, m'am mi perđt.
 Vino! sîns-mī astț datț
 Ți-e deskis . . . ts mț ișbesuī?
 Vino iste mi-te îmbatț
 De tesakriī cheresuī.
 Te grțbesue, dșlce soare!
 Orele se skimț-n sbor;
 O femeie e o floare,
 E o floare-al ei amor.
 Astțzī ne sșrīde noșț;
 Dar se-ntoarce desnre vînt;
 Vin ne sîns l meș de roț
 Țli iuī fț al tșș mormînt.
 Kșm în kșne strțlșchesue
 Sșșma ne sșavsl vin,
 Ax! amorul meș plștesue
 Peste sșfletșuī sșblim.
 Însț sșșma de plțchere
 Se tonesue ne-nțetat . . . ,
 Soarbe-o nîntș ue nș niere,
 O ferice adorat.
 Sîniī meī sșnt dșlci grțdine

Че amorul, numai el
 Le deskide pentru tine
 Pentru tine singurel.

Zoe era într'una din kamerile rezervate ale casei unde amțenta că ne răbdare.

Eleskă își adăse aminte de dînsa... El lăsa se în biletă pe o masă, că următoarea comprimere: „O treabă grabnică mă dîne în că afară... voiș veni în se... pînă atînci, desbrakate mi ea posesiune de patul meș.

Zoe urmase comprimerea biletskăi întokmai.

Kamera în care se afla Zoe era alături că cea din urmă kameră deskisă oaspeților. Ea adormise astentînd venirea lui Eleskă, întîmplî somnului său o umbră se strecurase aici, lăsa toate vestimintele Zoei mi dispușese ca ele. Pe la 2 ore din zi, Zoe se deamțentase. Ea căută orologiul.

— M'a înuielat. zise ea, mă voiș dăce!...

Se skoală căută vestimintele, nu le află la locul unde le pusesese.

— Țișdat! își zise ea. Nu află vestimintele... mi se pare că o femeie a venit mi le a lăsat... pentru ce?... închip a krede că a rîs de mine Aleksandră?... că voiesce să mă înșalte... dar în adevăr nu înțeleg...

Se dăce la ușa pe unde intrase, ușa era închiată pe din afară.

— De sigur kă este ceva, imi zise ea kă suaimă.

Sunt klonogelul de mai multe ori... tăcere

Vede o altă șmă în partea opusă, aleargă akolo... chearkă să o deskiză... șma se des-kide... Zoe se află de o dată față în față kă o adunare numeroasă de bărbai mi de femei. Ea apără într'o kămană de batistă fină, pentru tot vestmintă.

La această apariție, oșneții strigară: orgia romană! orgia romană!... toate femeile să rămie în kămană! libere acelea care vor voi să meargă mai departe!...

— Înțeleg akum! zise Zoe; ox! imi voiș răsbuna amar!... mi kăză leminată în brațele unor tineri

— Nevasta mea aiă! nevasta mea în kămană!... strigă Șeni bărbatșă.

Eleskă se retrase în kamera sa de kălkare.

— Elena e răsbunată mai mult de kăt am voit, imi zise el, akum esnăchese kă bărbatșă kăt va voi!... Iar voi reprezentanți ai generației de aștzi, rășinea nației, rășnă de vă desmerdați pănă măne, atăta năma la plecare, să nă fărăți obiectele prețioase din kamere!... Inima voastră e moartă, molășnea s'a amezat la fărășul romănilor. Nimik mare, generos, săblim, năma mimă aceste inimi

pestrede! sklavia nămai făce să romăeskă fi românilor. Daka ei ar simte rășinea soartei lor, ar fi încă o speranță pentru viitor!... streinii să kălkat ačest pămînt, să însăltat părul alb al pîringilor voștri, onoarea nașiei, a familiilor, mi voi, aș părăs înaintele kă, kanelele ulekate, kă kășni de flori: le aș deskis sînel familii voastre, mi aș dat lor pă fragii voștri kare aveaș încă inimă pentru dăra lor, kă să-î încăiză mi să-î mănăeskă!...

Aleksandră vorbind astfel, adormi.

Adoă zi el skrise Zoei srmătorul bilotă:
Doamnă!

Am făkt o lașitate kare va rămănea kă o pată pe viața mea; dar nă mă kăesk. Venișl ăe vermi pe ačeastă tristă soțietate, să pikat pe măna ăelor ăe isbeskă... ai kăștat, fără măstrare de kășet, să smălgă onoarea ănei femeii prin năskovirea intrigii kăria ăel minșinos Rans a fost instrămentul miser; ai kășt. În srmă ai făkt pe bărbașl ačestii femeii să krează kă petreče noușile în brășele mele, ai preparat o kălkare imfamtă mi ai dăș akolo o parte din soțietatea din Băkăresă... ai kășt încă o dată, dar ačeastă femeie e prea delikată, kă să mai poată trăi dăpă ačest skau-

dal. Ea este astăzi o femeie dasonorată în okii societății; cel puțin n-a perit fără o amară răsădare.

Elesks.

Zoe citi biletul mi îl răsuse.

— Acest om e nebun! zise ea, îl iubesc însă mi sânt ferice că am vestejit neceia ce iubesc, dar aceasta n-a este destul: îl voiș șide mi ne dîsul!...

În seara de banket Zoe căzuse leșinată în brațele snor jnî, când se destentă era în trăsăre că bărbatșă kare o dăcea akasă, bărbatșă îi arănkase că să o dăcă mantela sa ne dînsa. Akasă se întămplă o șenă fărțnoasă între dînușii.

— Rămîne! zise el, ce ai cătat akolo? kă ai apărăt îmbrăkată năma! într'o cămană fină?...

— O parte dîn măstrarea ce îmi faci pochiș să'gi o fakă eș înșămî; dar rămîș kredințioasă traktatșăi nostră. Sănt chină anî... îgi adăvî aminte... chină anî de kănd tă nă m'ai esvî... eș am rămas femeie... ai doș-zevî de anî mai mălt de kît mine... am cherăt divorsul, tă ai refăzat, dar ai prouș kă pochiș să am tot d'ășna kăte șu amant, că așeasă koudigîșne, amă rămas femeia ta, cel puțin în okii lămei, a-

ceasta s'a ȣrmat prin ȣuirea ta... kȣm vii a-
stȣzi sȣ mȣ mȣstri kȣ am fost la amantȣi
meȣ?... .

Zoe ii sȣrse atȣnȣi toate kȣte i se intȣm-
plaserȣ mi kare mȣchedarȣ anarigȣnea sa in ka-
merele banketȣlȣi.

Bȣrbatȣ-sȣȣ pȣrȣ mȣi linisȣit... .

— Inȣȣ. draga mea, zise el, altȣ datȣ ka-
ȣȣ de-mȣ alege mȣi bine amanȣii.

— Ȣeia ce voiȣ sȣ fakȣ akȣm, am nevoie
de konkȣrsȣi tȣȣ ka sȣ pedenseskȣ ne aȣest
laȣ... .

— Banȣ ii daȣ kȣt veȣ voi; dar nȣ mȣ a-
mesteka in ȣertele voastre... aȣestȣ bonȣristȣ
te ameninȣȣ kȣ dȣelȣrȣ, mi nȣ-mȣ a gȣsit omȣl.
Eȣ nȣ mȣ bat in dȣel nȣȣi kȣ ȣȣele de kȣsst.

El zise mi sȣeriat de ideia ȣnȣi dȣel, se re-
trase in kamera sa de kȣlkare.

— Laȣ! strigȣ Zoe... zioȣ era aproa-
pe. Ea se arȣnkȣ ne nat, mi adormȣ gȣndindȣse
la kȣȣl kȣ kare ar face ȣn mare rȣȣ Eleskȣlȣi.

Adoȣ-zi de dimineadȣ ea priȣmi visita ȣnȣi
ofȣerȣ strein, kare venise sȣ viziteze Romȣnia
de mȣi mȣlte lȣnȣ. Aȣestȣ omȣ era de 45—la 50
de anȣ; ȣrȣt, ȣȣpȣit de vȣrsat; kȣ pȣrȣl romȣatekȣ
kȣ okȣi albastȣrii, dar ȣn albastrȣ mȣi mȣlt alb,
mȣi fȣrȣ gene mi sȣrinȣene, gras mi gros, ma-
nierȣ grosolanȣ, tinȣ de kafenea; dar era bine

primit în saloanele Băkremtslăi, kăvî pârta tî-
tăl de Baron Houferberg, titlă lăsat la xotarele
părîi, intrînd,

Nici o dată Zoe nă făsese mai amabile ka
în acea dimineadă kă baronl, ceea ce făkă să
se mire mălt adest din ărmă.

— Bine ai venit baroane! îi zise ea, ne ai
părsit kă totl.

— Viş aici la fie kare doă zile, doamnă.

— La fie kare doă zile? parkă ai zice la
fie kare doă ore... doă zile vi să pare foarte
aproane; mie mi se pare foarte departe... este
o kirmă a priva ne amicăi sîi de plăcerea de
a te vedea... kănd cine-va are simpatiile a-
micilor sîi kăm le ai d-ta, dară, face o kirmă
făkăndă-i să-i doreaskă.

— Nă schie doamnă, kăm am meritat a-
ceastă bănă omînăne?...

— Fără a te gîndi poate, aceasta este un
merit mai mălt...

Baronl se kăfănda în mălgămiri de tot
felă.

Zoe îl invită să ăează mi ea singură îi
trage un jecă lăngă dînsa.

— Negremită, kă soarta s'a skimbat, imi
zise baronl.

— Kăm ai petrekăst aceste zile? îl întrebă

Zoe, ne la noi nș aș venit... ȧel nșgin kred kș nș ne ai nerdșt din memorie?

— Șn singșr minșt...

— Adevșrat?... daka altș datș aveam motive a nș nleka șrekia la oare-kare vorbe amabile ȧe imi ziȧeaș, astșzi nșmaș am nșterea a nș krede...

Baronșl voi șș se inkreidnșeze desșne adevșratșl simșș al vorbelor Zoei, mi kșștș șș o fakș a nșne nșntșl nș i.

— Kred kș așș șitat natșra aȧelor amabilitșșș? zise el... eș inșș nș am nșștșt șș le șit: simșșiminte ȧe v'am esșrimaș atșșș trșiesk mi astșzi în inima mea... ori kșș vi le a-dșk aminte, ȧel nșgin în estrakt, ziȧeam kș emti adorabilș, kș te...

— Destșl! zise Zoe, nșindș-i mșna ne gșrș, ne kare Baronșl o șșrșș de mai mșlte ori, krezi kș o femeie are nevoie de o deklaratișne ka șș afle kș este ișbitș?...

— Esși inkșntștoare! esși șșblimș! Schiller și Götle nș ar vorbi mai bine!... zise el kș transport, lasșmș șș-șș șșșiș kșș esși de frșmoasș, de nobilș, de divinș! kșș te admir, te respekt, kșș te... nrekșș Verter admira, respekta... ne Șarlota.

— Baroane! ai zis kș mș respekșș?...

— Oș!...

— Ei bine!... at n i moder  a este es-
presion  ... ad u i aminte k  o femeie kare i -
bes e trebsie lăsată a se amăgi sing r  as -
pra sim imintelor sale : n  silig i femeile de a se
deklara  vinse, k  i vor privi at n i în voi
nis e  ving tori, mi kons inda sl bici nei lor,
va face să vă privesc  ka tiran .

— Ox! k t de ad nk ! k t de s blim  este
a east  ideie ...   Bürger! o Hofman, k t de
fericig i an  fi fost voi să k geta i asfel!

Zoe s rise.

„E nrins! ...  mi zise ea, să  n enem, mi
adres nd -se k tre a est adorator.

— Se zice k  Germanii s nt  ei din- bi a-
matori de vin ri b ne?

— Adev r este.

- B rbat -me  a pr imit  patr  b til i de
vin dintr'o  ns l  deskoperit  ak m  in i-spre-
zece an , în partea ok idental  a noii Olande ...
voies i s   n er i?

— K  mare pl cere.

Zoe kem   u serv mi  i zise s  ad k  o b -
tilie de vin din  ele patr . A easta se f k   ndat .
Zoe t rn  într' n paxar mi-l oferi baron i i. Era
vin vek   de Dr g man .

— Min nat! strig  baron i.

—  mi pare bine, r sp nse Zoe, l'am pr s-
trat  n adins p ntr  d-ta.

*

— Aî gîndit la mine?

— Mai des de kît poî sî-î imagini...

— Ox! ferivire! o sîblimitate!...

— Se fak dîelî mîlte în gara d-le întrebî Zoe.

— La Eidelberg, rîspîonse el.

— D-ta aî avî mîlte.

— Am tost stîdinte în adest oramî...
doî-zeyî mi doî...

— La noî adestî datinî nî esistî... eî kredî însî kî este nechesarî: dîelî faye ne oamî sî fie kîvinîomî.

— Negremitî,

— Ax! nî sînt bîrbat...

— Ka sî te baî în dîel?

— Kînd am fi insîltatî.

— Sîblim! sîblim! strigî baronî, demerînd pentî a uatra oarî paîarî.

— Dar sînt femeie mi nevoitî a sîferi o insîltî...

— Esî insîltatî?

— Eî? nî!...

— Aî zis'o?...

— Mî daka ar fi, nî amî sîsne... bîrbîî nostri, amîîî nostri nî se bat în dîel... sînt... lamî!...

— Eî mî bat... Çine a kîteîat sî te

însălte, zărnemi mi nă va mai trăi!... îl voi fărâma astfel!

Baronul trănti paharul pe masă miil sparg-se în bucăți

— Nă e nimik zise Zoe.

— Cine a kștezat să însalte o ființă atât de perfektă, de nobilă?...

— Un om...

— Nămele lui?

— Iartă al trecesăb țchere... esăi kapabil să te bați kă el...

Să-ți năi în perikol pentru mine o esistindă prețioasă... mi așest om este celebră în tot felul, de dăele...

— Trebsie să-mi-l snăi, doamnă! îți mălmămesk de grija ăe porți pentru viața mea... voiș să-î arăt cine sânt eă...

— Ar fi teribil pentru mine, să mori pentru mine...

— Ar fi o fericire să moră pentru ăeiea ăe izbeskă...

— Mă izbesăi dar, în adevăr?

— Vall răspunse baronul, dăka te izbesk? nă! nă este amor ăeiea ăe simță... este o patimă adănkă, țărbată, ăe mă arde, mă sdrobășă, mă șăide...

— Se kiamă Eleskă, zise ea.

— Eleskø?... fie! îl voiș șvide saș îl voiș adșce sș se înkine la pișioare-șii...

— Nș, rșșpnșse Zoe, nș voiș sș te bașii... poșii sș te pșii în perikol...

— Îl voiș șvide!

— Este foarte tare?

— Îl voiș fșrșma!...

Baronșl se skoalș sș pleșe... ia mîna Zoei și o sșrștș.

— Adio, mșrgșritarșl așestii lșmii!...

— Eș voiș rșga șerșl sș'șii fie favori-tor... voi invoka amorșl sș înpșeteaskș kș mîinele sale de roze, kșnșna trîșmfșlșii...

— Ax!... femeie sșblimș! adoratș!... Do-roteia! Șarlota! Margarita! plekașivș genș-kii înaintea reginei voastre!

Baronșl pleakș beat de amor și de vin, sș provoache ne Aleksandș.

Trêkșse trei zile de kșnd kș banketșl.

Aleksandrș încșpnșse sș sșfere desșre lînsa Elenei, el o îșbea kș serioșitate, nș kștezasș se întșrne la Fșnesșii de temere sș nș o kom-promîitș. Apoi, îșș zîșea el, Elena e șn karakter serios și deșis: ea îșș va șine kșvîntșl, va fașe tot ka sș moarș. Daka voiș merge, este kapabilș, sș nș mș priimeaskș!... poate a și deșis o eternș desșșrgîre... Orașșl î se pșrea kș kade pe dînsșl, orî șnde se dș-

ȳea nȳ afla niȳi o mȳlȳgmire, kȳzȳse într'ȳn fel
 de sȳlen: vedea akȳm toate în rȳȳ, naȳiȳnea
 romȳnȳ ȳe fȳsese idolȳl inimei sale, i sȳ pȳrea
 akȳm ȳn obiekȳ nedemn de simnatiile lȳi. Ea
 este ziȳea el lȳi înȳȳȳi, o fikȳiȳne, ȳn fȳm ka-
 re se va risini la sȳflarea vȳntȳlȳi? aȳest ar-
 bor nȳ mai ȳine prin niȳi o vȳnȳ kȳ rȳdȳȳi-
 nele arborȳlȳi bȳtrȳnȳ. Aȳel arbore era Ro-
 mȳnia kare trȳia pe kȳmpȳl de resbel; Ro-
 mȳnia kare invinȳse fȳria otomanilor mi Tȳta-
 rilor mi skȳpȳ krestinȳtatea de islamism; kare
 fȳlgerȳ pretenȳiȳnele Ųngȳrilor. Arbȳr de viaȳȳ,
 ale kȳrȳi frȳkte pline de viaȳȳ eraȳ aȳei nobilȳ
 Romȳni tot d'aȳna gata a faȳe sakrifȳe de avere, de
 viaȳȳ nentȳ patrie! ȳe mai este de ȳn neam
 kare a perdȳt kredinȳele, în sine? kare nȳ dȳ ȳn
 singȳr om kanabile sȳ fakȳ ȳn sakrifȳiȳ nentȳ
 dȳnsȳ?... kare romesȳe la ideia de a fi ne
 atȳrnat mi tremȳrȳ la ideia sakrifȳelor snre a
 ajȳnge la libertate?... este ȳn fant trist, dȳre-
 ros! De mȳlt timp inima avȳȳilor nȳ se mai în-
 tȳrnȳ kȳtre Patrie... Romȳniȳ nȳ aȳ mai fȳ-
 kȳt niȳi ȳn dar patriotekȳ... aȳeastȳ rȳȳȳire
 trebȳie sȳ se impȳte kȳ amȳrȳȳiȳne: Greȳii
 aȳ simȳit rȳȳineea Romȳnilor mi aȳ rȳdi-
 kat'o; ei aȳ adȳs dȳrȳi pe aȳtarȳl patriei, da-
 rȳri rȳniȳe din patria Romȳnilor! ei singȳri mi
 aȳ zis Romȳnilor: voi sȳntenȳi morgȳi; noi vȳ

deskidem kalea la viađǔ! Ačeastǔ sočietate, formatǔ din elemente slreine, înbogǔđitǔ din a-bǔzǔrǐ kǔ perderea elementǔlǔi romǔn, prin tradiđisne, urin kondiđisnea ei, nǔ poate ničǐ sǔ simđǔ, ničǐ sǔ kǔgete kǔ Romǔnia! Ea va servi mǔlt timp înkǔ în đarǔ ka avan-garda streinilor če kǔstǔ sǔ o sǔpǔsie lor. Ideile skoaleǐ Ioniane, trekǔste momtenire la popolǐi orientǔlǔi, ađ pǔ-trǔns sǐnǔl ačestǐi sočietǔđǐ, mǐ đǔsind germǔl pǔtrejǔneǐ, mǐ a fǔkǔst kǔ înlesnire ǔn element de viađǔ. Tǔ nǔ mǎi kređǐ în nimik, o Romǔnie! îndemert vǐitorǔl tǔđǐ ǐđǐ sǔrǐde în gradioasele versǔrǐ ale nobililor tǔǐ poeđǐ, ǐstorǐčǐ, zǐarǐntǐ če mǎi ađ inimǔ pǔntrǔ tine!... tǔ întorčǐ kanǔl kǔtre mormǐnt, ka ǔn bolnav če lovit de moarte, mǐ kǔmat sǔ respire aerǔl, ǔe întǔrnǔ kǔtre patǔl sǔđ de đǔrere! Mǔne veǐ trimite în esil ne čei če te kǐamǔ la viađǔ, sǔ esnie fǔntele lor generoase alǔtǔrǐ kǔ kriminalǔl. Gǐzǔ tǔǐ, în nǔmele ferǐčireǐ tale, vor veni în fađa ta sǔ xǔleaskǔ ne čei če mǐ ar da viađa lor pǔntrǔ tine, mǐ tǔ nǔ veǐ avea kǔragǐl a fǔlgera ne đǔigǔtorǐi tǔǐ! veǐ krede sađ nǔ veǐ krede, tǔ veǐ lǔsa ne fiǐ tǔǐ în prada enimǐčilor! Ničǐ o datǔ streinǐi nǔ te ađ învǐns, o đarǔ a lǔntelor. Eǐ nǔ, ađ trebđingǔ de arme ka sǔ te sǔpǔsie. Eǐ se servǔ pǔntrǔ ačeastǔ însǔmǐ kǔ fiǐ tǔǐ čei vitregǐ. Romǔnia nǔ pere sǔb lovǔtrile streinilor: ea se

singuride, astfel este opinia mea. Așrsl, o psteră ce însuși ea este aservită, năme ce strâlx-chesk de erî, singure fak de sșrîd acesste grăne de oameni ce se kiamă fîi Romăniî. Așrsl ka sș poată mșldșmi doringele materiale: psteră ka sș străngă așrsl, nămele ka sș aibă privilegiul al strănge: religia mea a rămas o formă, ka toate virtșșile, ea sș praktikă de oameni fără ten-dinge, fără skop, esersivă ei sakră este șn mijlok de a se înbogăști o parte de oameni. Ei o șșig din zi în zi mi șapă astfel fundamen-tal șșietășii.

Kătre acesstea, o Romănie, tă erai o dată frămoasă, strâlxăită, ulină de viață, de frăge-sime. ka o dîmineșșă ce se rădikă, ox! kăte vise de fericăre nă făceam eșă pentru tine!... as-fel șn părințe admirînd prănkăl șășă ce sșrîde la viață, kă părlă înkărkă de așr, kă bșzele konrinse de roze, kăte șperanșă nă pșne el ne dînsă; dar vine o zi kănd moartea lovesce a-șeasă fragedă fîinșă, mi kă dînsă per visele fericăte ale țelor țe-l admirăș.

Tă mai ai înșă doă vine în kare a mai ră-mas energie! Șna este desșerarea nouășășă tășă, ței altă amoră pentru desșășărlă al țelor marî, desșerarea întăresce șșfletă: nouășășă poate grăsi într'însă o nouă viață. Pățerea șăbesce inima. Ței marî ai tă șșnt ameninșășă șă piară. Ei

vor peri neapărat, kăci astfel aș perit toate societățile ce aș kăzst în moliție.

Este însă o speranță pentru tine, o Românie! este o viață nouă, este un viitor... Aceste bătălii sânt askânse kiar în fânda kănei tale kă amărâchii. Ka să o găsesci, trebuie să bei kăpa amărâchiiilor până în fânda. Astfel kăgeta Elenskă.

Ministerul se skimbase. Noșl kap al kabinetului propuse lui Aleksandru să ia un minister, acesta sârse mi zise.

— Propunem să daș averea mi viața pentru dăru? o voiș face... Nă sânt ministerele voastre kare aș să dea o altă viață acestăi popl...

— Un minister bân poate skăpa, dăra dăka domnitorul mi adănaarea îl vor snrijini, ziceaș ei.

— Nă vă plângeri de domnitor, el va fi kă-m-vă fi societatea! nă vă plângem de adănaare, ea este espresia klasei ce posedă în această dăru, plângem de societate... voi ve-ți intra în lăntă kă inima plină de speranță mi de kăragiș; dar retragerea voastră va fi tristă... află o dată pentru totdăna, amorul patriei nă este în sînă acestăi generații.

Ori kare ar fi forma năși găvern, fie o republikă demokrată, află kă totdăna ideile

unei micî majorităţi vor da orî ce mişkare de akţiune, Astăzi o mik minoritate face ayeasta la noi, însz kare minoritate? este oare ayea mik nepiniert de inimî generoase şi nobile ce aş răsărit pe ȳi pe kolo pe aste pămînturi mai din toate klasele? nş, negreşit. Ei sşnt eskluşi şi înlăţraţi. Ce aştentăţi dar?

Sşb imaresiunea ayesor ideî triste, Aleksandrş priimi o skrisoare de la Elena.

„Am aşzitş cele ce s'a fşkş la banket Aleksandre, ai fşkş o fautş nedemnş de şn om şşperior. Kşnosk kşvşntşl ce ai avş. Sşnt mişkatş de interesşl ce ai lşat; dar nş mş poçış opri a'ş zıye kş ai komiş o lăşetate! o lăşetate din partea lşî Aleksandrş, nentrş mine este şn kşşit ce'mi a pştrşus inima!.. kş ce se va şterge?... kşte fante generoase 'şş trebşie ka şş o façı şş disnarş?... Eşş însşmi am kşşetat lşng la rola omşlşî pe pşmînt. Îmi plăce a krede kş venirea noastră aiçı are o şşintş nentrş altş viadş, dar ayeasta poate şş fie kreăşşnea slăbicişnei omenesçı ce tremşrş în faşş kş moartea: mincişna este rşş nşmitş: dar omşl o priimesce tot d'aşna kş plăcere. El şşie de mşlte orî trista realitate şi kş toate ayeslea îi plăce a se minşî singşr. Ne simşim mşrind în noi şaş în cei ce ışbim, şi ne zıcem:„ vom trşi! nemşrirea cea realş, nentrş noi, este pe pş-

mînt, vom trîbi; dar vom trîbi în memoria şrmaşilor.

Acest simţimînt de nemşrire este mîlt mai nobil, nemşrirea desure kare ne vorbesce teologii este egoistă, interesată. Orientalii mai materialişti de kît noi, visează rîşri de merbet şi mîngî de nilaf. Kîm vor ajunge dar la nemşrirea reală, sşfetele delikate, nobile, sşave ka sşfletşl tăş. daka nş prin fante generoase?... Iată adevărata morală a vieţii, iată skonşl ei cel sşblim. Soarta nş a pîştrat şn lok pentrş nşmele mşş în lşmea nemşrireii. Ea a vşit sş pier înainte de a face o fantă; tş însă. eşci jşne, o largă kariertş şi se des-kide în lşme, fi generos, veii fi nemşritor, şi bine kşvîntşrile oamenilor. venite pîşntş în mormîntşl meş, vor face poate sş tresarş de fericire dşrşna mea. Nşşii voiş vorbi de banketş... Eş oare îşii voi face morală?... eş o femeie kşzşştş!... plîngî, Aleksandre slăbicişnele mele.

Te konşşr sş nş vii aişii pîşntş nşşii voiş skri sş vii... iar atşnşii sş nş herşii şn momentş.

Kaştş sş fi vios, desmeardştel lşkreazş!.. iată voinşda mea saş mai bine doringele mele. Kşnd tş veii fi fericş, voiş fi fericş"...

Elena.

Aceastş skrisoare fşkş sş kşrie lakrimş lşi Eleskş.

DUELUL.

Servu anuŋdu lŋi Aleksandru doi bŋrbadi
 ŋe veneaŋ sŋ-lŋ vazŋ.

Еї і҃҃҃҃ іntrodꙋцї.

Ճոճ էր ին օֆիցեր րոմին; Վել ալթ ին Ժոկ-
տոր ցերման, ամբնոժի սե քրեսնտար իճ քոլիտեքթ.
Էլեսկս Լե օֆեր Լոկքրի սք յեաշթ.

Sntem m̃xuiḡi k̃ soarta a voit ka s̃ fim
noī anḡḡtorii sneī ḡrovokag̃iḡnī din partea ba-
ronḡl̃i... k̃ toate aḡestea k̃noas̃em simḡi-
m̃intele...

— Destel, 8n d8el, ingeleg... Cine este a-
cest Baron?...

№ 11 k8nos4i' întrebъ ofider8l.

— N8! ničī dek8m.

— Ми се паре чидат атѣнѣ ка баронѣ съ
въ провозаче...

— Nə este nimik... rəsuŋuse Eleskə. Ba-
roniŋi cere satisfayere pentrə o insăltă fărkată
altei persoane. Nə este treaba noastră să ştim
cine este. Mă provoacă, îi voiŋ face ayeastă
năchere... astă seară mărtorii mei vor veni să
se îndealcă kă Dv. vor fi Georges... mi kolo-
neliŋi П...

Ғеі доі маторі се retraserъ кѣ мѣлтѣ по-
 литепъ.

Adorzi la mese oare dimineana mese per-

soane în două trăsuri se îndreaptă către Xerstră. Trăsurile se opresc la pavilionul lui *Kostake*. Ce-i mease înmăi coborîră mi se îndreaptă spre casa *Поенар*. Xerstră este un loc unde locuitorii din *Въкресчи* se dădă vara se răsnire aerul câmpului mi să bea apă kărată dintr'o sorgintă ce să află în flacăra dealului. În vale, spre nord kărbă un răzlede *Kolintina*, kă apă norioasă mi formează în acest loc un fel de lak kă stăfări de trestie. Timbul era rege. Eram în închinătul lui *Noemvriș*.

Nimeni streină nă se vedea în aceste locuri.

Era konvenit a se bate kă snada. Martorii prezintă armele mi tot de odată se adresară către cei doi adversari, invitându-i a se înpăca.

Baronul răspunde kă este kă nepăsător.

Ei iaă poziționare. Se salută, închină. Baronul atacă pe închetat mi pe tot mințel se înferbîntă mai mult. Eleskă pară loviturile kă sînge rege; martorii sperimentați prevăzută sfărșitul acestui dăel. Eleskă avea două avantaje: esersiginea de maister de arme mi un sînge rege, ce rare ori se poate vedea. El era singur akăm de omul să; voia înșă să-l rănească, fără să-l rădăie viața, pară o lovire mi atacă... snada Baronului kade din mână.

— Asta nă să jine în seamă, zise el.

Ші лэпта інчепэ дін нош.

— Trebie sŋge, ziserŋ martoriŋ.

— Vegi avea îndată, răsponre Elesk, mi
snada lxi pârânse braşel drept al Boronşlxi;
snada îi kârş din mână.

— Să fim amici zise baronul, întinzînd
mîna lui Eiesk.

— Să fim amici! zise el, îmi plac oamenii de inimă.

Medikāl dete konkrēsi sūž Baroniāi. El deklar kē plaga e profūndē; dar kē Baroni va fi kšitē kē kēteva zile de nat. Se pšserē in trēsdi mī plekarē.

Ei merseră la Eleskă, unde se păsăre să
konssme în dejăn minșnat mi kăteva bștilii
de vinșrî streine.

— Spēnēmī, zise Baronēl, kām ai insēltat
ayeastē onorabilē damē?...

— Baroane! zise Eleskă, stimă simțimîntul
kare Ția diktat datoria de a amărao damă. Mă
iartă însă aji observa, kă te ai grăbită a es-
pușne viața d-le. Atunci Eleskă sursă o parte
din intrigile Zoei în fața kă Elena.

Baronul klătînt din cap.

— Esai un karakter nobil, zise el, te kred... regret kă am lăsat partea unei intrigante...

Еї се desculgără чей mai buni amici.

Adoḇ zi` Baronḡl se prezintḇ la Zoe kḇ bra-
ḡḡl în eḡarnḇ. El întrîndḡ, vḇzḇ pe Zoe prin
fereastḇ. Kḇnd se presintḇ la skarḇ, serviī ū snḡ-
serḇ kḇ Doamna este la ḡarḇ.

— Am înḡeles, zise el. Eleskḇ are dre-
ntate...

Baronḡl se întoarḇe akasḇ fḇrios.

Baronḡl nostrḇ fḇse nevoit sḇ mazḇ o lḇnḇ
în pat dîn kazḇḇ kḇ plaga dela brayḡ întḇrzia
a se înkide. Dḡnḇ o lḇnḇ, fḇse mai bine. E-
leskḇ îl visita în toate ḡilele. Baronḡl îl zicea:
o sḇ-ītaiḡ koadă!

În aḡest interval Elena skrise Eleskḇlḇi de
mai mḇlte ori. Iatḇ ḡea dîn ḡrmḇ skrisoare.

„Îḡi sḇnt rekḇnḇskḇtoare kḇ nḇ aī venit aīḡi
kontra doringelor mele! Katerina m'a lḇsat,
sḇnt singḡrḇ... singḡrḇ, este o vorbḇ, sḇnt kḇ
sḇfletḇl tḇḡ. ḡe kompanie mai plḇkḇḇ poḡiḡ sḇ
am?... Bḇrbatḇ meḡ nḇmai vine pe akasḇ. Toḡi
mḇ pḇḡḇsesk!.. în zilele din ḡrmḇ, nisḡe fete es-
primîndḡ maiḡiilor doringa sḇ vie sḇ mḇ vazḇ,
aḡeastḇ le ḡḇsnḇnse kḇ nḇ poate sḇ le dḡkḇ la o
femeie pḇrdḇḇ... sḇnt o femeie pḇrdḇḇ, Aleksan-
dre... Zoe mī a fḇkḇt aḡeastḇ repḇtagiḇne. Nḇ kre-
de însḇ kḇ nḇ am pḇterea a sḇferi toate aḡeste vor-
be!.. Dḡnḇ o lḇnḇ voiḡ veni la Bḡkḇresḡi, la mai-
kḇ-mea: atḇnḡi îḡi voiḡ sḇḡne tot ḡe am sḇferit, tot
ḡe sḇfer, kḇ nḇ poḡiḡ sḇ te vḇz în toate zilele, în

toate orele. Dar aचेास॑ ferici॑re n॑ este l॑sat॑ mie. D॑smneze॑ m॑i a ask॑ns tot d'asna tot c॑e 'm॑i a f॑kkt pl॑zchere. Poate k॑ pl॑zcherile mele a॑ fost esagerate?... pentr॑ mine n॑ma॑i este ni॑c॑i o spe- ran॑t॑ in ferici॑re, s॑sferin॑gele a॑ devenit elemen- t॑l c॑e x॑r॑nesc॑e via॑a mea. Sim॑t k॑ d॑srerile im॑i fak bine, ele s॑nt de m॑lt tim॑n kompaniile mele; m'am d॑dat k॑ ele; a m॑ despn॑rgi ast॑zi le aush॑ regreta. Ka pr॑fetsl I॑sdei pov॑i॑॑ a zi॑ce c॑e- lor c॑e vor k॑sta s॑ m॑ konsoale, ox! l॑sayim॑i d॑srerile mele!

Viea॑a de d॑srere are ea inss॑m॑i partea de ferici॑re: in toate nou॑ile k॑nd somn॑l vine de in॑kide okii mei in lakrimi॑, im॑i pare k॑ emti l॑n- g॑ mine... k॑te vorbe amabile, k॑te resf॑d॑t॑ri tinere, k॑te s॑ssnine amoroase n॑ d॑i se ofer॑, o s॑sfletsl me॑!... absen॑a ta le d॑ m॑i m॑lt॑ p॑- tere, m॑i m॑lt॑ k॑ld॑r॑, m॑i m॑lt॑ patim॑... ox! de k॑te ori amient a॑cest tim॑n de sing॑r॑tate ka s॑ visez la tine k॑ a॑ciam॑i emodi॑ne, k॑ a॑ciam॑i ferici॑re, k॑ a॑ciam॑i vol॑ntate k॑ kare a- manta amteant॑ ora in kare b॑zele sale a॑ s॑ s॑rste fr॑ntea amantslsi s॑b!...

N॑ v॑z m॑i n॑-voi॑ s॑ v॑z ne nimeni, de temere s॑ n॑-mi r॑neask॑ ni॑c॑i s॑nsl din mo- mentele in kare m॑ g॑ndesk la tine. Via॑a mea n॑ va fi l॑ngt॑, ast-fel s॑nt avar॑ de a॑ele mo- mente. In amor॑l t॑b g॑sesk p॑sterea de a m॑-

ri, kənd kəget kə okiī tbi vor rīdra lakrēmī ne mormintxl meš, doresk sē mor îndatē. Soarta mea este a fi nizmăitē, nē este ama?... E frumos a mări înaintea ȳelăi ȳe izbim!... Skriemī ȳē faȳi în fie kare zi! nē-mī askənde nīmik!...

Grădina noastră este tristē akəm, vintxl toamnei sşfē frənzele vestejite a le arborilor. Eş nē am kəragisl a mai merge akolo. Tot îmi rekiamē timpuri ȳe nē mai sēnt, mi aȳest regres se şnesȳe kə tristegă natşrei kə sē sşmīe kə krəzime sşfletxl meš.

· *Elena.*

Aȳeste skrisori sdrobeaş inima lăi Aleksandrē mi xŕăneaş simşimintxl sēş pentŕ dīnsa. Ar fi voit sē sboare la Fănesȳi; dar Elena îl konşŕase sē nē vie. El promisese. Aşfel se konsola kə ideia sē o vazē în Bşkşresȳi. Karnavalxl veni, mi fşse voios în aȳest an. Aleksandrē mergea la toate balşrile maskate, kə sē se distreze. Baronxl îl şŕma pretştindenī. De kēte ori, era vorba de Zoe, el repeta: *o şş-î tai koadă!*

Zoe aşzise kə Baronxl o sşmīe în toatē lşmea; tremşŕ mi kēşŕ şn mijlok kə sē se înnȳe. Ea invitē ne Baron sē vie la dīnsa la re-

veilonul anghiei noș. El nu se arătă, dar zise lui Aleksandru: o să-ți tai koadă!

După cât va timi Zoe îi scrisese scrisorile bilet.

— Nu vei să vii la mine, voiș veni eu, căci kastă să ne împăcăm. Aște în sala de bal de la Sătineanu astă noapte.

Zoe.

Baronul citi biletul.

— Bravo! bravissimo! strigă el, o să-ți tai koadă!...

SKIMBAREA DE KOAFURĂ.

Măștile fărnicăș pe strada Mogosoaie, în casele, sâni mi ne jos mi se îndreptă spre sala Sătineanu. Kapitala era în sârbătoare pentru ziua de 24 Genariș; partida ce era atârnată la nătere lăminase pentru această sârbătoare; partida reacionară, prefera să lase casele lor în întărnere, așteptând să ilmine când va veni rîndul ei să fie kemată la minister. Măști aș zis că Băkrescu este o țetate dată la desmerduri. Se poate, dar mărtărim, că starea ei pitorescă nu armoniază mult cu doringa desfătărilor. Starea stradelor, uline de pâlberă vara, noroiș toamna. navesi miser ce face de skrîntesce

*

ničioarele pietouilor, de rşne roatele trşşrilor, de sdrşnchinş oasele lokşitorilor, nş sşnt oare nish-
che niedičí pentru plşcheri? plşcherile, kş galomií în
ničioare miştronite de tinş, sşnt nishche plşcheri gro-
solane... Kanitala Romaniei nş are nimik pentru
dinsa, fondatorul ei a trebşit şş fie orb. Acest oraş
se întinde pe lşuka şmedş a Dîmbovígei, şn
rîşş che deskresche din zi în zi ka mi şperanşa în
inima acestor lokşitori, lşkomia proprietarilor de
morí pe dînsşl este kaşza prinşipalş a skşderei
lşí. Regşlamentşl organik prevşzşse lşrgirea rî-
şşlş prin tşierea acestor morí; dar este în Ro-
mşnia o voinşşş mai mare dekşş a legilor, voinşşa
favoarelor. Acest oraş este mai atşş de în-
tins kşş mi Parisşl de mi are o nonşlagişne mi-
kşş, din kaşza grşdinilor mi kşşşilor sale. El
rekiamş oramele din timnií natriarşilor. Kani-
tala întinsş, venitşrile mşnişipale mičí, sşnt kaş-
za miserii acestşí oraşşş. El nş poate şş fie
Kanitala Romşniei, kşşčí n'are ničí o kşşalitate,
ničí pozigişni pitoresčí! ničí nşnt strategik;
nş poate şş fie ničí şn centşş de komern.

Astă dată căzuse moartă nea ne strade, s-niile psteaș s-a alerge furt s-a simțit înconveniențele navigației!

O sanie kš dož mēsai stāts la kasa Slēti-
neanš: čele dož mēsai koborîrš aiči, mi intrarš
în salš. Kostsmēl lor elegant mi simnls, manie-

tele lor rezervate, lăsaș să se găsească două persoane de distikgine. Ele atraseră atenția mea mai multor bărbani.

— Sânt perdest, zise una.

— Eș tremăr...

— Să ne întorcem?

— Dăpă ce am venit...

— Nă văr năci o kănoschindă... Aleksandr poate că nă va veni?...

— Vine tot d'ăna...

— Ce ne va ațest om kare se dăine dăpă noi?

— Kăriozitate...

-- Măskăliș, zise omul kăriosă, dăci înț sânt okii! frămoasă înț este talia...

— Ce zice?

— Aă așzit...

— Cine îi dă drentă?...

— Esăi konilă, Eleno, astfel este limbășul lor aică...

— Nă-mă plăce... dar eș o să-l întreb desne Aleksandră... Domnăle, aă vărăt ne Aleksandră Eleskă?

— Aică este, răsănsă omul kărios, venișă să vă dăk.

Cele două femeie se lăară dăpă el. Ațesta le arătă ne Aleksandră mezînd ne o kananea.

Çititoriă aș gicătă ațeste două măsă sânt Elena mi Katerina? ele meșără lăngă Eleskă.

— La ce te gîndesci? îl întrebă Elena kă vocea skimbată.

— La nimik răspuŋse el.

— Eŝ sçiŝ... ŋn amor?...

-- Poate...

— O iŝbesci înkă?...

Aleksandr se şita la dînsa kă indiferingă mi voi să se skoale ka să pleye. Elena îl opri de braţ.

— Iŋezî, Aleksandre! îi zise ea kă vocea sa... nă kŋnosci ne Elena ta?...

-- Elena! Elena! zise el kă vocea astŋnată... tă, aici, sşfletăi meŝ?... amorăi meŝ... kînd ai venit?... o Dŋmnezeŋle!... kăt sŋnt de ferice!..

— Am venit astăzi, îi monti ea, ardeam de a te... vedea pînă mîne tîmpul eralŋg... am lăsat ne Katerina mi am venit aici astă seară kă speranŋa kă te voiŝ întîlni, inima nă m'a înmelat...

Domnişorăi cel kŋrios meŋă lŋngă Katerina mi konversa kă dînsa.

— Pentru ce m'ai oprit de a veni akolo? întrebă Eleskă, vai! kăt am sşferitŝ din a-ŋeasta!...

— Ai sşferit? Aleksandre!... eŝ însămi am sşferit... krede kă sakrificiăi aŋesta era tot atăt de mare din partemă: dar nşteam face al-

fel?... Kaxъ съ щигі, сѣфлеті meѣ!... съ те dedaі kъ idea de a нъ ne mai vedea...

Elena тшеа din kъnd în kъnd.

— Aі rъчit, îi zise Aleksandrъ.

— Нъ, rъспънse ea, kъ tristeyъ... apoi, gîndindъ kъ нъ trebъie съ atriste ne Aleksandrъ, шмъ: нъ este nimik... va trece... мъне съ viі съ мъ vezі la maika mea. Ea te izbesче... іmі adъче aminte de amicia че aveaі în kopilъrie kъ fiіl съѣ... va съ te vazъ... сърманъ mъmъ!... mi ea a fost neferiचितъ!...

— La miezъl nopți! zise atънчї Baronъl lъi Aleksandrъ, съ viі în kamera mea No. 6. akolo veі vedea chea че нъ aі mai vъzъt niчї odatъ.

— Че lъkrъ? întrebъ Aleksandrъ.

— Promite kъ viі; ado mi nealgiі... fie kiar dame...

— Promite! zise Elena. Sъnt kъrioasъ съ sчїѣ... mi fiind kъ domnъl te invitъ kъ algiі, te vom însogi mi noi.

— Voiѣ veni, zise Aleksandrъ.

— Ха! ха!... Eleskъ faye kърте!... strigъ o voce. Era ш domino roz kare se onri lъngъ dînші; aі щitat mъza de la Fъnesчї!... Ea нъ era mai stabilъ de kъt tine...

— Zoe!... іmі zиче Elena kъ снаimъ. Aleksandre, съ lъsъm аchest lokъ!...

— N'aі frikъ! rъспънse el.

Elena se refugia pe brațul amantului ei tremurând.

— Acheastă femeie înăi face suaimă!...

— Nu zici nimic?... știm Zoe. Se vede că ești prea ocupat cu domino? Îl învingi poate la un nou hanget?...

— Poate, răspunde Elescu; dar nu va aparea în sală numai în cămășe.

Zoe își mșcă buzele.

— Oare nu va fi patima de la dăru? Știm Zoe... alăturându-se spre a smelgemaska Elenii.

Aleksandru prevăzând acheastă mișcare, se scoală mi aponer pe Elena cu cornul său.

— Îndurăt!... zise el.

Zoe plecă amenințând. La căpă va pași în-țelnesce pe Baronul, îi ia brațul.

— Sunt Zoe... zise ea... cănosk impolitgele mele în față cu domniata; îmi cer pardon sincer...

— Pardon? răspunde baronul, nu-l priimesc...

— Mă desperi; știm ea... prevăz că oî să fii cauza nefericirei mele!... dar ești un ingrat!...

— Ingrat!... pentru ce?

— Pentru că nu se răspunde astfel unei dame care se încrede aji scri un bilet ce poate să o neaște.

Baronul sârîse.

— Să schimb rolul, îmi zise el, că acest mijloc voiș reuși mai kârînd.

— Este adevărat, zise Baronul, ceea ce ai făcăt e un mare sacrificiș... sînt un ingrat dar mă kresk...

— Așa mai merge... ox! bîrbații! ei nu sînt în seamă datoriile femeilor care îi ișbesk!..

— Mă ișbesci?..

— Mai este întrebare?

— Eschi un înger...

— Vezi așel domino albastru ce vorbesce că Elesk?...

— Îl văz.

Mai multe măschi vin mi-î interșu.

— Nu putem vorbi într'un loc unde să fim siguri! zise Zoe.

— Așeasta era să-ți propuși... 'daca vei, vino în kamera mea, în așest edificîș...

— În kamera d-le?... glîmeschi?... ce va zice lîmea?...

— Eschi sîb maskă.

— Mî e teamă...

— Pentru ce?

— Daka îmi eraî indiferint, se pîstea... dar...

— Atîta mai bine!

— Îmi jîrî pe onoare că nu vei cere...

.....

— Pentru aceasta porciș sã jãrș... zise baronșl.

— Ei bine! sã mergem! zise Zoe.

Ei pãrçeserț în kamera țe lokșia Baronșl în ațestã edificiiș. —

Baronșl aprinse mai mșlte lșmini; alțșrĩ kș ațea kamerț era înkț șna, de kșlkare. Zoe șkoase maska.

— Rșșșflș akșm!... Aici porciș sã vorbesk liber... mezi Baroane, mezi auroane de mine; dar fiĩ inșelent... nșmaĩ asfelș mț veĩ inkredinga kț mț ișbesçi... .

Baronșl inșenșkie înaintea ei.

— Iatț lokșl meș, zise el.

— Aĩ vșzșt țe Eleskș kș șn domino albatș? ațest domino este amanta lșĩ: Elena X... ațeastț femeie a venit la bal nșmaĩ nentș dĩnșșl, ațeastț femeie o șrșsk... ișgi țer șn serviçiș... .

— Mie?

— Darț.

— Țe serviçiș?... .

— Lesne... Ei se ișbesk, se adoarț, nș este niçi șn sakriřçiș țe nș ar face nentș dĩnșșl. Ard sã se ințilneaskț în sekret; dar mijloațele lișsesk: Katerina este kș dĩnsa: nș pot dar sã se rșțțțeaskț șn minșt... esçi amik kș Eleskș: proușne'ĩ kamera d-le, d-ta veĩ ģine de

vorbe ne Katerina... Ei se vor fărîna de dînsa vor intra aici... îmi vei da mie cheia?...

— Ceea ce îmi propui, mi se pare imfam..

— Te iubesk, mi o voiș!... trebuie să mă askeltați?... te kongișr în genșki... fi bun, amikșl meș! amantșl meș...

Vorbindă astfel, ea îl răsfrîga kș mîna ne fapt, ne pîr... o lungă sîrștare ce dete Baronșlși fșse trîșmșl ei.

— Promit, zise Baronșl kș voiș adșce aici ne Eleskș kș domino cel roz.

— Mersi! zise Zoe, mi akșm voiș face ori ce sakrificiș.

Baronșl se șitș la orologiș, doș-sure-zече ore fșrș doș-zeci de minute, zise el. Este timpș sș încheapș operațiunea... fisionomia lși se skimbe; deveni severș.

— Askelta doamnș, zise Baronșl, am promis kș Eleskș va veni aici kș dominșl șăș, așeasta va fi... Am zis kș te iubesk: așeasta e o minciunș: te desureșșesk!... șciș toate intrigile fșrș gșst ce ai fșkșt așestiș femeș... le-am trekșt kș vederea, dar ai kșștat sș rîzi de mine kș istoria dșelșlșl... mi ai inkis șma, m'ai șmilitit... mi ora a șosit ka sș te pedesșesk...

— Ce șșnt așeste vorbe, amantșl meș, zise Zoe...

— Lasăm sã vorbesc... astăzi vii mi cheri sã mã faci komplizele unei noi infamii... sã mã degradezi înaintea mea însami... Ei bine! nã îi voiș face aचेastã plъcere.

— Veniți aici! strigã el, șma din kamera vecinã se deskise, trei oameni kã mъschi anъrșrъ. kã nische bende mi foarfeci mari, tъieđi koada aचेstii femei!...

Zoe înченã sã amenințe.

— Trădare! zise ea. Ia seama Baroane! sânt pșternikъ aici în уаръ... Почиș sã te perz!.. mi voi, blestemau sibirî, nã vъ anroniađi!... ori veđi fi trimiși la oknъ!...

— Facheđivъ datoria! zise Baronul.

Чei trei oameni maskau pșserъ mъna pe dînsa, îi legarъ brațele în bende. Ea se desbъtea.

— Preferi oare sã-ți torn șn fer romș pe sîn? zise Baronul.

Zoe înченã sã se roage.

— Grazie! striga ea, șcidemъ; dar nã mã face ridicolъ!... Baroane! ai pietate de mine?... Чel пșuin de rșdele mele kare vor sșferi pentrъ mine!.. grazie! mi de akșm, mъ voiș re-trage din lșme... voiș merge la o mъnșstire sã espîș erorile че am fъkștș... grazie! pietate!..

Чei trei oameni îi desfъkșrъ koafșra. Пърș ei negșros, înkređitș, mi bogat kъzș rîș-

rînd pe smerii albi. O mînz îi strînsese într'un mînskî snre snate, foarfecule apar. se deskidă; operă, koadă a kîzstă...

Baronul kăstă orologisl, şma se deskide.

— Ţi am promis să adăk aici pe Eleskă mi domino roza, mi amă şinşt parola, zise Baronul, arătînd pe Eleskă kare întră kă Elena mi kă Katerina

— 'Î am ţiată koadă, kăci voia să mă fakă kompliçe la o noşă infamie.

Çele doş domine se anroniară de dînsa mi skot mîşşile.

— Elena! Katerina!... strigă Zoe, mi kăză leminată.

Adoş zi în toate saloanele din Băkăresă nă se vorbea de kăţ de ţierea koadă Zoei, nămaî bărbată-să nă şşia nimik. Zoe zise bărbată-să kă mi a ţiat năşş, kăci astfel este akăm moda.

Kătre ačestea toşă bărbăşii, toate femeile çe şşşiaş pe Zoe, atakăndă-o şşb toate raportăşile, în toate saloanele, se kredea onoraşă să o priimeaskă saş să o visiteze! Ei adoraş ačeea çe kritikaş! ačest fantă poate să vie din slăbiçşnea soçietăşei Băkărestene? poate asemenea din indiferingă despre onoare? poate să vie din amăndoş de o notrivă. Zoe este o femeie viçioasă; dar Zoe e bogată, dă serate. balăş. Kônşşingă

este vîndu-se pe dîrentul de a figu-ra la un bal. Iată o parte din viața aces-tii societăți. Ceea ce se face pe tîrîmuri saloanelor, se întîmplă și pe alte tîrîme, ascu-tanți în saloanele damelor de a doua klasă. Ele fac re-sbel celor de klasa întîi. Tot ce este mai korupt, mai fals, mai ridicol, sînt damele de klasa întîi, zic ele, și-a din aces-te dame sî le invite la o serată, ele se dă, se înclină, se tîrîsk, fîrî rîșine înaintea celor alte! oameni nî sînt mai bîni.

Zoe simți poziția sa în societate; dar ea kînoscea slăbiciunile societății, și bală! își zise ea, mi toate aces-te femei vor veni la pi-cioarele mele.

Dete un bal sulendid. mi tot skandalul în-chetă îndat.

Baronul, după skandalul ce făcuse, făse kon-siliat de aștoritatea sa, și pîrîseaskă țara.

El plecă neregretînd de-șt pe Elessă.

ÎNTOARCEREA.

Adoă zi de la țîierea koadei Zoei, Elena pîsîntă pe Aleksandră mai-șei sale. Bîtrîna îndată ce îl vîzî, își adăse aminte de fiul și mi se înecă de plîns.

Elena simția în inima ei o satisfacere kî

a văzut femeia ce-î făcuse atâtea răd, smilit în gradul cel mai mare. Văzîndu-se în kasa părinților kă Aleksandr, ea îmi formă vise dăru de ferichire.

— Soțul meș voiesce să mă lase, îmi zise ea... atînci Aleksandr ar putea să devie bărbat al meș?... amă putea fi înkă ferichie... adevrată ferichire... a' îbî, făr măstrare de kăget... o Dămnezele, poate fi mai mare bine în viață. Dar nă!... zise ea... Cărl nă a voit aचे-
sta!...

Vorbind astfel, încep să tășească, apoi deveni melankolik.

Măma Elenei trebuia să iasă de akasă. Ea răgă pe Aleksandr să aștepte pînă se va întoarce. mi zise Elenei să keme pe Katerina, dăka îi face plăcere, apoi plecă.

Cei doi amandî rămaseră singuri. Ei sîtară pe Katerina.

Aleksandr îngenăkă la picioarele Elenei.

— Pentru ce ești tristă, Elena mea, o întrebă el. Nă lăsa imaginăria să se esalte în sferingă!... Suii tă, sfflet al meș adorață, sui fă, kă pe fie kare din lakrimele tale kăr o skănteie din viața mea, din băkăria mea?... skrisorile tale îmi demăraș inima!... akăm mă faci să tremăr prin aचेastă deskrăgiare ce îmi găsesc... vorbesci de moarte?... Elena, Elena

înjgîr k̃ de veî m̃ri, voiş m̃ri!... s̃nt  ertat k̃ viaga,  ertat k̃ omenirea. T̃ sing r  m̃  m kasem  k̃ s̃na m  k̃ alta...  l  r   mor k̃ florile k nd v nt l de toamnă le vestejesce, misi nea lor încetează at n   pe p m nt; amor l meş n  va peri nic  o dată...

— Astfel ar fi treb it să fie, zise Elena; dar n  este, amor l este o boală, trece...

— T  ve  înceta a mă izb ? stig  Aleksandr .

— Poate?... dar timpul n -mă va permite... r sp nse ea.

— Iar  a east  ideie trist !... zise Aleksandr , s ii t ,  bitatinere il mele, k  p m nt l s'a sk   rat de floră, aer l de parf m, de k nd m nile tale divine n  a  res   at fa a mea?... fr ntea s'a  nkren t, m  s'a întristat de at n  !...

Elena s rise m  am ndor  m nile le trek  pe fr ntea amant l i s  .

— Daka am  p tea s -  reda  str l  irea ei! zise Elesk .

Elena  nklin  kap l pe s n l l  .

— O s r tare! zise ea.

B zele lor arz nde se lip  , Elena tres ri.

— Pleak ! zise ea, pentr  amor l  e     port, pleak !... s nt ne  n ... n ! n  treb ie să te mai  nbr   mez...

— Mă gonescî?...

— Te gonesc, kȃcî te îşbesk, mi pşte-rile mele mă lasă... Aleksandre, dovedeşte mă kă mă îşbescî, retrăgînd-te!... fii mai tare dekăt mine, Dămnezele!... ai pietate!... sprijină mă!... dragă! meu, domnă! meu! askăltă pe Elena ta, ce te roagă, te imploră, apărămă kontra ta, kontra mea kiar!...

— O Săflet nobil mi delikat, strigă Aleksandră, pentru ce tremuri pe sînă! ȃelă! ce te adoargă?... Oare ai închetat de al îşbi?... aȃea flakără ce îndivina inimata, este stinsă mi a lăsat lokă! reȃelă! rezon?... şu altă! domneşte akşm în aȃeastă inimă? sune, mi atăncî îgîjşă kă mă voiş retrage!...

— Am aşzită bine? zise Elena, te îndoiescî de amoră! meu?... sune tă, o săfletă! meu, ce kousşmă dăreră! Suneşii voi sşşşine, voi lakrime, kşmpaniile vieşii mele de toate zilele, de toate orele, suneşii daka îl îşbeskă inkă!... Nonşile, orele, kşfidente dărerilor askşnse a le inime! mele, pentru ce nu pot să vorbeaskă? Daka ele ar pşteă vorbi, ar sune lăkrări atăt de tinere inkăt inima ta s'ar toni în lakrimă, o amantă! meu adorat! aȃest amor kreşte din zi în zi, din oră în oră, din moment în momentă. Pe atăt slăbeşte şărmană! meu rezon... am

konsuindz de slăbiciunea mea mi iatz pentru
ce te kem ajstor ne tine kontra ta...

— Daka tă emti slabz, krezi kă eă sânt
mai pșgin slab?... Elena mea, sânt kauabil de
marî sakrifîce, cere'mî orî ce veî voi: ka s'tî
fakz plăcere, este trebșindz a mșri, a arșka o
patz ne nșmele meă? o voiă face kă ferici-
re... cere tot ce voesăi, dar nș'mî cere a nș te
mai îbî: ațeasta nș se poate... te îbeshk kă
o patimă adînkă... nșmai moartea poate să
skimbe inima mea... te îbeshk mi sșferă, pen-
tră ce veî să nș kșnosk de kăt partea de a-
mărgăcișnî a amorăi meă?...

— Pentru ce m'ai îbî? zise Elena.

— Pentru ce te am îbî? vai! dar pîam
mai șșș altă-dată: Dșmnezeă a voiț asfel. El
a pș în ființa ta materială mi morală, ațel far-
mek a kărsî origină este atributî săă. Poți a
mă opri de a te îbî? poțî eă însșmî a mă o-
pri?... Nebșnî, aței ce kred șna ka ațeasta!..
rezonă țate înaintea lșminei fegăi tale, înaintea
parfșmăi sșfletăi tăă divin.

— Nș mă privi asfel!... șonti Elena
devenindă palidă. Simț kă moră! vai! nș mă priv
asfel?... okîi tăi mă ard, mă elektriză...

— Poțî să nș te priveskă? . . pentru ce
emti atăt de frșmoasă? atăt de dăce! atăt de
amăgitoare?... Viaga nare kă se face frșmoa-

să prin frământarea ta prețuri aerul se lămină prin lămina planurilor. Dacă orele ce zboară pe lăme ar putea să se oprească, ele s'ar opri ca să te admire pe tine și amorul meu pentru tine.

-- Taci! taci! strigă Elena... Vorbele tale sînt vorbele unui nebun...

— O sîrștare încă?

— Cea mai din urmă, răspunse Elena, jumătate leșinată, gura lor se atinse încă o dată.

O trăsătură trase la scară. Mama Elenei se întornea.

Elena ese înainte.

Toată ziua Elensk o trece la Elena. Toată ziua Elena nu se abține, gînditoare. Când Aleksandr se retrase, ea se încise în apartamentul său, și acolo, fără martori răguși și plînsă pe neașteptate.

Aleksandr trece noaptea gîndind că poate să devie într-o zi bărbatul Elenei. Sogul său, o să caute să se despartă... Sînt încă zile de fericire pentru noi!

A doua zi se întornea la Elena. Cîine poate să-și facă ideile de dăruirea ce simți, așzind că Elena plecase repede la Făneșii?...

— Nu mă mai iubește! nu va fi ea care va muri, adăugă el, voiș fi eu!...

Strășința Elenei de a merge la Făneșii

*

deskidea lui Aleksandr poarta bănelor celor mai înjoste. El își înkinșia cu Elena are vre un amant. Nu ksteza să meargă singur, ka să nu o kompromită; nu ksteza asemenea să trimiță un om kredințios să o inspekte: fantă! acesta îi ptea o însăltă adusă ei. Astfel se kinșia cu nexotărea gândurilor sale. El deskoneri mămei Elenei amorul lui pentru fiica ei, îi vorbi despre speranțele sale în viitor. Această bătrână pte înkântată. Ea stima mi izbea pe Elensk.

— Nu se poate decide nimic, în ainte de divors, zise ea.

— Să se țeare divorsul!...

Nu poată responde nimic, înainte de a mă îngelege cu fie mea, ărmă bătrâna.

Măma skrise fiicei atăcu.

„Pentru țe nu țeeri divorsul?... Socotă ță trăiesce cu o konkubină, nămai e un sekret. Aleksandr 'mi a spus că te izbesce mi te valsa de socie... Acest om își plase: El are în sufletul său aca flakur de generositate țe vine de la Dărnezeș mi kare are drept skon a se sakrifika pe sine pentru țe alți? Ță poată să fii ferice, o fata mea, făcând tot d'odată fericierea unui om.”

Elena nu întărie a responde. Negremit vă înkinșigă cu priimise băkros propunerile măksei? vă înmelașă: iată țe respunse:

Mamă,

„Nu poai să fii soția lui Elesk, kăci m'am dat aiestă om!... Înă veî ziचे kă tokmai nentru aiest kăvînt kăstă să-deviș soția lui. Eș răsnuș kă tokmai nentru aiest kăvînt nu poai să fii, am perdut drentul la stima aiestă om: nu mă akșza de ideî escentriче! Чeia че zikș din kontra este realitatea.”

Bătrîna mamă rămase șimită la citirea aiestă bilet, Чinik ne kare îl komșnikă Eleskălăi. Abnegarea kă kare Elena deklara kă se dase lui il atinse. Se kăseче ea oare? saș șu чinism amar îi insuîră aieste vorbe?... Iăbesче ne altă?... voiș afla.

Gelosia deveni nștintă; atănuî orî че skră-nălă tăkă în sșfletă lui. trimise ne Petră servitoră lui kredinчios să se ameze în Fănesăi mi să vegeze asșura mimkărilor Elenei. Tot o dată el skrise Elenei șrmătoră bilet.

— Kănosk че ai skris maikăteî, nu mai este dar ničî o îndoială: șu noș amor se askănde astăzi săb vorbele de abnegăчione kă kare te esurimî în avel bilet...

Skrisoarea lui Aleksandră tăkă să tremăre Elena, nu nentru dînsa, timnă era să o reabilite în okiă lui Aleksandră; dar nentru el. Ea îmi înkină kă îndoiala lui poate să-î fărăme inima. Че

voiș face ? se întreba ea ? în fine scrise lui Aleksandr.

— Refuzul meu, mi a făcut mare dureră... mi astăzi bănușes că sinceritatea mea, oh ! de ce nu am mers înainte de a ști, fără voia mea, să fiș cauza unei noi doruri care koprinde fruntea amantului meu !... am refuzat, pentru că o dată nevastă ta, amantul comunei al unei fante, va deveni bărbatul străin. odată bărbatul meu. te nu vei avea pentru mine nici o stimă...

Mă înșelău când bănușes... dar așteaptă înșelul ar trece sub tăcere ; dacă eu nu ar fi pentru mine o încredințare că te sferi sub așteaptă fână ideie. Ești nu voiș să sferi !... Voiș mai face mi acest sacrificiu : adevărul mă voiș decide a mă esue a fi obiectul disprețului tău prin căsnicie, născămi mi am sacrificat înșelul onoarea mea !... nu mai să poți risipi corărilor grijelor care plătesc pe fruntea ta... Mă resemnez înșelul la pădina stimă care vei avea pentru femeia care a trădat înainte datorită sale, fără dar ori care vei voi ! mă voiș știe...

Elena.

Aleksandr citi acest bilet printre lacrimi. Sănt un caracter rău ! mi zise el.

Dăruie căte va zile raporturile agintului său secret din Fănușes îi anșuare că Elena nu prii-

mesce ne nimeni, kȃ trece zilele în fațeri de bine, în rȃgȃciune mi în lakrimi: dar kȃ sȃnȃtatea sa sȃferȃ mȃlt. Acheastȃ din șrmȃ șȃire îngrijii ne Aleksandrȃ. El kreȝ de datorie sȃ o vazȃ saș sȃ-î skrie, îî skrise dar atȃncȃi o karte plinȃ de tinerețe.

„Înȃi mȃlȃgȃmesk pentrȃ noȃl sakrifȃiș, de mi nȃ voaim sȃ aibȃ șȃ asemenea nȃme!... El mȃ a redat tinerețea, bȃkȃria, elanȃl inimei mele. Akȃm mi se pare kȃ soarele are mi pentrȃ mine o parte de lȃminȃ: pȃmȃntȃl nȃmaî îmi este strein... A trȃi kȃ tine, prin tine, pentrȃ tine, o sȃfletȃl meș, iatȃ ȃe poȃiș nȃmi înkȃ fericierea. De akȃm îmi înkȃșieskȃ noȃa viagȃȃ ȃe îmi sȃrȃde, mi se uare kȃ nȃmaî eș sȃnt ferice, kȃ nȃmaî în noȃa kȃșȃtorie, se aflȃ fericierea! de kȃte ori vȃȃ finge omenesȃi ȃe se zik fericiate, mȃ întreb însȃmȃ, aȃestȃi oamȃnȃi ȃe nȃ sȃnt îșbiȃȃ de Elena mea, ȃe nȃ șȃerȃ sȃ formeze o kȃșȃtorie kȃ dȃnsa, kȃm pot sȃ fie fericiȃȃ?.. am aflat kȃ eșȃi tristȃ?.. tristȃ kȃnd o noȃ viagȃȃ îni sȃrȃde? kȃnd eș sȃnt voios ka șȃ konil? viagȃȃ ȃe ne sȃrȃde, Elena mea, va fi o viagȃȃ de tinerețe, de amor, de serinȃtate. Fericierea noastrȃ va fi șȃ esemȃlȃ în lȃme mi lȃmea ȃe a șȃtat kȃ maritagișȃ are farmeȃe, îni va rentineri kredingele sale în familie. Tȃ nȃ veȃ fi femeia; ȃi amanta mea... Pen-

tră che îmi zici tot d'asna kă o dată bărbatului tău, nu voi mai avea stimă pentru tine? pentru că ai făcut pentru mine cel mai mare sacrificiu che o femeie poate să facă? așea che nămeschi dispreț, va fi considerat ca un mare merit, de mine: voia zice mi mai mult ca o mare virtute. Știi che costă pe o femeie ca să sacrifice celălalt che izbese onoarea sa: sacrificiul acesta este mai mare de cât sacrificiul vieții sale: între o femeie care se dă amantului său mi o femeie che nu are pătere a o face (doar sfflete sșnerioare înțelegh,) în care parte se cere mai multă abnegație? la așea che sacrifică un moment de plăcere ca să-se lăse de lume, să la așea che sacrifică, kă onoarea, viața, fericiirea liniștea?... ox! Elena mea! știu tu că nici odată nu te am stimat, nu te am admirat, nu te am respectat mai mult de cât din zioa cândă tu mi ai sacrificat totul!... învetează dar a mai avea asemenea îndoieli! tu ai în okii mei un merit mai mult. Dacă într'o zi sffletul tău va fi întrebat înaintea judecătorului sșnrem despre amorul tău, o Elena mea, acest amor va face gloria celălalt che a creat omul mi amorul, este perfectul unei abnegații divine.

Această skrisoare fșse ca un balsam pentru sffletul Elenei. Ea citi de mai multe ori mi o dată kă lacrimile sale.

— Sărmanul meu amik! îmi zise ea. El se hrănesce de speranță mi nu știe că sosită a voit altfel. Ori că amăz izbîit în viață, a dispărut; ori că s'a atarnat de soarta mea s'a vestejit!.. pentru că mai izbîit tu, o sufletul meu?..

— În timpulăa acesta postelnicul dăte o petiție la mitropolie, cerînd divorțul. Cînta sa îi fcea viața amară prin repetatele cereri de a se însura cu dînsa. De aici srmă cearta de toată ziua, de toată ora. Această femeie ordinară srb toate raporturile era la înțîltimea spiritului, inimii, manierilor postelnicului.. aceasta avea slăbiciune pentru dînsa: nici o dată nu păsse să înțeleagă mai bine o femeie. Simpatia ce i inspirase deveni mai tare de cît avaricia lui, astfel se decise a cere divorțul cu Elena, i se observă că nu poate să-și lase soția, neavînd nici un motiv. Elena fce kemată la konsistoriș: Ea nu veni. Maikăsa se presintă pentru dînsa. Elskă lskră prin toate mijloacele sale pternice în modl de a se decide divorțul, în fine el reșmi. După cîte va zile Postelnicul se însură.

Elena era încă la Făneșii. Făneșii era moșia sa de zestre, locul unde odihnea dîrăna pîrintelui ei, mi fratelui ei.

Lămea vorbea despre uenta Elenei cu Aleksandr. Măma Elenei era ferice. Aleksandr se

pregătirea a dovedit socotă că celălalt că se isbea mai mult în viață. Ei deciseră a face cunoștințele la Făneșii, în ziua de maișă întâi. Aleksandră comandă un *Trousseau* splendid la Paris.

Însă într-o zi mama Elenei primi de la Elena următorul bilet.

— Sunt bolnavă în pat. Poți să vii aici la Katerina, fără să spui nimic lui Aleksandră?..

Mătușa și Katerina plecară îndată la Făneșii. Ele grăbiră pe Elena prinsă de friguri, palidă și slabă. Ea ținea nekontenit, o țese seacă; pometele obrazilor săi erau neînchetați rămene. Ele grăbiră aici un doktor din Ploiești.

Nu aveți frică! le zise Elena, văzându-le, nici friguri teribile... cel puțin astfel pretinde medicul.

— Dar, dar! zice medicul kletenind cănelă la înfruntare, friguri teribile.

Adăpă zi Elena puțin mai bine. Se scula din pat; dar slabă, suferindă, țesea nu o puțin. Ea se informă despre Aleksandră de la Katerina și de la mătușa.

— Cât a suferit pentru mine! zise ea Katerinei, mi căt are să suture încă în viitor!..

— În viitor, Elena? dar cred că o să te ia...

Da, da zise Elena gânditoare... ai dreptate... ori că suferindă aș fi termen... dar viitorul cine poate să-l prevadă?...

Să nă² vorbim de viitor! el este o karte înkisă mi ne kare zilele noastre sânt însemnate kă lakrimă mi roze... kănd ačeastă karte se va deskide, vom vedea kare a fost voingă gr-sitei.

— Fă o kănosk de akăm pentră mine ačeastă voingă. Partea mea vor fi lakrimile, mi čei če mă isbesk le vor împărtăși kă mine...

— Niči o dată nă te am grăsită mai tristă, Eleno, mi akăm mi se pare kă trebie să fi mai voioasă...

— Ai fi trebuit, ai drentate; dar nă se poate, ox! tă kată să mă fericescă, nă este ama, Katerino? doringele mele vor să se realize... Sărmană kopilă! eă sânt ka drămană o-bosit că întămind flăntăna dorită mi apropindăse să-mi sde bzele arzinde, simte tărîmă ne kare înă pșne ničioarele kăzînd mi tărîndă în adîncările rînei. Katerino, nimik nă-ăi șăne kă am să mor înainte de a grăsta o zi de fericiire?... vei zice ori că vei voi; dar eă singă moartea în sînl meă. Amărbăcșnele că m'aă adănat aă întresănt sboră zilelor mele; aă vestejit floarea vieăei mele, o drăgăda mea; mi nimini nă va nătea să-i dea tinereăea că a perăst...

Elena tămi mi arăă Katerinei batista ei pikă de sînge.

Organismul este atakat, îi zise ea, la Maiș întâiș va fi nșnta... va fi o nșntș tristș nșnta mea, Katerino!

— Ши еș am șksinat șșnge, pentrș че игі facі aceste ideі,...

— Veі șș mș konsolі? krezi tș kș am tre-bșindș de konsolacișne? krezi tș kș regret via-șa mi mș șperiș de moarte?... Nș mș kșnsola ne mine, çi ne mșmșmea. Ea șș nș așzș nimik desnrș çele çe çi am zis... ox! facęđi ka A-leksandrș șș nș șçie kș șșnt bolnavș... Kșnd voiș mșri, el va mșri asemenea, Aleksandrș meș mi a zis'o mi il kred... çel nșșin lșsađil șș, fie feriche kșt va timuș inkș!... Aștșzi voiș șș'i skriș șn biletș.

Vorbind astfel, ea îi skrise.

„Niçi o datș nș am fost mai voioașș ka aștșzi, șșnt șșnștoașș, feriche, ox! çe dșlçe este viađa kșnd totșl ne șșrіdekș șșneranșș!... kred ka o feçioarș de çinçi-șșprezeçe ani, kred în amor, în ferichire... Viitorșl va fi frșmos pentrș noi, am ales pentrș nșșta noaștrș lșna lși Maiș: este șn kanriçișș al meș. Ea ne rekeamș tineređa, frșgezimea, amorșl, astfel voiș șș fie înçenștșl menagișlși noștrș! destșl am șșferit amșndoі în trekșt, ka șș avem drentșl a șita ori çe dșrerі. Fiі voios, șșșletșl meș, eș șint în-kșntatș...“

— Iatъ kъm minui! zise Katerina...

— Minciuna este necesarъ kъnd poate face bine.

— Sърmanъ Eleno.

— dъnъ trei zile, kъui-va vechini veniserъ sъ viziteze pe mama Elenei.

Eraș doi proprietari kъ femeile lor.

Ei deterъ nъvele de la Bъkъresui. Kamera se disolvase, mi akъm proprietarii alergaș în toate pъrgile dъrii kъ propaganda ideilor mi kъ trъsъrile inkъrkate de bijsterii. O kasъ bogatъ, zise ei, s'a decis a face pensionate de fete în toate oramele, fetele se vor priimi aici gratis mi vor avea mълuime de avantaje.

— Gratis, zise cel-alt vizitъtor, pentru glasъri, la alageri, astfel de va fi alegъtoriș pъrintele se priimesce fata în pension, daka nъ sъnъtate.

— Ama aș mersъ lъkrъrile în aчeastъ dъrъ, zise cel-alt.

— Konveniența nъ a înbъnъtъuit nimic... zise amikъl sъș, lъkrъrile mergъ ka în trekъt... Ea stingъleazъ principii de libertate mi egalitate, nimeni nъ le a nъs în praktikъ, s'a esekъtat nъmai artikoli în kare klasa prîvili-giatъ își aflъ interesele ei: Kamera dъ votъri de neinkredere ministrilor tot d'asna în prîvinga elekuișnilor kare o nrivesk de aproape

peștin îi pasă de libertățile publice. Astfel a fost mi kă reglementărl organik: ȳe a fost aici în interesul unei klase, a păs în praktikă; ȳe a fost în interesele publice le-a înlățrat. Vedegă dar kă legile bune nă sânt destălbătoare kănd oamenii ȳe le aplikă sânt mai pe jos de dînsele...

— Măltă te-ai skimbată în opinișnele politice? întrebă Elena pe ȳel din șrmă, ar zice ȳineva kă esăi romă?...

— Toată para este romie kăm sânt eă, răs-punse el.

— ȳeia ȳe zice este șn adevăr, șrmă Elena, konvenșia nă are de skop a reforma șocietatea ȳi a o polei. Dar trebsia să astentămă toate de la streină? akolo șnde înȳetă rola Eșropei, înȳeș rola noastră; daka nă se face nimik, noi singșră sântem kălnabili. Îșă primesk kă a-ȳeastă șartă are părgă vișioase, legea elektorală șnre esemnlă. Konvenșionea fărămă klasele, mi face pe toșă Romăniă egală, legea elektorală dă înșă păterea legislativă în măna unei klase privilegiate ka să aplikă prinșiniă de ȳivilizașne; este o kontrașiere, în adevără, înșă alegștoriă proprietari nă aă o parte de resușndere pentră ȳele ȳe se întămplă? pentră ȳe alegeșă denștașă oamenii regimășă trekst? Îmi vei zice kă se întrebășnează mijloaȳe de sedșkășne; kă oamenii aă trebsăne, kă trebsie să

trăiască, dar atunci afirmă singur că alegătorii sunt corupți, mi abuzează de dreptul pe li s'a dat, kredem că nu sunt streinii cauza mizeriei noastre; ci noi înșine.

Această discuțiune făcând pe Elena să tremenească, batista ei se sângera din noș.

— Are răvint, zise unul din proprietari. Ești înșămă am căzut în această eroare generală, mi am dat votul pentru un om vechi, în speranța de a mă pune înainte la tribunal.

— Frankena d-le îți face onoare, zise Elena, dar nu este destul, trebuie a te corectia.

— Această femeie căta să fie un bărbat, zise acesta amical și cu îndrăzneală.

— Păcat, sărmana! zise cel-altă, nănta ei paremi-se că are să se scimbe în moarte?

— Doktorul zice că e bolnav de pene mi nu este vindecare, zise una din dame.

— Nastasio, îi zise sochistul, să nu mai vii pe aici, că să nu-ți boala! să ia. Mergii cu mergii, vii, cu vii...

— Se poate? zise Nastasia, a cărei inimă de femeie sakrifika aceste temeri mișcărilor ei. Voiș veni în toate zilele, mi-i voiș da mână de ajutor.

Ei se deurtar.

— Ai vorbit prea mult, zise Katerina E-

lenei, și-a făcut răș diskordiența... tșurescî mai mult.

Acesta va fi tot astfel răsponse Elena în genele kăria strășcia o lakrimă

Elena priimi o skrisoare de la Aleksandr. El kreș kă Elena este sântoasă, fericită, astă dată îi scrisse într'un stil kă totel komik.

„Băkrescîi, zicea el, este sniksl orăș în lume prin stravagantele sale. Amiksl nostră B. are snș fiș, țe seamănă lăi Georges ka doz pikț-tări de lante. Amiciî sîi îi snșnș kă seamănă lăi, el le măldșmesce la toți. Čiliș îmi adoară nevasta mai multă de kăt tot d'asna mi geloasia îi kresce neînțetăț. În zilele trekște a fostă o masă mare la X; el era învitat kă nevasta, Pă-nă a nă se pșne la masă, el se strekșră în sala de mănăcare, čiti nșmele oasnegilor pe talere. vîzînd kă nșmele nevestii era pe sn taler lăngă altel kă nșmele snșî jșne, el skimbă biletel mi îl pșse lăngă talerel săș. Ačeasta îmi rekiamă altă întîmplare, aicea kînd se dșse la balș, sn e sn adiotant prezintă brașul nevestii lăi să o întrodăkă în sală. El avș sn abșr de gelosie kare îl făkș să se șite mi să între în balș kă mosonii de pșslă! mi kă toate ačeasta femeia sa îl isbesce atăt de mult! Zoe șrmează seratele. Ea pare indiferintă la vorbele țe se desfășșră în kontra ei, erî seară deveni sșbiektel snșî noș

skandal... iartă aî trece în tăcere. Hare în lume kă pîrîl tîiat mi zîce fîră pîdoare kă estemo-da. Măi mîlte dame krezîră sî-I fîkă plîcere imitînd-o. Prinçinea Iordake este o adevîrată karikatîră kă pletele tîiate: şu kăne lîgos! Sînt trei zile de kîndă Şer era sî aibă şu dîel kă şu atamîat la şu konslat. Se zîce kă asemenea lîi Erksle la pîchioarele Dejanirei, el toarcemîtasea amorîsî lîngă snirîtsala doamna N... Ayeastă din şrmă întîmnîţ ne atamîatî de konslat kare încenşse a î zîce vorbe galante aşîpra şuşî eventualîş de naie fine, o lîkrare de artă. Ea askînse eventualîş.

— Pentru ce îl askînzî, întrebă ayeasta.

— Este de naie. Rîsnînse ea.

Skandalî se fîkă, Şer î lîţ amîrarea, dar se îmnîkară.

Şu bîrbat mî-a sîrîstat nevasta la operă în logî. Ayeasta a fîkîţ aîcî mai mîlt skanda de kît tîerea koadei Zoei.

Şante nîngî s'aş fîkîţ în ayeaste zile kă Modlavî. Ayeastă snîre va fi mai temelnîkă de kît snîrea polîtîkă.

Am fîkîţ kînouîngă kă D-na A... şu tîu de pedantîsm, de bas bleu, vorbeşce nîsmal dîn karte. Este vorba de a trece peste şu şîrîleg de apă ce sî şkră. Ea îgî va zîce: „sî trecem Rî-bîkonî.“ Este vorba de o kameră kare nî. se

înkâlzesce, lui va zice că trebsie o vestală să întregie focul.

Dar să lăsm aceste bagatele mi să vorbim de nunta noastră, de feriquirea noastră. Săfletul meş e însetat de feriquire am mobilat cu mik apartament nentru komuniia vieţii mele. Este cel mai elegant ce se poate vedea. Lesbia în lăkamul lui Katol la Sarmione, nu avea camere mai elegante. Tot este în gâstul romanş antik. Timutul mi se nare lungu pînă la Maiş, dacă amî avea usterea, amî precinita kersul soarelui; dar vai!... trebsie să sfer nămrînd zilele.

Elena kletenă din kan.

— Apartamentul meş, zise ea, va fi cu mormînt.

A dor zi cu noş akuesă de friguri se deklară. Elena vîrsă sînge. Se observă că ea denerea ne fie ce zi: usterele i se imaginează.

— Nu voiş nstea salta soarele de Maiş, imi zise ea. Pîi Aleksandru, sîrmanul Aleksandru!...

Okii i se smulseră de lăkrămî.

Din acea zi Elena nămai pîrîsi uatol, medikal deklară malk-sei mi Katherinei că ftizia e rea reţede, mi că nămai este nîl o speranţu. Aveste dor femeii nu usteaş să-mi onreaskă lăkrămile: erăz silite să se askenţu ka să năp-

gъ. E'izia este boala cea mai poetikъ. Elena era inkъntъtoare, sсb akъisnea зnor frigъrî зшоаре че-і инфлкъра imaginakъisnea sa romaneskъ, ea era sсblimъ! cele mai dslqi ilъziъni ulъteaъ ne viađa sa че se stingea neinъetat. Era o plъchere зъ o азъз чине va konversînd.

— Maikъ! isbitъ mъikslîqъ! zise ea într'o zi. Okîi tъi пъstreazъ зрма lakrimilor. Пъngî? нъ este аша?... аі dreutate... nerzî singъra fatъ че аі avъt... o fatъ че isbea mi te isbea... o fatъ tъnъrъ, frъmoasъ... tъnъrъ mai ales!.. нъ era inkъ timnъl... građiі, frъmъseđi, аđ sъ se inkizъ într'ъn mormint... Чине m'a kъnoskъi, va vъrsa lakrimi азъind kъ нъ mai sъnt, пентръ че maika mea нъ va plînge asemenea?... kъnd mъ legъna mikъ ne sinъl ei, kъte vise de feri-чire пъmî fъchea пентръ mine?... Ea нъ snera sъ mъ vъзъ în floarea jъnegei întînsъ ne natъl de dъrere!... Sъrmanъ mъmъ, kъt trebzîe sъ sferî!..

Biata bъtrъnъ se înckъ de ulъns.

Elena avъ nîetate de dînsa.

— Maikъ! зrmъ ea. Iatъ че zik sсb im-presîsnea зneі ideі triste... dar vorbele mele fak atъta аstoritate în kъt sъ нъ ne mai rъmъie de kъt a пone sъ tragъ klonotele? cele че am zis sъnt nîsче rъsfъđrî a le зneі bîre kъtre maikъ-sa, ele нъ trebzîe sъ te атriste, sчîi kъ

tot d'asna am fost o fată răsfățată. Măne-
voiș fi mai bine ... sânt sigură, năsterile mele nă
m'aș părăsit; nătră boalei mele nă mă desperă ...
medicii de multe ori se înmală singuri asupra bo-
lei... Este ceva kare îmi sune, kă voiș fi în kărînd
bine, îmi promit să fiș voiasă, ferice... zioa
de maiș va fi zioa nănșei mele... ox! kămi A-
leksandră mai are să te isbească!...

Aiui Elena îmi askăuse kăuși în mănă mi
plăuse. Apoi șrmă:

— Kăt simț kă o să te isbim!.. kopii
nostri vor fi frămomi ka imperii... Ei vor veni
să se joace kă okelarii tăi, să îi strice, ts te
vei sșpăra... Șrmane!e miui kreatșri!.. vor plin-
ge mi te vor răga să nă'i șresăi.. mi ts, kă okii
în lakrămi, vei răsfăta bșklele lor de așr!
Krezi ts kă ayeasta nă va fi? nătră kă tămesk
astăzi?... Șterge lakrămile mi șneră!...

Aleksandră Eleskă voi să komande singăr
obiektele de năntă de kăre avea trebșingă. Se
năpară să plece în persoana la Paris. Timnă
îi permitea ayeasta. El skrise Elenei intengis-
nile sale.

— Se dăce să komandeneșarele năngiș. zise
Elena. Șn ăișgiș mi șn sikriș, iată ce îmi va
trebăi!.. mă va regăsi înkă în viață la ren-
toarșerea lăi?...

„Dar kănd te vei întărna, vei găsi toate la

lokŭl lor nrekŭm le aĩ lŭsat la nlekare... toate, afarŭ de mine ... atŭnŭĩ okii tŭĩ mŭ vor kŭŭta mi nŭ vor nŭtea sŭ mŭ vazŭ mi okii tŭĩ se vor ĩneka ĩn lakrŭmĩ!

Aleksandrŭ se dŭce? mai bine! nŭ voiŭ sŭ fie martor agoniei mele.. Pentruŭ ce sŭ sŭfere?.. Nefericiirile nŭ existŭ nentrŭ om de kŭt din momentŭl ce le kŭnoaŭce... Pentruŭ ce sŭ le kŭnoaŭkŭ de akŭm?..

Elena respŭnse lŭĩ Eleskŭ kŭ face bine sŭ nlece. ĩntre altele ea trase, kŭ okii ĩnekaĩ de lakrŭmĩ, aŭeste rĩndŭrĩ.

Mŭ raport la gŭŭŭŭĩ nentrŭ obiektele ce veĩ komanda nentrŭ mine; voiŭ simĩ ĩndoitŭ nŭchere a le nŭrta, alese de tine... voiŭ fi mĩndrŭ mi ferice mireasa ta; rog ŭerŭl ka zioa de maiŭ sŭ ajŭngŭ mai repede. Nŭ ĩntŭrzia afarŭ din ŭarŭ; Sŭfletŭl meŭ te va ĩnvoka sŭ te ĩmbrŭĩĩieze..."

Eleskŭ priimi aŭest bilet kŭ bŭkŭrie; viaŭa nentrŭ dĩnsŭl lŭase kolorĩ mai fragede; kŭ toate aŭeste ŭn nresimĩĩĩnt trist ĩl onrea de a lŭsa ĩnima sŭ sboare la bŭkŭrie. El nlekŭ repede la Paris, dŭnŭ ce skrise Elenĩĩ ŭn bilet nlin de tinereŭe mi amabilitate.

Sĩnt ĩn noziĩĩĩnea aŭelsia, ziŭea el ĩntre altele, kare se kŭlkŭ sŭ doarmŭ, gĩndĩndŭse kŭ fericiirea la ora demĩteutŭrei, menitŭ sŭ-l adŭkŭ o mare bŭkŭrie. Aŭi voiŭ ka snayĩŭl de timp ce

desnarte momentul amintat s' se skorteze repede. a'ci voi' ka s' se l'nceask' spre a m' b'kura mai m'lt de s'eurema ferire ce m' s'r'ide: emon'ionile ce in'verk m' yin intr' 'n fel de be'ie divin'... in'verk avelam sim'umint ka om' ce sap' s' g'raseask' 'n tesasr: el s't'mi se repaost', m' se imbat' de speran' k' va g'rsi, m' n' k'uteaz' a 'rma, de temere k' n' va g'rsi ce doresce. Tesasr' me' es'ci t', s'flet' me', dar ve' fi oare al me'! in momentul k'nd voi' krede k' te am priimit, n'ci 'n n'or n' va veni s' te akonere inaintea okilor me'?.

Elena f'se mai bine k'te va zile. T'sea in'cep'se s' se in'p'gine; 's'nc' n' mai v'rsa; fig'ra ei n'rx ins'flegit' de mai m'lt' fr'pesime. N'ci odat' Elena n' av'sese mai m'lt' ingri-jire nentr' toaleta sa. Maik'-sa s'r'idea de ferire, v'zind dorin'ele f'ice'i sale nentr' elegen'a toaletei. Ea l'a a'este manifest'ri nentr' semne de ameliorare a s't'nt'ei. Medik'l deklar' k' are mare speran'. Elena ea ins'mi in'cep' s' al'b' il'siz'ni.

Dar a'east' asig'urare in s't'ntatea ei i' da ide'i pline de tinere'e, de r'sf'gare. Krezind nerikol' de'rtat, ea vorbea de d'ns'l mai des. S'neea cel'or ce o'inkon'p'ra' k'p'et'ri ce fak s' se smule okii de lakrimal.

— Maik', zise ea intr'o zi. N' este ama

kъ viaga este dslue?... kъ este trist a mări
plinъ de frămsești, de gravii, de jșnege, de i-
lssienî atît de nltkste?... Çela ce râmîne înkъ
în viaggъ, în șrna çelsî ce isbesue mi moare,
șfterъ în adevr, e demn de nltъs, dar ori ce
akđisne are reakđisnea sa; șitarea șterpe la-
krъmile, timnsl șterpe đșrerile. Dar çela ce moa-
re este mai demnș de nltъs, mai ales kтnd
viaga avea nentъ dînsî atîtea nltçeri înkъ. A-
çest din șrnt șingr nș noate șъ fie mîngîiat..
El a nlekat mi nș se va mai îtoarce. Okîî șîî
nș va mai vedea ne çei ce aș isbit; çrekile sale
nș va mai așzi vocea șnei mșmî zikтndș-î: ko-
nilsl meș!

Açeste vorbe eraș krъde nentъ șermana
mșmъ.

— Vaî! îmî zîcea ea, oîre Dșmnezeș m'a
đînst pъntъ akъm în viaggъ ka șъ așzș asemenea
kșvînte mi șъ înerk asemenea đșrerî!..

Elena avș nîșce frîgșrî kș delir. Șneran-
șele mșmescî nerîrъ înkъ o datъ. Elena în deli-
rsl eî vorbea de Aleksandrъ.

— Aleksandrъ... Çine este açel om?... nș,
el nș poate șъ fie șn om... șn zeș poate?...
am kșnoskst oamenii, mi nîqî șnsl nș'mî a atîns
inima mea... a nlekat?... șnde?... Ax! așîș... șъ
kșmpere kș ce șъ fermeçe okîî mîrșeî sale...
Mîreasa sa!.. Șșrmana Elena!.. Ea va fi mi-

reasa mormintelăi... Oamenii aş şchi'o .. ox!
blestem neamăi omenească!.. Aleksandr rătă-
cesce prin lume... kəm trebie să kşgete el la
Elena!.. el nş izbescă altă femeie?... Cine ştie?..
akolo mare kş bazele lăi monteskă vorbe tinere
şnei femeii frumoaşă?... oki! mi se întănektă...
mor!... moartea e dălcă pentru cei ce sferă...
dăka el mş şitş, pentru ce îl voiş işbi? Eş
înşmă voiş ş mş desfătez... voiş ş kşut...
Katerina dăgi'mă xarna?... nş! şine akompane-
mint kş niano; voiş ş kşut o odă.

Katerina se pşse la niano.

Ce odă vei ş kşugi?

— Ce odă? tş şii...

Elena skşlăndş-se pşşinel, kşutş kş yo-
că dălcă mi melanholiktă aşest kşutek:

Măste trăşşşşş te-adoară!

Soarbe dragş, 'n şinş lor

Farmekşl cēl înkonjoară

Pşn' cē orele nş şbor!

Dar kşnd sagişl cē vine

Îgi va zicē: e destşl!

Şi kş inima 'n şşşime

Tş de viăşş-î fi şşşl;

Vino, la nefericire,

Vino la izbita ta;

Prin cereaşka mea izbire,

Noş viăşş în voiş da,

Kşş, amantşl viegiu mele!

Еѡ нѡгѣ чѣр п'аѣст нѣмѣнт,
 Де кѣт лакримиле теле
 Пе тѣкстѣл меѣ мормѣнт.

Elenă tăkă obosită, doă lakrămī kărară din
 genele sale lăngă mī krege. ka doă stele ȕe se
 koboară dintr'ăn snayăş şmbrôs Frămăsegele ei
 se esaltaseră prin akvessl de frigărī, băzele
 strălxȕeaş ka răbinele înkăadrate kă artă în i-
 voriş, nărăl stăş kădea în şnde ne şmeriī.

— Akăm să kăut mī eş, o odă, zise Ka-
 terina, de aȕelamī poet... Mī Katerina kăntă
 asfel, kă o voȕă fragedă ȕe nărea kă revarsă
 năȕerile.

Tă rekiemī prin frămăsege,
 Rozele de primăverī
 Mī prin dălxȕeaş tinereȕe
 Roa fragedelor serī.
 Prin nartămsl ȕărī tele
 Ambrozīa ne vestesȕī,
 Mī ne ȕrayī tinerele
 În Olīm tă ne rănesȕī.
 Oă! nimik nă niere în lăme!
 Astăzī sântem, deȕī vom fi!
 Kă altă formă, kă alt năme
 Poate făr'a ne aminti?
 Kănd a viȕeī tale floare
 Văntă o va skătra,
 Mī l'al ei ferice soare
 Altă formă veī lăa;

Voiș, s̃ fi a mea fr̃moas̃,
 Roa ȕer̃sl̃i senin ;
 Eș o floare amoroas̃
 S̃ te beaș într'șn s̃șnin !

Fii bine k̃vîntat̃, fata mea! zise Elena.
 k̃ntaȕi! k̃ntaȕi! m̃ desmerdaȕi! înkonjșraȕi
 pat̃l meș k̃ roze! ka plekarea s̃ fie o s̃r-
 b̃toare !...

Șn somn d̃l̃ce mi bine f̃k̃tor kobor̃ ne
 genele Elenei. Ea dormi. K̃ndș se destent̃ e-
 ra r̃korit̃, p̃r̃si pat̃l.

Din aȕea zi f̃șse mai bine, medik̃l ñmai
 añr̃.

Era ne la Anriliș, faȕa p̃mînt̃l̃i treserea
 s̃b s̃flarea kald̃ mi parf̃mat̃ a p̃rim̃verii,
 p̃mînt̃l koperit de velșr̃ verde, s̃r̃idea oki-
 lor obosigi de monotonia ernei, aer̃l era d̃l̃ce
 mi bine f̃k̃tor. Elena, se plimba ur̃in gr̃diñ
 s̃rijinit̃ ne braȕl Katherinei.

— K̃nd ar veni ak̃m Aleksandr̃? zise
 Katerina.

Elena tres̃ri, deveni ñalid̃.

— Voiș s̃-l ṽz mi s̃ mor! zise Elena, eș
 voiș afla p̃sterea s̃-l ṽz... ñ voiș avea înș
 p̃sterea a vedea d̃șrerile sale?..

— Es̃i bine. Eleno... vei fi în k̃rînd
 m̃lt mai bine...

Elena s̃r̃ise.

— Къин ашѣ voi сѣ по'ї сѣ мѣ иншел!...
dar realitatea мѣ опресче...

În acelș momentș se аззи стригътеле нос-
tamilorș.

— O trъssъrъ kъ kaї de поите! strigъ
Katerina. Поате Aleksandrъ... Elena deveni mai
palidъ ми се лъssъ сѣ kazъ în genșkї ne iarbъ.

— Nъ mai почиș, zise ea.

Дшнъ o оръ Elena ми Katerina еiaș în sa-
lon în mesingia lъї Georges, Шерș mi Barș.

Eї le snъneaș свїrї de la Bъkъresчї, ми се a-
postrofaș xнїї ne alпїї.

Elena se distrase, пъrea mai voioasъ.

— Te face oaspetїcele noastre din anul
trekъt, întrebъ Elena.

— Zoe. ръsnъnse Georges, șrmeazъ misiunea
sa de a moraliza societatea din Bъkъresчї. Тоа-
te jъnele menage sșnt kroite ne doktrina eї.

— Кът пентръ prinъinesa Iordake, zise
Шерș, desheratъ, сѣ vorbia чева аșșnра vienge
sale, s'a retrasъ la monie. Nъ va сѣ se mai
mimue de akolo. Sē zıce kъ asteantъ сѣ mai
imbъtrъneaskъ, ka сѣ nъ-ї mai fie teamъ de se-
dъkъїїnїle kanitaleї: n'are înkredere în sine.

— D-na Barș este стпътоасъ? întrebъ Elena
ne Barș,

— Ka o dronie, ръsnъnse Barș. Gracie че

raibă, n'are să se ulungă de sănătate... îi kresk mi măsăturile!...

— Ce fel... zise Katerina, rizi de dama d-le?

— Dama mea! răsunsese Bară, aia se zice...

— Cefel, se zice?..

— Este iarnă în kasa lui Bară, zise Șeră! Tărtărika, năma! kântă pentru soțior...

— Aia, aia zise Bară, trekând mina pe frunte.

— Ce? iei fruntea de martor? zise Georges. Șeră rise kă xoxot.

— Idei!.. zise Elena.

— Idei! idei! răsunsese Bară... Înkinșini-vă kă mă demtent într'o neante... Femeia mea nă era în patul ei, mă inform, destent servii, întreb... kamariera îmi mărțirisi tremărind kă doamna se dăsesse la balul maskat, de la teatru. Mă îmbrak mi alerg akolo, mă inform, ce află, dama mea era în logie la X... mă nresint la suma logei, nisce indivizi mă onresk de a intra... Iatămă în nozișneă bșfonălsă din Rigolet, strig, gem, ulung, nimik, mă întork a kasă. Desnre zior veni dama mea kă maska pe oki.

— Unde ai fost?

— Ce-ți pasă!

— Nă voiș să faci achestea.

- Eă voiș! daka îni nlaye... daka nă, cere divorsă!.. asta se keamă noxa gneragiune!

o liberalii! liberalii! bine zice *Ōnirca*, kȃ liberalii
aș perdst familia, kȃy ei aș perdst'o.

— Kȃm? zise Elena în ironie, amantel era
șn liberal?

— Nș! rȃșnșense el, șn boer...

— Acest karnaval a șkos toate ridicolele
de fagȃ, zise Georges. Aflaȃi o anektodȃ D-nș
N. T... Skrie la *Reforma*! Domnșle iRedaktor
a emit vorba kȃ șn N. T. s'a sinșcis... Se va
șui, domnșl meș, kȃ nș șnt eș N. T. kare a
mșrit.

— Iatȃ ziarșl! șrmȃ Georges.

— Ține este acest N. T? întrebȃ Katerina.

— A fost altȃ datȃ ministrș.. astȃzi de-
nșrat.

— Mȃ indoiam, zise Katerina.

— Anșono, mai zise ea. nș'mi șnșneȡi ni-
mik de banda voiasȃ?

— Xa! xa! zise Șer, în tot karnavalșl a
șinat dame mi kavaleri la D... a kasȃ.

— Dar D... este fȃkȃș... zise Katerina.
D-na P... kare voia șȃ aibȃ șn pretest a pe-
treche noușile akolo, țȃra toatȃ banda...

— Dar N... întrebȃ Elena.

— A fost bolnavȃ: rȃșnșense Șerș; nș-ı kș-
nosk bine simtone!e; dar ișdina o vindekȃ...

Și kȃte treı înșenșrȃ șȃ rızȃ.

— Și d-ta rızı? zise Katerina lși Barș.

— De ce nu? răspunse el, nu sînt nici unul dintrîi, nici unul din ei.

Ei ieşiseră aîcî trei oare, rîseră mult şi plecară înainte, dăruî dinuîi acestă lăcam redeveni liniştit mi tăcut.

Această vizită distră pe Elena deokamdată; dar mai tîrziu, noţiunile ce îi dădă despre starea societăţii din capitală, o întristă.

— Încă o generaţie ne pierde, zise ea.

Două trei zile Elena se simţi din noş rădă, batista ei se stîngere.

— Aleksandr întîrzie! zise ea.

A doua zi avea un akues de friguri.

În delirul ei ea kiema pe Aleksandră ca esuresiginele cele mai tinere.

— Măne, zicea ea, Elena tu va încheia din viaţă, mi tu întîrzi a veni, o frumosă mea amant!.. Ce vei zice tu când vei veni mi nu o vei mai găsi?... Adînci vor fi durerile tale, nu-mai este băkerie pentru noi pe pămînt... tu vei fi nedensit căci ai ieşit o fiinţă sursă să sufere... o sufletă mea! pentru ce a trebuit să mă kenosci?... pînă atînci tu erai liniştit mi ferice... de atînci întristarea a intrat în lăcamul tău mi s'a amezat ca lacrimile în ochi la căntăvială tău!.. Tu nu mă vei mai vedea... Cine va sterge încă de nori fruntea ta? cine va face să se ourească lacrimile tale?... o Ale

ksandre! ts esvī kare m'ai zvīs: mī ai čeršt
 prea mēlt, gī am akordat prea mēlt... tre-
 bsia dar sē mor... Kē toate ačestea te iē-
 besk!.. De am m'ai avea onoarea mī viaga nē
 amēl intērzia a gīle sakrifika. Akčessl trekē, dar
 astē datē Elena rēmase slabē de naterī. Ea nē-
 m'ai nēts sē pērtēseasē natsl. O mare skimba-
 re se operase în sine, deveni serioasē, linisčitē,
 resemnatē: ea se dečisesese akēm kē ideia mor-
 gēi. În tot d'asna kēsta sē konsole ne maikēsa
 prin vorbe de sperandē, čerka sē o dedea kē
 ideea morgiī.

Če este viaga? zicea ea, o stare de transi-
 gisne, ēn nas kētre mormint. Toate elementele,
 tot če poate sē atingē simgērile noastre ēsnt a-
 gengiī destrēkēisneī če se lēstē neinčetat sē ne
 zvīgē, sēferinģele mī nlēčerile īmī daē mina
 nentē destrēkēisnea noastrē, omēl kade īnvins
 kērind orī m'ai tērziē, dar kade tot d'asna.
 Pentrē če vom regreta o viagē atēt de skērtē,
 de nlēpēndē, de sēuēstē la sēferinģi? čine poate
 zice kē este ferice?...

La 20 Avriliē o trēsētrē īntē în kērte.
 Era Aleksandrē, dar în ačea zi Elena era m'ai
 rēē de kēt în tot d'asna. Ea aēzi sgomotēl če
 se fēčea afārē. Inimā ei īī sēuēse kē era Alek-
 sandrē, toaleta ei de bolnavē era kēratē mī e-

legantă, era frumoasă, de o frumusețe divină, poetică.

Aleksandr intră în camera ei. Fără să se aștepte. El îngălbeni, mi vorbele înghețat pe buzele lui, vâzînd-o. Elena se înecă de lacrimi, o lungă tîcere șmă, în fine Aleksandr se apropiă de pat, o străluc pe frunte.

— Ești bolnavă? zise el.

-- Bolnavă, răspunse Elena, o boală trektoare...

— Trektoare! zise Aleksandr într'un lung șșșșin.

Щезă lănkă kăntăisl patăisl.

Mălgămesk că ai venit, zise Elena... Eram sigură... Inima mea mi-a dată nă m'a înmălat... nă este așa că mă găsesc skimbată? slabă? palidă?... sufer de friguri... dar acum, mă voiș face bine: tu ai venit... Simt că sînt mai bine!.. dar tu taci?..

-- Te găsesc skimbată, zise Aleksandr, adică de o mie de ori mai frumoasă, mai poetică!.. dar ayeasta nă este destul, voiș să te faci bine!.. zioa de năntă se anronă...

— Să nu fak bine? dar mă simt bine...

Elena cheră să se ridice, mi kăză obosită.

Cele două dame veniră atenți. Ele kăstăgă să konvingă pe Eleskă că boala Elenei este ș-

moar̥. Aleksandr̥ emi mi se d̥se s̥ vorbeask̥ k̥ medik̥l.

— În ce stare este nent̥l, doktore? organism̥l e atakat?

— Atakat, r̥s̥n̥se el.

— At̥n̥c̥i n̥maī este ni̥c̥i o sperand̥...

— Ni̥c̥i ȣna.

Elesk̥ se ask̥n̥se mi l̥s̥ s̥ k̥re lakr̥-mile sale.

Seara Elena kem̥ ne Aleksandr̥.

Nis̥e frig̥r̥i ȣmoare r̥meniser̥ obraj̥i ei, toaleta îi era îngrijit̥.

Ȣezi ai̥c̥i l̥ng̥ mine, îi zise Elena. Este timp a sk̥t̥ra v̥l̥l min̥is̥nei... Aleksandre, eȣ m̥ sim̥ prea slab̥... n̥nta n̥ se va n̥tea face la timp̥l xot̥rit...

— Am îngeles toate, r̥s̥n̥se Elesk̥ k̥ ȣnge reche.

— Toate! poate n̥ toate!... zise Elena... o s̥ v̥ n̥r̥sesk̥...

— N̥ vorbi astfel, Elena mea!...

— N̥ voiȣ vorbi k̥tre aȣeste dame, ȣrm̥ ea; dar k̋tre tine o s̥ vorbsek. Ask̥lt̥, Aleksandre, mi fii b̥r̥bat, n̥ femeie. Pient̥l meȣ este atakat mi vindekare n̥maī este... voiȣ m̥ri... dar voiȣ s̥ tr̥es̥c̥i t̥, ȣel n̥ȣin... Imi r̥m̥ne o fetiȣȣ f̥r̥t̥ ni̥c̥i ȣn protektor ne n̥m̥nt, o las̥ îngrijirei tale.

— Elena, zise Aleksandr, vorbește despre alte lucruri!.. lasă moartea să ție singur... Ți am comandat multe mișcări frumoase lucruri pentru tine!.. în găstul tău.!

Eleskă îi înșiră numele tatelor avelor obiecte destinate să satisfacă simțurile izbitoare sale.

Elena asculta mi se lăsa seșușii emi din pântecul ei. Măna sa mică, palidă, slabă akam, răsfrâna peșel amantului său.

— Ai gândit la mine? întrebă ea.

— Dacă am gândit?... mă întrebă înkă.!

— Nă kredeaș să mă găsescă atăt de slab, de grău?...!

— Șrău, te Elena mea?... admir frumusețea ta! sferinga 'i a dat se parfem de noezie mi de savitate... kornel mi sșfletel tău aș lăat o koloare mai cereaskă...

— Mă isbesă? monti Elena.

— Te ai îndoit?... indispozisiunea ta, dat'a mai multă pătore amorului meș...

— Lasăm să-mi odixnesk kanel pe sînul tău?

Ea înklină fruntea pe sînul lui Eleskă.

— Așa, te nă krezi că oî să mor? întrebă Elena. — Ftisia s'a mai vindekat vre o dată?

— Ftisia?... nă este boala ta, Elena mea.

— Ba ea este... mi înkъ se ziche kontagioasъ... o kît sânt de egoistъ... am pns kanl pe sînsl tѣ...

Ea mi retrase kanl.

— Че zичi mi че fачi? zise Aleksandrъ, iпi sni kъ te amъgesчi... lasъ kanl tѣ чel gracios sъ se odixneaskъ pe sînsl meѣ!.. lasъ gъra mea sъ bea sѣflarea sînslrî tѣ!..

Aleksandrъ vorbind astfel, lini bъzele de bъzele amantei sale mi asuirъ sѣflarea ei kъ volântate.

— Iatъ zise el.

— Ka sъ mъ konvingi kъ nъ krezi în natъra boalei mele, te esni a peri kъ mine. Eѣ nъ voiș sъ mori... Ea zise, mi bъzele ei arzînde arserъ frъntea lîi Aleksandrъ. Kornl ei tresъrea de volântate, rъmase nemînkatъ mai mълte minste.

— Nъ, rъsnъnse Eleskъ.

— Aleksandre, iî zise ea, simi o bepie volântoasъ че mъ konrinde!.. frigъrile, negrewit. Auș voi sъ kъnt, pe brъzele tale, чele din gr-mъ sșsninbrî ale inimei!.. voceа mea nъ s'a stins înkъ...

— Ŭn kъntek, te va osteni...

— Voiș sъ kъnt, sѣfletsl meѣ, pъnete la piano mi mъ însочesче!.. voiș sъ пi kъnt пie...

*

mi daka k̄ntek̄sl meř va atinge inima ta, pl̄ngi
at̄nvi k̄s lakrimi.

Elesk̄s se n̄sse la piano, Elena k̄nt̄ k̄n-
tek̄sl lebedei de kare vorbesk poezii.

Soarele de dimineaz̄
Poate n̄s m̄s va afla!
Pe aचेast̄ d̄sl̄e faḡs
Moartea v̄ls̄i va l̄sa!

T̄s veī pl̄nge d̄sne mine,
O amant̄sl meř pl̄k̄st;
Dai arz̄indeleuī s̄s̄sine
N̄s'mi vor da ęe am perd̄t!

Elena se inek̄s de pl̄ns mi n̄smaī n̄st̄
ȳrma.

— Dest̄sl! dest̄sl! striḡs Aleksandr̄s, s̄s-
sinile tele imi demir̄s inima!..

— Am treb̄in̄d̄s de lakr̄mī, zise Elena,
mi ȳrm̄s :

Ast̄zī s̄nt fr̄moas̄, j̄n̄s,
ȳine n̄s m'a l̄sdat?...
M̄ne o s̄s fiř ȳr̄in̄s
N̄smele'mi va fi ȳitat,...

— Dest̄sl! striḡs Aleksandr̄s, kure ak̄m
pl̄ngea ka ȳn k̄onil, ask̄nz̄ind̄s-mi faga in m̄nī.

— Ai drentate, zise Elena, acest kântek este trist... voiş kânta altel.

Ea kântă două strofe ce semăna să fie cea din şrmată visare de fericiire mi de amor.

Kând din viaţă te vei dăce,
Kând vei fi tă întrebat,
Ce ai făcăt parfămăsl dăce
Anilor ce aş sbărat?.

Kastă a face şire
K'ast parfăm desfăţtor
L'a băst kă fericiire
Găra dăcelăi amor.

— Dară, zise Elena, întreprind kântekul, Eş почи zice ayeasta, mi kăză într'eu fel de letargie.

Katerina veni şmată de mama Elenei.

— Ce faci? o întreabă ea.

— Visez la fericiire, răspunse Elena... şărmană! konilă!.. tă m'ai iăbit... eraî nentă mine măi măt de kăt o soră... forţna nă a fost kă tine... dar tă vei fi ferice, vei avea o zestre aşupra momii mele de zeye mi de galbeni...

— Ai o fată, zise Eleskă, tot este al ei.

— Aşa este! şimă Elena kă părăre de răş.

— Voină ta este voină mea, zise Eleskă, plekândăse spre Elena. Katerina va avea zeye mi de galbeni zestre din rămasele mele...

— Mălumesc, zise Elena... dar ce înțelegi din romășurile mele?

— Nu voiș întârzia dănuț tine...

— Iată poezii... Iată spiritul de romanșri!... Maikă! Katerina! Ișagine singări... voi să vorbesk.

Cele două dame emiră.

— Eă voiș să trăesă! îi zise Elena... askăltă, amantăl meș, frăgiorsăl meș... legile natșrei aș voit ka ceî ce mor să fie șitașă, mi ceî ce râmîn inkă în viașă, să'î șite. Fărtă a-șeasta, lămea nă ar fi năștă esista.. Tă mă veî șita, Aleksandre, eă voiș... nă nămaî atăta... doresk să nă fî singără ne ușmîntă, să te înșorî, să trăesă în kopîi tăi... să fî ferice. Dorek să eî nă Katerina de soașă a vieșii tale. Ea te va ișbi, te, va știma, te va face ferice. E frămoașă de korn mi de șșflet.

— Așeasta nă se poate, zise Eleskă... șșșita a deșis altfel.

— Așfel, nă mă askășă?

— Întră așeasta nă!...

Elena plekă okîi, o băkărie natșrală omășlă, plekă din fândășl inimeî sale, mi se revărsă în okîi.

— Aleksandre! zise ea. Tă m'aî ișbit... nă mă kăesk de sakrifîșă ce şă am făkăș... veî face kăm veî voi...

Elena p[re]ea [n]c[er]s[er] de o no[is]t[er] p[re]tere, a[ce]a-
st[er] p[re]tere era cea din [er]m[en]t[er] l[em]in[en]t[er] a kandlei[er] ce
se stinge.

— Sim[en]d k[er] s[er]ngele se g[er]m[en]desce in i-
nim[en]t[er], zise ea, mi [er]n somn[en] [der]ce me innova-
r[en]t[er]... n[er] este a[ce]asta moartea?... n[er] m[er] p[er]r[er]si
izbit[er]l me[er]... las[er] s[er] dep[er]i[er] k[er]n[er]l me[er] pe s[er]-
n[er]l t[er][er]?... moartea va fi [der]ce astfel...

Mi ea dep[er]se k[er]n[er]l pe s[er]n[er]l l[er]i Aleksandr[er].

— Ak[er]m... no[er]i[er] m[er]ri, [er]m[en]t[er] Elena... t[er]
vei [en]kide genele mele... [en]k[er]lzesce m[er]na mea
re[er]ce [en] m[er]na ta... ox! k[er]t s[er]nt de feri-
ce!... te izbesk!... o s[er]r[er]tare!...

Aleksandr[er] i[er] s[er]r[er]t[er] g[er]ra ei re[er]ce, ar fi zis c[er]-
ne va k[er] el ad[er]n[er]t d[er]n[er]t h[er]zei cea din [er]m[en]t[er] s[er]flare.
Elena m[er]rise. Ea p[re]ea k[er] doarme, fa[er]a sa ave[er]
espres[er]s[er]ne de bl[er]ndege mi de ferichire. Elesk[er] [en]kise
genele ei, mi i[er] dep[er]se k[er]n[er]l pe perin[er]t. N[er] p[re]-
tea ni[er]i s[er] pl[er]ng[er]t, ni[er]i s[er] geam[er]t. K[er]z[er] [en]
gen[er]kie l[er]ng[er]t pat[er]l ei, skoase [en] fine [er]n ge-
met mi k[er]z[er] leminat. Katerina alerg[er] k[er] h[er]tr[er]na.

DUPE MOARTE.

Anartamentele se [en]velin[er]t [en] negr[er], mi [en]-
tristarea k[er] oki[er] plin[er] de lakrimi[er] veni mi se a-
mez[er]t [en] a[er]est[er] l[er]kam[er] nentr[er] tot[er] d[er]asna.

Aleksandr[er] reveni din lemin[er]l se[er].

Țele două dame plăngeașă cu lakrimi pe patul moartei, ele rekiemașă din viața Elenei, sune plăkște, cu vorbe tinere, care răncașă inimile askăltătorilor. Servii toți plăngeașă mi kărtea resna de gemete.

Kornel se lăsa de femei, se skălda, mi înbrăcată ca în zile de srbători, se denșse pe masă în salon. Elena pștrase frământsegea formelor sale cu espresiea de ferichire a figerei. Ține o vedea, kredea cu doarme. Pe kap îi pșsesse o kșșșș delikată de kameli albe, din florărie, o krșce mare de briliante odixnea pe pientul sșș, imurejșrșl mesei amezaseră glastre cu florile țele mai rară. Doi preoți ȇitiașă lșngă dînsa.

Era miezul nopței. Toată lșmca, însșmi preoții, se dșseră. Moarta era singură. Atșnci Alesandru se dșse sș o vază nentș ȇea din șrmă oarbă, o sștă de fșklii de ȇeară erașă aprinse. El merse drentă la masă, alțșră kănel sșș de al ei, faga lși de faga ei, mi o sșrștă.

— Eș te amă șȇisă, Eleno... tș ai zis: „sș mor nentș kă Aleksandru sș lie feriche“ mi mi ai pîșt vorba. Fii sigșră, cu te voiș șrma în kșrînd... Te am șȇis, șșfiet nobil... mi de akșm viața nentș mine este o greșate... e o fiîșș moartă!... o singșră ferichire îmi mai rșmăne, kă dșrînele noastre sș odix-

neaskă în ațelamă mormîntă, iată pentru ce am
să mai trîiesc! iată ce mă țin în via-
ță!... zioa năpde este mîne, mi mireasa doar-
me pe patul morții!... skoală, amorăi meș,
totul e pregătit pentru serbarea căsniilor no-
stre... oaspeții astea... Tă ești înbrăcat în
kostumul de mireasă... pentru ce dormi în
Elena mea?... ești oare sîbrat pe sklavă
tă, o regina vieții mele? am făcut ceva care
nău plăce?... înț ăeră ertare... altă dată, kînd
tă erai sîbrat, mi amantă tă se rîga să'l
eră, tă. îi întindea mîna, îi sîrîdea kă ferici-
re!.. akăm mîna ta nă se întinde? bazele tale
rămîn nemîncate!!.. vai! vai!... Ce krimă ai
făcut tă ka ațela ce te isbea mai mult de kă via-
ța, să te omoare, dălea mi grăcioasa mea adoră-
șne!... Tă erai tîbră mi frămășă, dar mîne, nă
vei mai fi nimik!.. pentru ce s'ă năskă atăta
frămășă, atătea grăii, dăka a doa zi erai sîsite
să se skătre?... o kreașne! kare este skonă
tă!... Snirită nostră nă poate nătrînde mis-
terele tale!... oare ațeste mistere esistă? oare
le înțelegi tă, ăel nău!... unde este ațea s-
flare dălea ăe anima kornă ei grăcios?... via-
ța, viața!.. nă a fost oare dekă rezultată
șnei organizașni materiale?... arșnău kă-
gile! inkidei skoalele! mi voi doktori în kșge-
tăi, sînzșrăivă! sîntegă nășe marlatani!...

ferice încă avela ce poate crede! minciuna este
grăcioasă: înas omul, el, însuși este o minciună...

Aleksandr auzi afară un sgomot. El tăc, mi sârșit gura Elenei.

— Iată cea din armă sârșită! zise el, kasa se învârti kă dînsul... kăz în genăki.

Într'acel timp o femeie auzi în sală.

— Este un vis, zise Aleksandr, nu poate fi Zoe!...

— Te înșeli, eș sînt, răspunse Zoe... viș s-mi cer ertare de la acest korn...

— Tă aiți?... fșgi! fșgi! nu te atinge de acest lok sakră!... presinga ta aiți înșaltă acest korn nobil... fșgi!...

— Aleksandre! zise Zoe. Dămnezeș priimesce ne cel ce s'a kăit... însuși krimele le iartă... tă eșci mai sever de kăit providența.. o-kii mei sînt înecați de lakrimi mi inima mea de dgrere... lasăm s-mi cer ertare acestă korn ce am șcis?... Kă pentră tine, șciș kă ai isbit'o, șciș kă sferi... dar cea ce s'a fșkă nu se mai poate întoarce... plăngi; dar nu șita kă trebie să trăiesci, astfel a voit șșșita!.. vino kă mine... viața încă poate s-mi șrîz... lămea e tot așia: Elena e morat, dar soarele nu a perdat nič o rază de lămină: șeră nič o stea; pămîntul nič o floare... plășerile sînt încă voioase pe girlanda vieții... amorul rămîne

tot d'asna tînr, tot d'asna fraged... nș te abate!...

Aleksandrș o privi kș nișce oki mări...

— Fșgi! fșgi! strigș el... simș kș kș-vîntșl mș lasș... mșnia mș țerbșrș!.. pochiș șș te omor lșngș așest kadavrș.

— Omoarș-mș!... dar lasșmș mai n'ainte șș esniș erorele mele...

— Fșgi! fșgi! zise Aleksandrș, nș insșlta așest korn!...

Zoe șțrșind înkș, Aleksandrș o înninșe kș fșrie afarș... emi kș dînsa.

Dșpș o orș Zoe se întșrna la Bșkșresși. Ea era palidș mi abțștșș. Kșîngș înklinase așeastș konsșîîngșș teribilș.

Elena se înmormîntș kș mare pomșș în zioa de Maiș 1, zioa destinatș nentș nșnta ei. Maikș-sa mi Katerina fșrș kș greș smșlse dșpș sikrișl moartei kșnd o nșserș în' pșmînt. Eleskș nș se vșzșse în zioa aveia!!! Katerina tremșrș nentș dînsșl. Ea kreșș kș Aleksandrș se sinșșise.

A doș zi la revșrsatșl zorelor șn om plșngea îngenșkiat la mormîntșl Elenei.

O femeie tșnrș kș girlandș de roze în mșnș, veni la çelalt kșpștșl al mormîntșlși. dșpșse girlanda pe mormînt; mi se nșșe a plșnge. Aleksandrș o vede, o rekșnoașce.

— Maria! strigă el, fata de la Brebă...

— Eă sânt, zise ea kă okii plini de lakrămi.

— Rekănoschingă nă a perit înkă din lăme!
zise Aleksandră, fii binekăvîntată, konila mea!
El îi dele o păngă plină kă așr mi zise Mariei
să o împargă la sărachi, apoi, sărătîndă-o, plecă.

În toate diminețile o noă girlandă de roze
se gîsea pe mărmițel Elenei, nimeni nă știa
cine o dădăne.

7.

Trekăse o lăună dela moartea Elenei.

Aleksandră era nekonsolat, amicii săi kă
tară să-l distreze, nă rezmiră. El devenea din-
ce în ce mai tristă.

Într'o zi Katerina trimise să-l keme.

El se dăse.

— Ia, ačest paketă îi zise ea. Elena mi
l'a inkredințat ne kănd trăia kă să îi-l dăă.

Aleksandră priimi paketel mi măldămi, apoi
zise Katerinei.

— Am o misiune de împlinit... trebsie să-
mi șnăi kă șnăi părinte. Este vre șn jăne kare
îni plave?

Katerina roși:

— Trebsie să-mi șnăi kă șnei măme! zise
înkă Aleksandră.

— Dar, răsponse Katerina.

— Nu te întreb cine este; dacă merită să-ți fie konsoarte... sunt sigur că Katerina nu poate stima de cât tu omă ce merită... Iată dar tu akt: este zestrea d-le de 10 mii galbeni, aktul este întărit de tribunal: banii denumi la tribunal .. când va fi trebuind, îi vei lăsa... a-cesta e voingă Elenei...

Aleksandr lăsa aktul mi plecă.

Adoă zi trimise Katerinei trăsori kempărat pentru Elena, că tu bilet.

Pentru domnișoara Katerina dela sora ei Elena.

Elesk se înkise a kasă mi desfăcă paketul dela Elena. El află aici o buclă de păr, lăcră mele îl înecară.

După ce împărți o mare parte din averea lui pentru bine-facerei, Elesk se decise să plece din țară. A plecat de doi ani. De doi ani nu știe nimeni ce a devenit. Tu ziar dela Martinka, anșura în acea parte a lămei presingă ș-năi română, este tu an de atunci. El nu a scris nimeni, nu a' tras nici o poliță. Ceia ce lasă să se krează că a perit prada frigurilor galbene săd în resbelul din șrmă între statele Americi.

FINE.

